

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

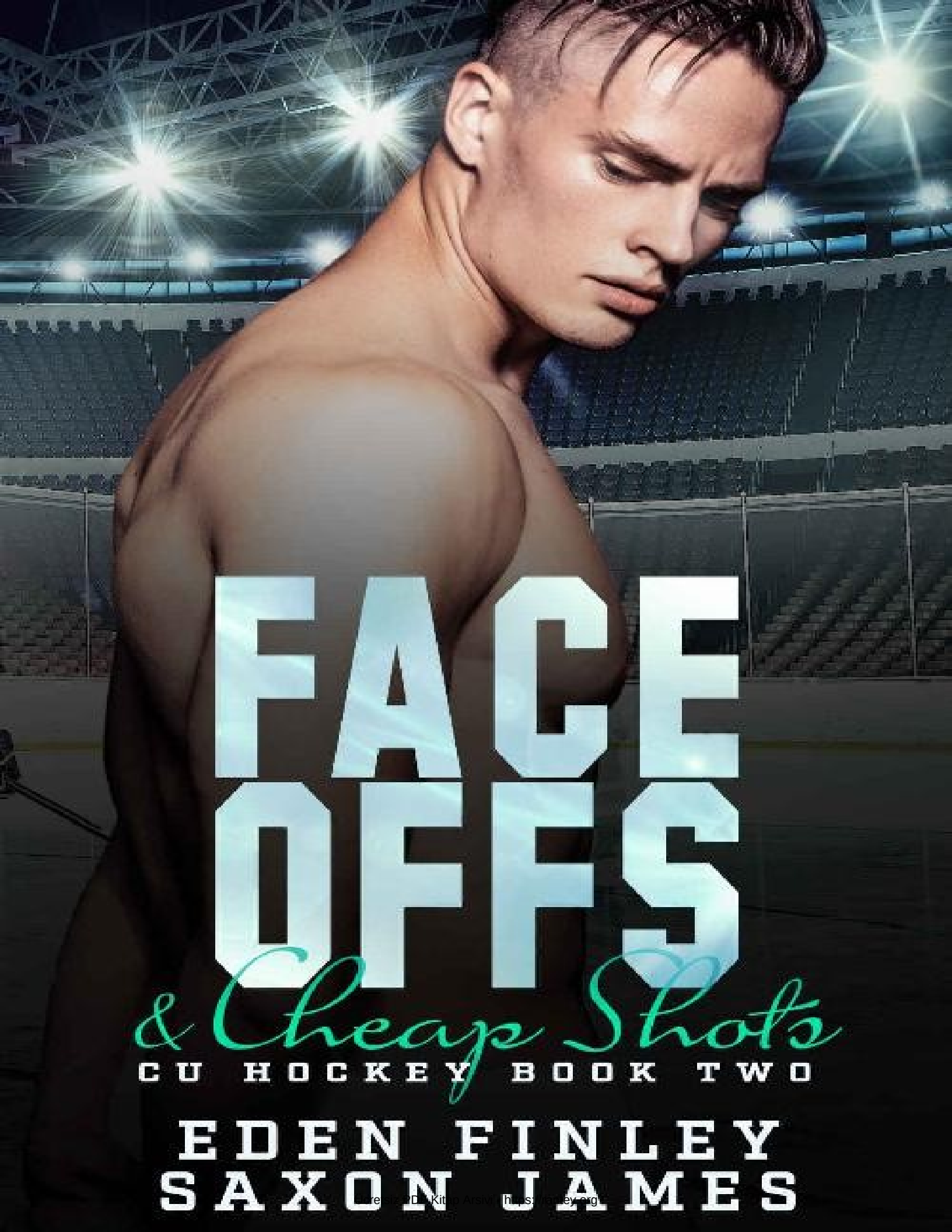
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless male hockey player is shown from the waist up, looking down and to the right. He is in a hockey rink at night, with bright stadium lights visible in the background. The player's muscles are well-defined, and he has short, dark hair.

FACE OFFS

& Cheap Shots
CU HOCKEY BOOK TWO

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FACE OFFS & UCUZ ŞUTLAR

CU HOKEY KİTAP 2

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

Telif Hakkı© 2020 Eden Finley & Saxon James Kapak

İllüstrasyonu Telif Hakkı ©

Hikaye Styling Kapak Tasarımları

Les Court Services tarafından profesyonel beta
okuması yapılmıştır.

<https://www.lescourtauthorservices.com> One

Love Editing tarafından düzenlenmiştir

<https://oneloveediting.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir
şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -

izinler -edenfinley@gmail.com veya

Saxon James - izinler - smjamesauthor@gmail.com

İÇİNDEKİLER

Sorumluluk Reddi

1. Jacobs
2. Beck
3. Jacobs
4. Beck
5. Jacobs
6. Beck
7. Jacobs
8. Beck
9. Jacobs
10. Beck
11. Jacobs
12. Beck
13. Jacobs
14. Beck
15. Jacobs
16. Beck
17. Jacobs
18. Beck
19. Jacobs
20. Beck
21. Jacobs
22. Beck
23. Jacobs
24. Beck
25. Jacobs
26. Beck
27. Jacobs
28. Beck

29. [Jacobs](#)

30. [Beck](#)

31. [Jacobs](#)

32. [Beck](#)

33. [Beck](#)

34. [Jacobs](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Saxon James Hakkında](#)

[Eden Finley Hakkında](#)

DISCLAIMERS

Bu bir kurgu eseri.

Tehdit olarak değerlendirilebilecek durumlar içeriyor. Çocukları yola getirmeye çalıştık ama niversite hokey oyuncularına ne yapmaları gerektiğini söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Eğer taciz sizin için uygun değilse, burada durup 2021'de çıkacak olan CU Hockey'in üçüncü kitabına göz atmak isteyebilirsiniz.

Hokeyle ilgili NCAA yönergelerine ve kurallarına olabildiğince sadık kalırken, bazı küçük ayrıntılarda yaratıcı özgürlüğümüzü kullandık, çünkü yine kurgu. Kurgunun eğlenceli olması gerekir ve bazen gerçek hayattaki kurallar bunun içine etmek ister.

İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

J A C O B S

DAMARLARIMDA DOLAŞAN HEYECANLA

buza vurmak üzereyken. Bu beklenti ve adrenalindir. Bu ondan çok daha fazlası. Bu sabırsızlık. Bu ders boyunca oturmayı acı verici hale getiren sinir bozucu bir çekim. Ders biter bitmez yerimden kalkıp kapıya yönelen öğrenci selinin etrafından dolanmaya çalışacağım.

Hızlı bir kaçış için çıkışa yakın bir yere oturmalıydım, ama ne yazık ki, profesör nihayet bizi serbest bıraktığında, etrafım sıcak bedenlerle çevriliydi ve hepsi de kadar acelesi varmış gibi görünüyordu.

Koridora girer girmez, diğer yönden gelen takım arkadaşım Cohen tarafından durduruluyorum.

"Yo, Jacobs!"

Kahretsin.

"Şu anda konuşamam." Ayaklarımı koşmadan olabildiğince hızlı hareket ettiriyorum.

Bana katılıyor, kolayca ayak uyduruyor. "Koçla bir toplantının olduğunu duydum. Bu o, değil mi? Tebrikler!"

Onu ittim. " getirme. Hay sikeyim. Batıl inançlara inanmıyorsan gerçek bir hokey oyuncusu değilsin."

Homurdanıyor. "Sen ve Grant geçen sezon hepimizle buzları erittiniz. Bu işi çantada keklik görüyorsunuz."

"Duuuude."

Binadan çıkıp arenaya doğru ilerlerken kahkahası beni takip ediyor.

Grant'in NHL için CU'daki kaptanlık görevinden ayrılmasıyla bu pozisyon açık hale geldi. Tüm üniversite kariyerim boyunca bunun için çalıştım.

An.

Üniversiteye gitmemi sağlayan hokey olduğu gerçeğini unutarak, hokeyi gerçekten seviyorum. Son yılının *benim yılım* olması için buzda geçirdiğim her dakika yırtarak çalıştım.

Ona sahip olacağım.

Arenaya çıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum, bu anı hafızama kazıyorum.

Üç yıl boyunca bu koridorlarda yürüdüm, haftanın altı günü bu arenada kaydım ve şimdi nihayet gerçekleşiyor.

Kendimi yavaşlamaya ve nefes almaya zorluyorum, sonra da Grant'i kanalizasyonla çalışıyorum. Bu benim yılım, lanet olsun ve takıma Frozen Four galibiyetimizi kendi galibiyetimle destekleyebileceğimi göstereceğim.

Adrenalin patlaması, buza çıkmadan hemen önceki yüksekliğe benziyor. Damarlarımda vızıldıyor.

Kapıyı çalıyorum ve tüm bu fazla enerjiyi atmak için kollarımı sallıyorum ama bu mümkün değil. Koç beni içeri çağırıyor ve işte geliyorum, geleceğimi boynuzlarından hazırım ... ya da bu söz her neyse.

"Hey, Koç, sen-" Odada başka birini gördüğüm anda sözlerim kesiliyor. Kim olduğunu anlamam için arkasını dönmesine de gerek yok, o pahalı sarı saç kesimini nerede görsem tanırım.

Lanet olası TJ Beckett.

Beck.

Yirmi bir yaşındaki bir gencin sahip olabileceğinden daha fazla parası olan elitist bir pislik.

Ve ayrıca, bu takımdaki *en iyi ikinci* oyuncu. CU'nun sahip olduğu en iyi savunma adamı.

Yine de bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

Beck ve ben birbirimize iltifat etmeyiz. Biz daha çok

Ben ona kaşlarını çatıyorum, o da bana bir tür ilişki kuruyor.

Bu ... iyi değil.

İnanılmaz mutluluğum başladı. Beck'in neden burada olduğuna dair milyonlarca farklı teorim var ve umarım bunun yakın zamanda uyuşturucu testinden geçememesi gibi bir şeyle ilgisi vardır. Onu takımdan kaybetmek ideal olmazdı ama ilk içgüdümden daha iyi.

"Jacobs, geldiğin için teşekkürler," diyor Koç Hogan.

Takım arkadaşımın yerime otururken bakışlarım Beck ve Koç arasında gidip geliyor. Biz işte. Arkadaş değiliz. Onu bir tanıdık olarak bile görmüyorum. "Sorun değil. Konu neydi?"

Koç öne doğru eğilir ve kollarını masaya dayayarak parmaklarını birleştirir. "İkinizin de neden burada olduğunuzu bildiğinizi düşünmek isterim."

Ben de öyle sanıyordum. Şimdi ...

"Ben de öyle umuyordum." Beck her zamanki gibi tüm kartlar elindeymiş gibi davranıyor.

Üç yıldır takım arkadaşıyız, bir yıldır da sıra arkadaşıyız ama takım olarak iyi çalışmamıza ve buzu paylaşmayı bilmemize rağmen paten giymediğimiz zamanlarda hiç anlaşılmadık. O güven fonu çocuğu, ben ise bursumla zar zor geçiniyorum. Dünyadaki her şeyin iyi ve adil olduğunu düşünmeyi seviyor çünkü her şeye gülüp geçmeye çok alışmış. Bu adamın gerçekleri görmesi lazım. Herkese istediği şey tepside sunulmaz.

"Bunu bana hecelemeniz gerekebilir," diyorum.

Koç koltuğunda geriye yaslandı. "Bu sezon ikiniz de olağanüstüydünüz. Jacobs, sayıların Grant'inkilere rakip oldu ve Beck, istatistiklerin uzun zamandır gördüklerimin en iyisi. İkiniz de mükemmel birer kaptan adayısınız."

İkisi de mi?

Kahrolası Cohen. Gidip bana uğursuzluk getirmesi gerekiyordu.

Çenem geriliyor ama anlaşmazlığımı içimde tutmayı başarıyorum. Ben her antrenmanda ve her hafta sonu spor salonunda kıcımlı yırtarak çalışırken, Beck bulduğu her fırsatta parti yapıyordu. Zorunlu ağırlık antrenmanlarına ve idmanlara gelirdi ama hiçbir zaman ekstra çaba göstermedi.

"Teşekkürler Koç," diyor Beck.

Ugh. Alçakgönüllülükte bile ukala.

"Sadece ikimizden birine gidebilir," diyorum, bir şekilde sesimi eşit tutmayı başararak.

Eş kaptanlar ve yedekler hokeyde yaygındır ama CU'da değil. Ben burada olduğum sürece, sadece bir kaptan vardı.

"Sorun şu ki" -ellerini uzattı- "yardımcı koçlar ve ben, hanginizin kaptan karar veremiyoruz. Kaptan seçmek hafife aldığımız bir şey değil. Bu seçim bir takımın sonunu getirebilir ve berbat bir liderle Frozen Four'a veda edebilirsiniz. Son şampiyon olarak en iyisine ihtiyacımız var."

Bunların hepsini zaten biliyorum. Bu yüzden herkese bu takımın ihtiyacı olanın ben olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. Bir bok kafalı değil

Herkesten daha iyi olduğunu düşünen bir adam.

Adamın buzda yetenekli olduğunu inkar edemem ama gelecek sezon kaptan benim olmam gerekiyordu. *Benim*. Grant beni birinci sınıfta kanatları altına aldığından beri bunun için yetiştiriyordu.

Heyecanım öldü.

Lütfen bu şeyi benden alma.

"Bu nedenle," diye devam ediyor Koç, "kararı takıma karar verdik."

"*Ne?*" Sandalyemde öne doğru fırladım ve Beck bunu çok komik buldu. Takım oylamalarına teknik olarak izin veriliyor ama bu daha önce görülmemiş bir şey.

"Harika bir seçim Koç," diyor Beck-the-suck-up. "Takım kendileri için neyin iyi olduğunu biliyor."

"Evet ve bu sen olmayacaksın."

O sırtıyor ve ben de tahmin edilebilir yanıt karşısında kaşlarımı çatıyorum. Ama Beck'in kendini beğenmiş olmaya hakkı var.

Grant ve ben sağlam bir takımdık. Grant hokey yeteneği ve insanları etkileme konusundaki doğal yeteneği nedeniyle her zaman bir otorite figürü olarak görülmüştür. Takımdan birinin bir sorunu olduğunda Grant'e giderdi. İçlerinden biri ot, alkol ya da bir eküri isterse, Beck onların adamı olur. Takım dinamiği onun lehine işliyor.

Doğru seçim beni seçmek olurdu, ama popülerlik neyin doğru olduğu konusunda rol oynamaz.

Diğer çocuklarla iyi geçiniyorum ama her zaman dışarı çıkmıyorum. Maçlardan sonra ve ara sıra düzenlenen kardeşlik partileri kendime izin verdiğim tek şey. Çok oynuyorum ama daha çok çalışıyorum çünkü hokey bursum sayesinde takımdaki yerimi korumak için gereken akademik notları tutturamazsam sadece hokey oynayamam değil, okuldan da atılırım.

Beck'e gelince... o pislik takıma ayakkabılarını yalatabilir ve onlar da daha fazlasını isteyebilir. Büyüleyici gülümsemesinden mi, umursamaz tavrından mı yoksa esprili cevaplarından mı bilmiyorum ama herkes onu hiç çözemediğim bir şekilde *seviyor*.

Koç bizden gelen açık düşmanlığa gülüyor. "Şimdi, şimdi, çocuklar. İkiniz birlikte çalışmalı ve takımın doğru kararı vereceğine güvenmelisiniz."

Yapacaklar. Yapmak zorundalar. Ve şanslıyım ki bu yazı bazılarıyla eğitim kampında geçirme şansına sahibim. Özellikle de Cohen. Onunla her zaman iyi anlaşımdır.

Bu yüzden belki bu yazı onu kendi tarafıma çekmek için kullanırsam bir şansım olabilir.

Burada boşa kürek çekiyorum ama kışımı bu koltuğa sabitleyen tek şey bu.

"Tamam." Başımı salladım. "Haklısın. Takımın kimi takip etmek istediklerini seçme şansı olmalı. Ve "-beni-"seçerlerse seçsinler, takip etmemiz gereken büyük bir sezon olacak. Bu yüzden muhtemelen hazırlanmalıyız."

"İyi davranış. Şimdi el sıkışın ve birbirinize şans dileyin." *Ciddi mi bu?*

Kaptanlık pozisyonu istediği zaman alıp istediği zaman verebileceği bir pozisyonken tartışacak değilim. Beck'e dönüyorum ve onun büyük eli benimkinin etrafında kıvrılırken terlememeye çalışıyorum. İkimiz de biraz fazla sıkıyor, biraz fazla uzun süre tutuyor ve diğerinin kopmasını bekliyoruz. Beck'in dolgun dudakları alametifarikası olan gülümsemesini bastırırken titriyor. Daha önce üzerimden atamadığım heyecanı hiçbir yerde bulamıyorum.

"İyi şanslar," diye mırıldanmayı başarıyorum, biraz da olsa kendime özgü nitelikler sergilemeye çalışarak.

"Evet, sen de." Mavi gözleri parlıyor. "Buna ihtiyacın olacak."

Ona yumruk atma. Sakın yumruk .

"Hepsi bu mu?" Koç'a için çaresizce soruyorum.

"İyi bir sezon için teşekkürler. Nasıl gittiğinden daha mutlu olamazdım."

Dondurulmuş Dörtlü şampiyonu, isteyebileceğiniz en iyi unvan, bu yüzden buna katılmamak mümkün değil.

Beck'le arama mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek oradan olabildiğince hızlı .

Ama peşimden ayrılmıyor. "İyi gitti."

"Bu tamamen saçmalıktı ve sen de bunu biliyorsun." Sesimdeki hırıltı onu korkutmuşa benzemiyor. Minnettar olmayan bir hıyar gibi görünmek istemiyorum ama bu tam kaza beni şaşırttı ve Beck'in beni savunmasız görmesine asla izin vermeyeceğim. Şaklamakla ağlamak arasında bir seçim yapmak zorundayım ve ikincisini yapmayacağımdan eminim.

"Biliyorum. Açıkça söylemeliydim ama ben de edeceğim. İkimiz de takımın kime oy vereceğini biliyoruz."

Ellerim yumruk oluyor ve onları ceplerime sokuyorum. "Denemesen de olur o zaman. Sen git Fransa'da, Arjantin'de ya da her nereye gideceksen orada yazın tadını çıkar."

"Arjantin mi?" Gülüyor. "Lütfen. Ama hayır, artık son sınıfta olduğumu fark ettim. Yapabiliyorken tam bir üniversite deneyimi yaşayabilirim."

"Ne yap-"

"Belki bu yaz Vermont'ta kalırım."

"Senin için ne kadar sıkıcı." Yurtlara doğru giderken onu atlatamıyorum bile çünkü aynı lanet binadayız.

"Meşgul olmanın bir yolunu bulacağıma eminim."

Doğru. Güzel. Güzel. Neden bana bu saçmalığı anlatıyor? Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama Beck Beck'tir, mesajı almıyor.

"Belki yazı birlikte geçiririz. Biraz kaynaşma zamanı.

Bazıları bire bir."

"Ne?" Sonunda durdum ve dikkatimi ona verdim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Eğitim kampı." Başını öne eğiyor. "Koç her zaman liselilerle birlikte antrenman yapacak birilerini arar. Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Bu çok sevimli."

"Hayatında hiç eğitim kampı yapmadın." "Yeni deneyimleri sevmem iyi bir şey."

"İnanılmaz." Yurtlara doğru adımlarımı hızlandırdım. Oraya ne kadar çabuk varırsak, ondan o kadar çabuk kurtulurum.

"Teşekkür."

"İltifat değil."

"Ama ben yine de öyle kabul ediyorum."

Merdivenleri koşarak çıkıp yatakhaneye girerken tüm düşüncelerimi içimde tutmayı başarıyorum. Beck'in üzerine kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama o da peşimden içeri dalıp fuayeyi geçerken yanımdan ayrılmıyor.

Asansörde bile bana katılıyor.

Kapılar kapanır kapanmaz ona doğru döndüm. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Şu anda kelimenin tam anlamıyla her şeyden bahsediyor olabilirsin."

Haklı. En çok neye sinirlendiğimi bile anlayamıyorum. "Antrenman kampı yapmak istiyorsun, tamam ama bu bir tatil değil. Çok fazla iş var."

"Oh, hayır, nasıl idare edeceğim?"

"Umurumda değil. Sadece yolumdan çekil."

Asansör benim katımda duruyor ve ben inerken Beck kolumu tutuyor. Beni yüzüne doğru çekti ve söyleyeceğim her şeyi unuttum.

Çok yakın. Çok yakın.

Açık renk kirpiklerinin her birini görebiliyorum. Bakışları burnuma, ağızma, çeneme iniyor.

Sonra gülümsemesi açılıyor, kötü şeyler vaat ediyor ve bir sonraki adımda olacıklara hazırlanırken gözlerimi ayıramıyorum.

"Kaptanın yeri benimki kadar iyi." "Sen öyle diyorsan," diye homurdanıyorum.

Beck burnuma vuruyor, ben de sarsılarak elinden kurtulup uzaklaşıyorum. Son sözü söylemeden önce asansör kapılarının kapanmasını bekliyor. Her zamanki gibi.

"En iyi kaptan kazansın."

B E C K

CHRISTOPHER JACOBS'UN BENİMLE NE ALIP VEREMEDİĞİ VAR BILMIYORUM. Umursadığımı söyleyebilirdim ama umursamıyorum. Aslında bana tuzlu davranması hoşuma gidiyor. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla.

Önemsemek yetişkinler içindir ve ben o sahnede bir cüppe ve aptal bir şapkayla yürüyene kadar kendimi bir yetişkin olarak görmeyeceğim. Ya da olgun. Ya da gerçekten sorumluluk sahibi.

Bu, gelecekteki benim başa çıkmam ve şimdiki beni terslemem için.

Dürüst olmak gerekirse, koçların beni kaptan olarak düşünmelerine bile şaşırdım. Jacobs'ın çantada keklik olduğunu düşünmüştüm. O ve Foster Grant uzun zamandır çok yakınlar. Jacobs'ın bu yeri alması mantıklı.

Bunu söyledikten sonra, hiçbir şekilde geri adım atmayacağım. Bu benim zafer için son yılım. Özgürlüğümün son yılı. Eğer zirveye , bunu alacağım.

Ayrıca son yazımı sevdiğim ve bırakmaya hiç hazır olmadığım bir oyunu oynayarak geçirecek olmam da yardımcı oluyor. Jacobs yaz planlarım konusunda haklı . Tatili ailemin yatında geçirmek için Yunanistan'a uçmaya hazırdım. Kulağa büyüleyici geliyor ama çok sıkıcı. Son zamanlarda her şey beni sıkıyor. Küçük kız kardeşimle Yunanistan'daki kulüplerde parti yapma düşüncesi eskisi kadar çekici gelmiyor.

Ergenlik dönemim sona erdikçe, daha fazla aksiyon ve heyecan arzuluyorum. Adrenalin. Testosteron. *Hokey*.

Bu yıl eğitim kampına yardım etmek, babamın bana sürekli aptalca şeyler yapmak için zamanımın olduğunu hatırlatmasından kurtulmak mükemmel bir bahaneydi. Ne zaman eve akşamdan kalma ya da bir-

ya da beni kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalırsa -ki bu sadece bir kez oldu- saatine dokunur. "Bu aptallık için zaman tükeniyor, evlat."

Yani, evet, bu yaz harika olacak. Ja- cobs'a eziyet etmek de bonus.

Kaptan konusunda gözlerindeki meydan okuma içimde bir adrenalin patlamasına yol açtı ve uzun zamandır bu kadar yüksek hissetmemiştim.

Bu *eğlenceli* olacak.

Kampın ilk günü için piste gittiğimde kampüs neredeyse bomboştu. Okulun yürüttüğü birkaç yaz programı var, ancak tüm öğrenci topluluğu olmadan burası ürkütücü bir hayalet kasaba gibi.

Diğer herkes evine ya da tatile gidiyor ve biz önümüzdeki yedi hafta boyunca haftanın altı günü arenada ya da ağırlık salonunda sıkışıp .

Bunun bu kadar çekici olacağını hiç düşünmemiştim.

Okul salonunda anahtar kartımı okutuyorum ve doğruca soyunma odasına gidiyorum. Birkaç dakika geç kaldım ve tabii ki Jacobs buna izin vermedi.

"Kaptanlar ilk gelen ve son ayrılan olmalıdır." Belli ki kamptan hemen önce kafasının yanlarını tıraş etmiş ve alametifarikası olan uzunluğunu üstte bırakmış. Bu ve tavırları arasında, yemin ederim bu adamda hiçbir şey değişmiyor.

"Tüyo için teşekkürler. Gelecek sezon kaptan olduğumda bunu hatırlayacağım."

Geri kalanlar "*Oooh*" diye bağırmaya başladılar.

Yirmi beş kişilik bir kadromuz var ama sadece on ikimiz yaz boyunca yardım etmek için kalıyoruz. Antrenörler gelecek vaat eden dağ aslanlarını ararken biz de liseli çocuklara antrenman yaptırıyor ve becerilerini geliştirmelerine yardımcı oluyoruz.

Her zamanki odama gidiyorum ve için soyunmaya başlıyorum.

Jacobs'un bir cevabı olmamasına şaşırdım. Olmayabilir ama Co-Hen'in var.

Yanımda duruyor ve tişörtünü bana yaklaşıyor. "Kişisel alan, çok mu?"

"Bil diye söylüyorum, ben Jacobs takımındayım." "Ben Edward'ın takımındayım."

Cohen gözlerini devirir. "*Alacakaranlık* göndermeleri mi? Gerçekten mi?" "Benim bir kız kardeşim var."

"Mhmm, tabi."

"Bir şey mi istiyorsun, Cohen?"

"Evet. Her ne kadar oyum ona gidecek olsa da, sizi uyarmak istedim. Şimdiden bunun için kampanya yürütüyor. Yaz kampındakilerin tamamının oyunu alırsa, sömestr başladığında çoğunluğu kolayca kazanır. Ağırlığınızı koymak isteyebilirsiniz."

"Bu bir meydan okumaya benziyor." "Bunu istiyor musun ki?"

Bu konuşma beni eğlendirmiyor. "İstemeseydim geri çevirirdim."

"Bunun için çalışman gerekecek. Tek söylediğim bu." Sıkı çalışmaktan korkmuyorum, ama tüm bu olanları düşününce- Takım *arkadaşlarımı* -arkadaşlarımı- kazanmak için Cohen'in düşündüğü kadar çok çalışmam gerekmeyeceğini söyleyebilirim.

Jacobs azimli ve hokeyde harika ama pek arkadaş canlısı değil. Üç yıl boyunca Grant'e takıldı, yakınlığı sayesinde popüler oldu ve şimdi Grant mezun olup yoluna devam ediyor, Jacobs kendi başına.

Gülümseyip birinin oyunu etkileyebilecek biri varsa, o da benim.

Antrenman formama uzanıyorum ama Cohen beni durduruyor.

"İlk gün maç forması giymek zorundayız. Koç göz korkutucu olmamızı istiyor."

Tabii ki .

Hokey söz konusu olduğunda her şey akıl oyunları ile ilgilidir.

Hepimiz gitmeye hazır olduğumuzda, giriş yapmak için yardımcı koçun gelip bizi almasını bekliyoruz.

Ve evet, buza çıkar çıkmaz tüm çocukların gözleri açılıyor. Kırk çiftin hepsinin. Orada oturanların dörtte birine bir yıl içinde dağ aslanı forması giymeleri için burs verilecek. İhtimaller iyi değil ama bu kampa kabul edilmek bile bir başarı. Ben CU'da hiç gelmedim. Ailem beni paranın satın alabileceği en pahalı özel hokey kamplarına gönderdi. Bu çocuklar buraya yetenekleriyle geldiler.

Çocuklar takım localarında oturuyor ve hepsinin on altı ve on yedi yaşlarında olduğunu biliyorum ama bebek gibi görünüyorlar. Sadece dört yıl önce onların yaşında olduğuma inanmak zor.

Zaman çok hızlı ilerliyor.

"Yaz için akıl hocalarınızla tanışın" diyor Koç. "Bunlar etkilemeniz gereken kişiler. Bize rapor verecekler. Ama emin olun, biz de sizi izliyoruz." Koç düdüğünü çalıyor ve bize dönüyor. "Onlara neler yapabileceğinizi gösterin çocuklar. Scrimmage."

Takım iki hatta ayrılıyor. Geçen sezonki yedek kalecimiz olan ve bu yıl bir numara olacak Schofield benim hattıma katılıyor. Diğerleri benim ve sadece Cohen'e sahip olan Jacobs'un tarafı arasında karar vermeden önce biraz tereddüt ediyor.

Jacobs'un kaşları sert ve bana dönük. Onun için ne kadar orijinal. "Martin, Hansen ve Rossi, siz Beck'in yanına gidin. Orada gerçek golcülere ihtiyacı olacak."

Çocuklar kıs kıs gülüyor ve geliyorlar.

Gülmemeye çalışıyorum çünkü bir D-man için yüksek bir skor rekorum var. Jacobs'un ki kadar yüksek değil ama öyle olmaması gerekiyor. Ben buzda sadece bir sert adam değilim. Oyun kurmaya ve pakı bölgemize sokmaya yardım ediyorum.

Rossi ortayı alıyor ve Greer ile yüzleşmek için kayıyor.

Ben Jacobs'ın karşısında oluyorum. Tamamen kazaydı, yemin ederim.

Bu yaz "*akıl* hocalığı" yaptığımız çocuklara üniversite hokeyi oynamanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyoruz ve Frozen Four zaferimizden sonra neler yapabileceğimizi göstermek için elimizden geleni yapıyoruz.

Diğer hokey oyuncularının çoğundan daha iri ve genişim ve nasıl sert vuracağımı biliyorum. Jacobs boşta ve tam önümde olduğunda, onu panolara yaslayıp pakı çalmaktan çekinmiyorum.

Adamlarımı mavi çizginin üzerine çıkarıyorum ve onlar da topu, kaleyi korumaya çalışan Simms'in yanından geçirmeye çalışıyorlar.

Jacobs'a baktığımda yüzü kıpkırmızı ve beni buza yapıştırmaya hazır görünüyor.

Bunun da eğlenceli olduğunu düşünmem benim hakkımda ne söylüyor?

Herkes tarafından sevmeye ve kolay anlaşılma o kadar alışmışım ki, onun beni küçümsemesini büyüleyici buluyorum. Ona ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne yaptıysam, pişman bile değilim.

Çünkü... garip bir şekilde hoşuma gidiyor.

Muhtemelen bu konuda bir psikiyatriste görünmeliyim ama bunun yerine önümüzdeki yedi haftayı onun damarına basarak geçireceğim.

Yanından geçip ona sahte bir selam veriyorum. Katil suratı geri döndü.

Yani. Çok. Eğlenceli.

İLK GÜN düşündüğümünden daha yorucu geçti. Duşlara girmemiz söylendiğinde, bir içki içmeye hazırdım. Ya da sevişmeye.

Kamptaki gençler kısa varoluşlarında ilk kez yurt hayatını deneyimliyorlar. Yetişkin yok. Gözetim yok. Ve görünüşe göre, aptalca bir şey yapmadıklarından emin olmak bizim sorumluluğumuz.

Düzelتيyorum, geri kalanımız bara giderken reşit olmayan takım arkadaşlarımızın sorumluluğu.

McIntyre's, kampüse yürüme mesafesinde olduğu için takımın favorisi.

İçeri girdiğimizde, bakışlarım hemen Grant'in erkek arkadaşı Zach ile bir masada oturan Jacobs'u buluyor.

Grant cinsel kimliğini hiçbir zaman büyük bir sır olarak saklamadı - onunla tanıştığımda öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu - ancak geçtiğimiz yıla kadar kendine bir erkek arkadaş edinip bunu kamuoyuna açıklamamıştı. Erkek arkadaşı Grant'in seveceğini düşündüğüm tipte biri değil. Zach ilgilenmiyor, akademik eğilimi var ve

... tamam, ona inek demekten daha az aşağılayıcı şey düşünmeye çalışıyorum. Ama olduğu şey bu.

Grant biriyle yuva kuracaksa, bu kişinin kaslı ve onun kadar egosu olan iri yarı bir erkek olacağını düşünmüştüm. Uzun bir süre Jacobs'la aralarında bir şeyler olduğunu düşündüm. Grant'in aşk hayatı hakkında çok düşündüğümünden değil.

Grant barda, yaklaşırken sırtını tokatlıyorum.

"N'aber dostum? Ne zaman gidiyorsun?"

Geniş bir gülümsemeyle bana döndü. "Gelecek hafta. Zach ve ben arabayla gelip yazı şehri tanıyarak geçireceğiz."

Şanslı herif NHL anlaşması yapmayı başardı. Yaşamak için hokey oynayacak ve ben onu deli gibi kışkırtıyorum.

Bu bana göre değil.

İçkilerimizi alıp masaya dönüyoruz ve Grant erkek arkadaşının yanına kayarak kolunu Zach'in küçük omuzlarına doluyor.

Yanına geçip Cohen ve Rossi'ye yer açtığımda Jacobs bana kaşlarını çatıyor.

"Biliyor musun, gülümsemenin kaş çatmaktan daha az kas kullandığını duymuştum. Bir ara sen de denemelisin." Demek istediğimi kanıtlamak için kolay bir gülümseme verdim.

"Hıyar olmamanın daha kolay olduğunu duymuştum. Belki bir ara sen de denemelisin."

Gülüyorum ve biramı yudumluyorum.

Grant gözlerini deviriyor. "Ben gidiyorum diye siz ikiniz ne yapacaksınız? Didişmelerinizin arasına girecek kimse olmayacak."

"Neden didişiyorsunuz?" Zach soruyor.

"Hiçbir fikrim yok" diyorum, aynı anda Jacobs "O bir pislik" diyor.

"Neden sikime bu kadar takıntılısın?" Alay ediyorum.

Zach dudaklarını büzüyor. "İki insan arasındaki bu tür bir düşmanlık cinsel gerilimin bir göstergesi olabilir."

Grant erkek arkadaşına doğru eğilir. "Şaka yapıyordun, bebeğim."

Zach'in yüzünde farkındalık belirir. "Ah. Doğru. Smack talk. Haydi sporcular!" Gönülsüzce havayı yumrukluyor.

Grant başının yanını öpüyor.

Gördüğüm bir şey içimi ısıtıyor ama hemen onu özlüyorum. Sevgi şimdiye kadar aldığım bir şey değil. Ne ailemden ne de çıktığım kızlardan. Hiçbir zaman birinin başını sevgiyle öpme ya da kolumu sahiplenici bir şekilde ona dolama ihtiyacı hissetmedim.

Ama Grant ve erkek arkadaşını görünce acaba bir şeyleri kaçırıyor muyum diye düşündüm.

Grant, "Duyduğuma göre ikiniz kaptanlık için kapışıyor muşsunuz," diyor.

"Evet. Koç oylamayı takıma bıraktı," diyor Jacobs. "Bu saçmalık. Sanki oradaki Bay Parti Şekerleri böyle bir durumda onu dışarı çıkarmayacakmış gibi."

Grant çenesini ovuşturuyor ve kaptan beyninin bir çözüm düşündüğünü görebiliyorum. "Eş kaptanlar her zaman bir seçenektir. Kaptan ve yedek kaptan?"

Jacobs, "CU'da yedekler olmaz," diyor. "Bunu biliyorsun."

"Genelde takımın kaptan için oy kullanmasına da izin vermezler," diye belirttim. "Seni yedek kaptanım yapmaktan mutluluk duyarım."

Jacobs bana parmak gösteriyor.

"Ya takım size belirli kaptanlık görevlerini yaptırsaydı?" Grant soruyor. "Bunu bir popülerlik yarışması yerine adil hale getirmeye çalışın."

Gülümsüyorum. "Bunu söylüyorsun çünkü kimin daha sempatik olduğu ortaya çıkarsa senin oğlanın kaybedeceğini biliyorsun."

Cohen koltuğunda zıplıyor. "Hayır, hayır. Bu fikre bayıldım. Seni avluda koşturabiliriz ya da... ooh, içki

yarişması."

Grant kaşlarını çatar. "Kastettiğim bu değildi. Hem de hiç."

Cohen telefonunu çıkarır. "Ne var? Seni duyamıyorum. Diğerlerine mesaj atmakla meşgulüm."

Jacobs ve ben bakıřtık. Hayatımda ilk kez aynı sayfada olduđumuzu, aynı řeyi dūřündüđümüzü dūřünüyorum.

Boku yedik.

J A C O B S

GEÇ OLUYOR VE PLANIMIZ ÇOK DAHA ÖNCE AYRILMAKTI.
ama Beck sanki bir görevdeymiş gibi içkileri bir kenara koyuyor. Yarın sarhoş olup her şeyi berbat etmesini umduğumdan değil ama bu fikir kesinlikle cazip.

Yine de hala burada olmamın sebebi bu değil. Beck ben burada olsam da olmasam da kendini silebilir. Hayır, bunun yerine herkesin yurda sağ salim döndüğünden emin olmak gibi gereksiz bir sorumluluk hissediyorum. Beck de dahil.

"Kahretsin, bunu özleyeceğim," diyor Grant.

"Pek olası değil." Beck homurdanıyor. "NHL hayatı yaşayacaksın. Hokey, içki, puck bunn-ah, yani ..."

Kafasının arkasına vurdum. "Pislik."

Zach gülüyor ve benimle konuşurken Grant'e mide bulandırıcı bir bakış atıyor. "Sorun değil Topher, gerçeğin ne olacağını biliyoruz."

"*Bekle...*" Beck Zach'e bakmak için eğilirken bir elini bacağıma koyuyor. "Ona ne dedin?"

"Toph-"

"*Hayır.*" Sözümlü kestim. "Hayır. Bunların hiçbirisi. Öyle bir şey yok."

"Topher." Beck bana biraz yer açarak arkasına yaslanıyor ve yumruğunu ağzına bastırıyor. Gözleri kocaman, sanki Zach ona bir tür hediye vermiş gibi. "Topher."

"Kapa şu lanet çenenini." "Sen nasıl . Topher."

Sanırım *bu* bir şey. Şu an tek yapabildiğim bu ismin ne kadar saçma olduğunu saklamaya çalışmak. Zach'in bundan kurtulmasına izin verdim çünkü o

Grant'in adamı ve biraz da komik, ama Grant bunu denediğinde her zaman çizgiyi çekmiştir.

Tam da bu nedenle.

Beck beni kızdıracağını bildiği her şeye yapışır.

"İstediğin kadar konuş. Senin için Kaptan Topher olacak."

Beck başını eğiyor. "Böyle düşünmen çok güzel."

"İnkâr etmeyi seçtiğin için üzgünüm."

"İnkâr mı?" Cohen'i işaret ediyor. "Bu eziklerin peşine düştükten sonra, büyük silahları kimin taşıdığına dair hiçbir soru kalmayacak."

"Büyük bir penis buz üzerinde hiçbir şey ifade etmez."

Güzel çocuk gülümsemesi tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Ve işte *yine* sikimi düşünüyorsun. Sana yardım getirmemiz gerekiyor mu?"

Grant masaya vurur. "Tamam, çıkıyoruz."

Bu beni bir yanıt vermekten alıkoyuyor ve onun ve Zach'in ayağa kalkışını izliyorum. Vay canına. Birden bunun arkadaşımı son görüşüm olduğunu fark ediyorum... Hiçbir fikrim yok.

Beceriksizce ayağa kalktım. "İyi şanslar, dostum."

"Teşekkürler." Sarılmak için beni kendine çekti. "Kaptan ol ya da olma, bu yıl harika olacaksın."

"Yani benim de yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu ben mi söyledim?" Gitmeme izin verdi ve Zach bana garip bir şekilde el salladı. "Takıma güven. Bir avuç şapşal olabilirler ama iş oyuna gelince akıllılar. Ve"-Zach' bakışlarını değiştiren tokuş ediyor-"biraz eğlen. Bu senin son yılın. Bu adamlarla son seferin. Sana saçma sapan görevler verdiklerinde, onları yap."

"Bu senin başına böyle konuşmazdın diye düşünmeden edemiyorum."

"Evet, ama değil." Gülüyor ve elini diğerlerine doğru kaldırıyor. "Ünlü olduğumda siz pislikleri unutacağım."

Zach, Grant'e artık çok alışmış gibi iç geçiriyor.

Adil olmak gerekirse, hepimiz öyleyiz. Doldurması gereken büyük patenler bırakıyor.

Beni göğsümde bir baskıyla bırakıyorlar ve Grant kolunu Zach'e doladığında Zach'in şöyle dediğini : "Umudumun az olduğunu biliyorum ama orada kesinlikle cinsel bir gerilim vardı."

Grant gülüp geçiyor.

Gerginlik, evet. Bu konuda haklı. Cinsel gerilim mi? . Hayır, hayır, hayır. Asla. Hayır. Hayır. Yedi hayır bunu karşılar. Hayır bekle, bir tane daha: *lanet* olası *hayır!*

Aramanın zamanı geldi. Ekibe kışlarını kaldırıp harekete geçmelerini söylemek üzereydim ama arkamı döndüğümde beni bekleyen sadece Beck'ti.

"Hadi gidelim." Yurtlara doğru can sıkıcı bir yürüyüşe daha katlandım.

Ayrılıyor ve Beck'in ağır kışını taşımak zorunda kalıp kalmayacağımı görmek için onu izliyorum, ama o düz yürüyor gibi görünüyor.

"Sarhoş değilsin," diye fark ettim.

"Ha? Sen neden ?"

"Hepimizin en az iki katı içtin, nasıl hâlâ ayaktasın?" Sarhoş sayılmam ama bira beni sarhoş etti.

"Dostum, onların yarısı kolaydı." "Ne?"

"Buna sorumlu içicilik denir."

"Kelimenin anlamını bilmediğini sanıyordum." "Ne, içmek mi? Bu konuda araştırma yaptım."

Uzun, sabırlı bir nefes alıp veriyorum ve kendime bunun aptalca olduğunu hatırlatıyorum. Adam şakaya tek bir konuşma bile yapamıyor.

"Oh, anladım." Kolunu omuzlarıma doluyor, ben de hemen omuz silkiyorum. "Yarın için akşamdan kalma olmamı umuyordun. Vay canına. Sert, Topher, senin için bile."

Sabır. Sadece biraz sabra ihtiyacım var.

"Ben de senin onurlu bir şekilde kaptan olmak istediğini düşünüyordum. Bunun yerine, sarhoş olmamı istedin, böylece durumdan faydalanabilecektin. Hem de eğlenceli bir şekilde değil."

"Sesinizin kırık cam seviyesinde olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Belki o hokey sopasını kışından çıkarırsan beni daha eğlenceli bulabilirsin."

"Şüpheli. Sen hala... sen olurdun."

"İlginç." Beck elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Aramızdaki bu şeyin kişisel olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Bunu şimdi mi fark ettin?"

"Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç umursamamıştım."

"Güzel hikaye." Kampüs ne zamandan beri bu kadar büyük? Daha yurda giden yolun yarısındayız. "Şimdi neden umursuyorsun?"

"Sevmiyorum. Ama benden birazcık hoşlansaydın gelecek yıl beni takip etmen çok daha kolay olurdu."

"Kendinden emin bir göt olmasaydın senden hoşlanmak çok daha kolay olurdu."

"Ve *şimdi* de kıcıımı düşünüyorsun. Tanrım, Topher, belki de Grant'in küçük oyuncağı haklıdır."

"Zach'e öyle deme. Senin kıcıından bahsetmiyordum. Ve kimse hiçbir konuda haklı değildir." Yüzüm ısınıyor ve kendime sabır meselesini tekrar hatırlatıyorum. Beck eşcinsel olduğumu ima ettiğim için beni kızdırmayacak. Eşcinsel değilim. Ama ... *hayır*. Hayır. Hayır. Grant için kafamda dönüp duran şey kahramana tapmaktan başka bir şey değildi. Ben sadece ciddi yeteneklere karşı sertleşirim.

Bu *kadar*.

Beck cevap vermediğinde, bir şeyler olduğunu anlıyorum. Her ne kadar onun kendini beğenmiş yüzüne bakmak istemesem de kendimi durduramıyorum. En az benim kadar sarhoş olan biri için gözlerinin ardında çok fazla şey yaşayarak beni izliyor.

"*Ne?*"

"Yok bir şey. Birdenbire bu konuda çok sinirlendin." "Kızgın değilim, saçmalıyorsun."

"Doğru." Kaşları hafifçe kalkıyor ve yüzündeki ifadeyi silip atasım geliyor. "Bu, ellerinin neden kenetli olduğunu tamamen açıklıyor."

Yumruklarımı serbest bırakmak için acele ediyorum. "Anlaşılan seninle birkaç saatten fazla zaman geçirmek sezonun ilk antrenmanından daha yorucu."

"Şimdi de kusacak mısın?"

"O bir kere oldu, birinci . Boş ver gitsin."

"Elbette, Topher."

İnliyorum ve ona saldırmamaya çalışıyorum. Başka biri olsa, onlara çenelerini kapamalarını ve devam etmelerini söyledim. Bana küfür ederlerdi, ben de onlara karşılık verirdim, sonra da siktir olup giderdik.

Ancak Beck bir şekilde beni çıldırtan tüm küçük düğmeleri ortaya çıkarmayı başardı ve daha da sinir bozucu olan onun beni ele geçirmesine *izin vermem*. Bu yaz takımda çalışmak, yeni yetenekler ve geleceğin CU öğrencilerini bulmak ve herkese ihtiyaç duydukları kaptan olduğumu kanıtlamakla ilgili. Beck'in beni kızdırmasına izin vermeye devam edersem bunların hiçbirisi olmayacak. Son birkaç yıldır soğukkanlılığımı korumayı başardım ama daha önce onunla hiç bu kadar yakın bir şekilde uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Ve yüzünde o aptal sırıtışı tekrar bulduğumda, bu yazın beni öldüreceğini biliyorum.

Onu idare etmenin yeni bir yolunu bulmalıyım.

Aksi takdirde kaptanlığa veda edebilirim.

B E C K

TOPHER YENİ BİR OYUN OYNUYOR. BAKALIM NE KADAR DAYANABİLECEK?
Beck oyununu görmezden gel. Dürüst olmak gerekirse, üç gün dayanabilmesine şaşırdım.

Onu kışkırttığımda, bana gülümsüyor ve uzaklaşıyor. Ne oluyor be?

İşlerin böyle gitmemesi gerekiyor. Onun derisinin altına girmek istiyorum.

"Selam evlat," diyorum danışmanlık yaptığım lise öğrencilerinden birine. "Tamm."

Doğru. Her neyse. "Evet, bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Şu adamı aramaya başlayabilir misin?" -Jacobs'ı gösteriyorum- "Topher? Oh, eğer diğerlerine de , sana altı paket bira var."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Hafif bira. paylaşmak için. Ama bunu belirtmeyeceğim.

"Anlaştık."

Şimdi bekleyelim.

Antrenman seansını liseli çocuklarla hafif ve kolay paten alıştırmaları yaparak tamamlıyoruz. Jacobs ve Rossi onlarla birlikte koşmak için geride kalırken geri kalanımıza duşlara gitmemiz söylendi.

Buzdan çıkarken çocuklardan birinin Jacobs Topher diye seslendiğini duyuyorum ve buna bayılıyorum. Ta ki gülüşünü duyana kadar.

Jacobs'un başını salladığını görmek için dönüyorum, ama hala *gülüyor*.

Kabul edilemez.

Ve bu yüzden altı paket biraya değmez.

Duş boyunca sevgili *Topher*'a ulaşmak için başka yollar bulmaya çalışıyorum ama bir sonuç alamıyorum. Ancak Jacobs ve Rossi içeri girdiğinde bir tek kaldığımı ve yaklaşık yirmi dakikadır burada olduğumu fark ediyorum.

Suyu kapattım ve havlumu etrafıma sararak odama geri döndüm. Kot pantolonumu ve tişörtümü giyip CU hokey ceketimi üstüme geçiriyorum ama çıkarken Cohen tarafından durduruluyorum.

Soyunma odasına bir göz attım. Herkesin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Cohen sorar. "Bugün Cuma. Yani... McIntyre'ın Yeri?"

"Nuh-uh. Git kıçının otur."

"Tamam." Soyunma odasındaki köşemdeki banka oturdum. "Bu neyle ilgili?"

Cohen ve Martin dev beyaz tahtayı köşeden alıp kendi etrafında döndürüyor.

Üst kısımda CUM CAPTAIN CHALLENGES yazıyor. Daha sonra yanlarda numaralandırılmış ve gerçek zorlukları kapsayan Post-it notları var.

"Uhh ... ne boşalması?"

Herkes kıs kıs güler.

"Colchester U dağ aslanları," diyor Cohen. "Duh."

"Tamam ama dağ aslanlarının iki kelime olduğunu biliyorsun, değil mi? Aksi takdirde bu okula nasıl kabul edildiğinizi sorgulamak zorunda kalabilirim."

Cohen huffs. "Peki." Bir keçeli kalem alır ve onu CUML'e çevirir. "Mutlu musun? İşin eğlencesini kaçırıyorsun, neden yapmıyorsun?"

" oluyor?" Jacobs duşların yönden gelirken sorar.

Bakışlarım kahverengi saçlarından kaslı gövdesine damlayan suya takılıyor. Kasları benimkilerle yarışıyor.

Ben daha iriyim, belki biraz daha belirginim ama onun kolları damarlı. Süper yırtık bir vücut geliştirmeci gibi değil, ama omzundan dirseğine kadar belirgin bir damar var ve bu ne zaman oldu?

Tamam, bu fark etmek için garip bir şey.

Bakışlarımı aptal CUM panosundan kaçırıyorum. L harfiyle bile sonsuza dek mahvoldu.

Kamptaki çocuklar ziyaretçilerin soyunma odasını paylaşmak zorundalar, bizimse kendi alanımız var, yani en azından bu aşağılanmaya tanık olmuyorlar.

"Zorluklarımızı belirlediler," diyorum ve giyinirken Jacobs'a bakmaktan kaçınıyorum.

Bu adamı son üç yılda milyonlarca kez çıplak gördüm. Neden aniden onun vücudunu benimkiyle kıyaslama dürtüsü duyduğumu ya da neden o damara takılıp kaldığımı bilmiyorum.

"Pekâlâ. Onları dinleyelim." Jacobs oturuyor. Yüzüne bakma riskini göze alıyorum ve neyse ki artık tamamen giyinik.

Cohen'in heyecanı biraz üzücü. Soyunma odasında Disneyland'deki bir çocuk gibi zıplıyor. "Pekâlâ, beş görev var ve her biri zorluk derecesine on ila otuz puan arasında bir değere sahip."

Jacobs ve ben birbirimize bakıyoruz.

"bir yapamaz mıyız? Beş üzerinden en iyisi?" diye sordum. "Anlaştık," diyor Jacobs.

Bekle, bu çok kolay görünüyor. Nefesim kesildi. "Biz... bir konuda aynı fikirde miyiz? Ne... şu anda ne oluyor?"

"Puan sistemi o ." Jacobs bana ters ters baktı.

Yaşasın! Nihayet! Tipik bir Jacobs tepkisi. Yeterince uzun sürdü.

Rossi, "Beck ile aynı fikirdeyim," diyor. "Dört ve beş numaralı yarışmaların her birinin otuz puan değerinde olduğu yazıyor. Yani kazanmak için sadece bu ikisi için çaba göstermeleri gerekiyor."

Birkaç mırıltı aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

Cohen yenilgiyle ellerini havaya kaldırır. "İyi. Ama kesinlikle bir sistemim vardı."

"Bundan çok fazla keyif alıyorsun," diyorum. Beni görmezden geliyor. "Tamam, ilk ." Cohen post-it'lerin ilk sırasını yırttı. "İçki-ing game."

"Evet, böyle bir şey olmayacak," diyor Jacobs.

"Seni masanın altından içmemden mi korkuyorsun?"

"Hmm, kampüsümüzde bu tür şeylere tolerans göstermeme politikası varken, taciz sayılabilecek bir şey yüzünden okuldan atılmak istememeye ne dersiniz? Eğer birimiz alkol zehirlenmesinden hastaneye düşerse, hokey takımının yarısı okuldan atılır. Bir kaptan bunu bilmeli."

Lanet olsun. .

Cohen homurdanıyor. "Neden hepiniz benim eğlencemi mahvetmeye kararlısınız?"

Alay ediyorum. "Çünkü bu tamamen *seninle* ilgili."

"Duh." Cohen kollarını kavuşturur ve kalemi çenesinin altına dayar. "Tamam, bir sürahi bira. İkiniz de ölmezsiniz, ne kadar, dört içki mi? Zaman tutacağız. İlk bitiren kazanır."

Jacobs'un dudakları düzleşir. "Bu işe yarar, ama... içki içmenin kaptan olmakla ne ilgisi var?"

"Az önce bunun sizinle ilgili olmadığını ortaya koymadık mı?" Cohen soruyor.

Jacobs o kadar yüksek sesle inliyor ki soyunma odasının benim tarafımdan bile onu duyabiliyorum. "Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

"McIntyre'a!" Cohen bağılıyor ve bizi soyunma odasından çıkarıyor.

Lise görevindeki çocuklar biz arenadan ayrılır ayrılmaz dağıldılar ve Cohen'e şaklabanlıkların videolarını gönderme sözü verdirdiler.

Jacobs ve ben aynı "Video yok," diyoruz.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kısa bir içinde çok fazla şey üzerinde anlaşmaya varıyoruz. Uzay-zaman sürekliliğini bozmak istemeyiz."

Bu sefer kendini dizginlemeyi başarıyor ve uzaklaşırken gülümsüyor. Bu çok garip.

McIntyre's'a girdik ve Cohen hemen bara gidip iki sürahi bira aldı.

Rossi ve Martin, Jacobs ve beni bir kabine doğru ittiler ve bizi karşılıklı oturmaya zorladılar. Diğerleri etrafımızda toplandı.

Rakiplerimi değerlendiriyorum ve avantajlı olduğumu düşünüyorum. Jacobs nadiren dışarı çıkıyor ve çıktığında da, özellikle McIntyre's'da, çok içen biri değil. Ara sıra onu bir fıçı birada yarın yokmuş gibi içerken görüyorum ama bana kıyasla... bu konuda daha tecrübeli olduğumu söyleyebilirim.

Yıllarca kardeşlik partilerinde ve Avrupa kulüplerinde aşırı içki içmek benim lehime çalışmak üzere.

Cohen içkileri önümüze koydu. "Hazır mısınız? Eller yukarı. Ben git diyene kadar kımıldatamazsınız. Dökmek yok. Kusmak yok."

Dediğini yapacağız.

"Aaaand ..."

Beklenti artıyor. Bunun için hazırım. "Kahretsın... kronometre uygulamam nerede?" kaldım.

"Kazanan ilk bitiren olacaksa kronometreye gerek var mı?" Jacobs soruyor. "Bir *sisteminiz* olduğunu sanıyordum."

Cohen nefesinin altında bir şeyler homurdanır. "Tamam. Sadece... *Git.*" Başlama emrini verdiğini anlamamız için bir anlık duraksama oldu.

Önce sürahime ulaşıyorum, dünyanın geri kalanını bloke ediyorum ve içiyorum. Ucuz birada öğürmemeye çalıştığım berbat bir acılık var. Yine de bu şeyi kazanmaya kararlıyım, bu yüzden boğazımı gevşetiyorum ve olabildiğince hızlı yutuyorum.

Boş sürahiyi masaya geri koyduğumda Jacobs hâlâ içiyordu.

"Benim için bir nokta var." Geçiriyorum ve tek tadabildiğim o iğrenç acı tat oluyor. Ürperiyorum. "Ne tür bir biraydı o? Tadı göt gibiydi."

"Götün tadı bilir misin?" Cohen soruyor. "Sadece anneninki," diye mırıldanıyorum.

Başımın arkasına tokat attı.

"Burada işimiz bitti mi?" Ayağa kalkıyorum ve bar sallanıyor. Muhtemelen önce biraz yemek yemeliydim.

Zemin dengeleniyor ve yürümeye çalışıyorum, ama büyük bir el göğsümü itiyor ve koltuğa geri düşüyorum.

"Henüz bitmedi." Cohen telefonunu çıkarır. "İki numaralı meydan okuma."

"Telefonunda da mı var o bok?"

Bana tahtanın Post-it kaplamaları olmadan çekilmiş bir fotoğrafının olduğu ekranı gösteriyor. Sadece bir anlık bir görüntü ama yemin ederim ki üzerinde *çizgi halinde* bir kelime görüyorum.

Harika. Bu konuda şakalaşmışlardı ama bunu gerçekleştireceklerini düşünmemiştim.

Farklı olduğunu bilmeliydim.

Cohen, "Hepimiz Grant'in top kapma konusunda ne kadar iyi olduğunu biliyoruz," diyor. "Ve o biraz oyuncu... yani Zach'e kadar öyleydi. Yani, en çok telefon numarası alan kazanır."

"Ama bu hiç adil değil," diye belirtiyorum. "Jacobs neredeyse bakire ve buradaki telefon numaralarının yarısı zaten bende var."

"Oh, oyun devam ediyor." Jacobs, *kıçımın bakireliği* hakkında bir şeyler söyleyerek uzaklaşıyor.

Cuma gecesi olmasına rağmen, burası bir üniversite şehri, bu yüzden bar genellikle sömestrde olduğu kadar yoğun değil, ancak bu da Jacobs'u bu meydan okumada yenmemi engellemeyecek.

Eğer iki çantada keklik görürsem, diğer üçünden sadece birini kazanmam gerekecek. Ve belki de seri yakalamaktan kurtulurum.

Çıplak olmaya karşı olduğumdan değil. Sadece kampüste koşarken çıplak olmamayı tercih ederim.

Barın yanında takılan birkaç kız var, ben de onlara odaklanıyorum ve çekici gülümsememi takınıyorum. Bu işte kesinlikle yeni değilim.

Onlarla biraz sohbet ettim, içki ısmarlamayı teklif ettim ve beş dakika sonra ikisinin de numarasını alarak oradan ayrıldım.

Evet, bunu da kazanıyorum.

Hedef listemdeki bir sonraki kadınla konuşmanın ortasındayım ve o *tamamen* kadın. Bir puma kadını gibi. Otuzlu yaşların sonunda. Ama hey, sayı sayıdır.

O bir şeyler gevelerken, Jacobs onun arkasında gözüme çarpıyor. Boston hokey formaları giyen bir grup adamla konuşuyor.

Eğer zamanını hokey konuşarak harcamak istiyorsa, benim için sorun değil.

Pumanın numarasını alıyorum ve Cohen omzuma dokunduğunda yoluma devam ediyorum.

"Zaman doldu. Ama annen yaşında bir kadına asılmanı izlemek çok eğlenceliydi."

"Üç numaram var." "Güzel."

Masamıza döndüğümüzde, Jacobs'a beklentiyle bakıyorum. "Sekiz."

Çekiniyorum. "Ne? Hayatta olmaz."

Nasıl olur?" "Benim oyunum var."

"Hayır, ."

Kaşlarını çatıyor ve ben buna bayılıyorum. "Sen ne ki?" diye . "Bu kadar çok numarayı nereden buldun?"

"Altısı şuradaki adamlardı." Cohen hokey hayranlarını işaret ediyor. "Onlara ek iş olarak hokey koçluğu yaptığını ve müşteri aradığını söyledi."

"Bu sayılmaz. Sende iki kızın numarası var. Ben kazandım."

"Hey, Cohen hiçbir zaman *kızların* numaralarını almamız gerektiğini söylemedi. Grant bunu yapıyor olsaydı, kendini sınırlamazdı." Jacobs omuz silkiyor. "Kutunun dışında düşün, Beck."

"Teknik olarak haksız değil," diyor Cohen.

"Birer galibiyet o zaman?" Jacobs soruyor.

Cohen başını sallar.

"Bu saçmalık," diye itiraz ediyorum.

"Şimdi, şimdi, Beck. Bir kaptan ezik olamaz." Jacobs Cohen'e döner. "Sırada ne var?"

Cohen'in gözlerindeki şeytani parıltı, sırada ne olduğunu bilmemi sağlıyor.

Ve şimdi Jacobs'ın bir tane daha kazanmasına izin veremem. "Yarın gece öğreneceksin."

Çizgili olsun.

J A C O B S

SEZON BOYUNCA ZORLANMAYA ALIŞKINIM AMA İLK ALTI GÜN bu eğitim kampı kıcıımı tekmeledi. Her şey buzda geçmedi. Çocukları spor salonunda çalıştırmak, beslenmelerini sağlamak, yemeklerini denetlemek ve geceleri antrenman yaptırmak zorunda kaldık. Bu da Beck'le çok fazla vakit geçirmek anlamına geliyor.

Neyse ki bizi ayırmanın bir yolunu buldum. O kaleciler ve savunma çocuklarıyla çalışırken, ben de forvetlerle ilgileniyorum. Bu onun beni sinirlendirmesini engellemedi ama bana, onun saçmalıkları beni etkilemiyormuş gibi davranmam için gereken alanı sağladı.

İnsanların numaralarını alma konusunda ukala Beck'i yenmek haftamın en önemli olayıydı. Herhangi bir pislik bira içebilir ama ben onu sayılarla ikiye katladım ve bunun onu çok etkilediğini biliyorum. Siktir et onu ve o bakire yorumunu.

Ben onun gibi ilişkilerimle hava atmıyorum ya da onun kadar çok ilişkim olmuyor ama bu deneyimsiz olduğum anlamına gelmiyor.

Bir sürü birlikte oldum.

Bütün bu yaygara anlamıyorum.

Takımımızdaki bazı çocuklar geceleri ne yaptıkları konusunda çok açık sözlüler ve evet, ben de bir dereceye kadar onların oyununu oynuyorum ama ayrıntıları anlatacak değilim. Gündelik hayat benim tarzım değilken insanlarla takılmak için kendimi hazır hissetmem yeterince kötü, ama kampüsteki disk tavşanlarının arasında uyumadığım için bana verdikleri boktan bıktım.

Günlük kamp aktivitelerinden sonra yurda döndüğümde duş alıyorum ve zihinsel olarak kendimi Cohen'in bu gece için planladığı saçmalıklara hazırlıyorum. Görünüşe göre saat 10'da avluda buluşacağız.

Bu da bana pek güven vermiyor. Yine de, planladıkları saçmalıkları kazanabilirsem, bir adım önde olacağım. Beck'i sonsuza dek susturmak için sonraki iki galibiyetten birini almam yeterli.

Bu hiçbir şekilde kaptan olmayı garanti etmez ama iyi bir başlangıç olacaktır.

Cohen'i akşam yemeğine nezaret etmesi için gönderdim çünkü antrenmanın sonunda bana attığı bilmiş bakış bir gösterge ise, gelecek olanın karşılığını önceden almam gerektiğini düşündüm.

Yine de beklemek için fazla sabırsızım, bu yüzden saat 10'u vurduğunda aşağı iniyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, oraya giden ilk kişi ben değilim.

Rossi ve Cohen, metal bir su fiskeyesine yaslanmış oturan Beck ile sohbet ediyor.

"Neden bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum?"

Cohen ve Rossi'nin bakışları kurşun gibi batıyor.

Beck her zamanki gibi hiç telaşlanmamış görünüyor ve dürüst olmam gerekirse, ikimiz arasında liderliğe en hazır görünen o. Mükemmel şekillendirilmiş sarı saçlar, sabit bakışlar, her zaman gülümsüyormuş gibi görünen dudaklar. Duştan çıktıktan sonra elimi zar zor saçlarımda gezdirdim ve şimdi nasıl isterse öyle kurudu.

O görünüşe sahip olabilir ama beyin bende.

Şimdi pes etmeyeceğim. ", buradayız, hadi yapalım şu işi."

"Henüz değil, Topher," diyor Rossi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu gerçekten tuttu, ha?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum çünkü Beck'in onun saçmalıklarının beni nasıl etkilediğini görmesine asla izin vermeyeceğim. Ama ekibi buna başlatmış olması, onlar üzerindeki etkisinin bir başka kanıtı.

"Bana *Gopher*'ı hatırlatıyor," diyor Cohen. Arkamda olması durumu biraz daha az sinir bozucu hale getiriyor. "Ama evet, henüz başlamak yok. Daha gelecek çok insan var."

"Daha fazla insan" yaz için burada bulunan tüm ekip oluyor. Beck'in yanına oturmam söylendi, ben de fiskeyeli koltukta mümkün olan en uzak yeri seçtim ve beklerken kollarımı kavuşturdum.

Bu hiç iyi olmayacak.

"Geldiğiniz için teşekkürler, pislikler," diyor Cohen. "Herkesin bu iki salağın ne yapacağını görmek için can attığını biliyorum."

Beck bana dönerken ben de ona bakıyorum ve kendimi tutamadan ona kaşlarımı çatıyorum. Tüm yüzü aydınlandı. Şerefsiz. Beni bayılıyor ve ben de onu kızdırmamakta çok iyiyim.

ama beni yalnız bırakmayı reddediyor ve bu her geçen dakika daha da zorlaşıyor.

Kendinden emin piç bana kaşlarını kaldırıyor. Belli ki bunu kazanacağını düşünüyor.

"Bu gece iki kaltağımız, yani *kaptanlarımız*, küçük bir koşuya çıkacaklar."

Dikkatimi Beck'ten uzaklaştırıp Cohen'e dönmeye zorluyorum, daha fazlası olması gerektiğinden eminim.

"Buradan güney kadar." Bana göz kırpmıyor. "Çıplak."

Tabii ya. Geçen gece striptiz yapmaktan bahsetmişti ama bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim. "Veto edildi. Yakalanırsak belaya girer."

Rossi omuz silkiyor. "İstediğiniz zaman herhangi bir yarışmadan çekilebilirsiniz. Kimse sizi içinize sinmeyen bir şeyi yapmaya zorlamıyor."

"Ama hepimiz iyi bir serinin üniversite geleneğinin bir parçası olduğunu biliyoruz," diye araya giriyor Cohen. "Bir takım arkadaşınızı çırılçıplak, kampüs boyunca koşarken görene kadar gerçekten yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Gerçekten yapabilirim."

Beck ayağa fırlar. "Korkma o zaman. Bunu ben hallederim." Gömleğini çıkarmak için uzanıyor ve tek yapabildiğim orada oturup utanmaz gösteriyi izlemek oluyor. Her nasılsa göğüs kasları filtrelenmiş ışıktaki, soyunma odalarının sert floresanları altında olduğundan daha da büyük görünüyor. Daha önce pek dikkat etmediğimden değil. Hem de hiç. Tamamen araştırma amaçlıydı.

Bunun bir parçası olup olmayacağıma dair hala bir fikrim yok, ama eğer olmazsam, bu ona galibiyeti tepside sunmak anlamına gelecek.

Bunu yapamam.

"Gördüklerini beğendin mi Jacobs?"

Beck bana bir öpücük kondurunca irkiliyorum ve hâlâ ona baktığımı fark ediyorum. Ağzım cevap veremeyecek kadar kurudu, bu yüzden ayağa kalkıp gömleğimi de çıkardım. Grant bunun tadını çıkarmaya çalışmamı söylemişti.

"Kimin kazandığını nasıl bileceğiz?" Ben soruyorum. "Oraya ilk gidip gelen."

"Peki Beck'in hile yapmadığını nereden bileceksiniz?"

"Simms aşağıda bekliyor. Dönüş yolunda bize mesaj atacak."

Akıllıca.

Eğer bu sadece üçüncü görevse, sonraki iki görevin ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Gözümün ucunda bir hareket oluyor ve Beck şortunu ve külotunu tek seferde indirirken bakmaktan kendimi alamıyorum. Ay ışığının aydınlatdığı beyaz kış yanakları gözümün önüne geliyor. Koyu ten rengi çizgisi tam kış çatalının üzerinden geçiyor ve aradaki renk farkı her zaman dikkatimi çekmiştir.

Sikim seçiriyor ve hızla başka tarafa bakıyorum. Ben her zaman bir kış adamı olmuşumdur. *O* kışın onun gibi gıcık birine ait olması çok yazık.

Ve onun kadar da *erkek*.

Onu engelliyorum ve şortumun düğmesine basıyorum.

Kahretsin. Sanırım bu oluyor. Giysilerimi Beck'in yaptığı gibi hızla çıkarıyorum. Bunu daha önce binlerce kez yapmışken bu adamların önünde çıplak durmak o kadar da garip olmamalı, ama bu sefer belirgin bir şekilde farklı.

Ekipten bazılarının gülmesi kendime olan güvenimi pek artırmıyor.

"Üşüyor musun, Topher?" Beck soruyor.

Onu tersledim. "Sikime bakmayı bırak."

"Gerçekten görebilseydim bakardım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra kendime artık bunu yapmadığımı hatırlatıyorum. Kendimi fiziksel olarak acı veriyor, bu yüzden kısa bir kahkaha atmaya zorluyorum ve içimdeki sıcaklığı görmezden gelerek ona sırtımı dönüyorum.

Beck orada homoerotik bir heykel gibi durmuş, her şeyini ortaya dökerken ben de ellerimi *hiç de küçük olmayan* aletimin önünde kurnazca konumlandırıyorum.

Beni bu kadar kolay sinirlendirmeyi nasıl başarıyor, asla anlayamayacağım.

"Hazır mısınız çocuklar?"

Cohen soruyor. Sertçe başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. Hazır, !"

Koşuya çıkıyorum, karşılaşacağımız insanların sadece sarhoş üniversite öğrencileri olması için yeterince geç olması için dua ediyorum. Güvenlik yazın çok az tur atıyor ama onlardan biriyle karşılaşmak benim şansım olurdu.

Beck hemen ama ona uzun sürmeyeceğini biliyorum. Atletizmle ilgili hemen hemen her konuda eşit durumdayız.

Ağır adımları ve nefes alıp veriş bana doğru yaklaşıyor ve yanıma gelmesini beklerken, elleri pazumu kavlıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan

Ne olduğunu anlamadan beni yana savurdu ve dengemi kaybedip düştüm. Omzum çimlere çarptı.

"Pislik." Hemen geri sıçradım ve takip ettim.

Ama şimdi onun arkasındayım ve o bronzluk çizgisi benimle alay ediyor. Kıcı her adımda esniyor ve sırtındaki kaslar her hareketle birlikte yükselip alçalıyor.

Hayalarımıdaki tanıdık karıncalanma, durum olduğundan daha da garip bir hal almadan önce bakışlarımı ekrandan çekmem için beni uyarıyor.

Kendimi savunmam gerekirse, muhtemelen var olan en güzel kıcı herhangi bir erkeğin önüne koyarsanız dikkati dağılacaktır.

Oyunu ilk sıraya koymalıyım.

Dikkat dağınıklığı yok. Gözler W'da.

Beck'in önüne konsantre olarak daha fazla zorluyorum ve ona yaklaştırmaya başladığımı hissediyorum. Park yerine vardığımızda hâlâ bir ya da iki adım öndeydi ve dönüş koşusu tamamen yokuş yukarı.

Dönüp ters yöne doğru hızla koşmaya başlarken Simms'i ya da bağırışlarını fark etmiyorum bile. Dönüşte daha hızlıydım ve Beck'ten neredeyse bir nefes uzaktaydım.

"Bu ucuz bir atıştı. Daha fazla pislik yok." Zor nefes alarak homurdanıyorum.

"Söz vermiyorum."

Tabii ki cevabı bu olacaktı. O kadar yakın ki terli kolu benimkine değiyor ve bu sefer *onu* iten ben olmak istiyorum.

Yolun yarısını geçtik. Ve lanet olsun ki oyunlarımız dayanıklılığımızı tam da bu an için geliştirmedim.

Terk edilmiş olması gereken bilim binasının önünden geçiyoruz ama köşeyi döndüğüm anda ana kapı açılıyor ve kaldırıma ışık saçıyor.

Kahretsin!

Tökezleyerek duruyorum. Hiç düşünmeden, Beck yanımdan uçarak geçmeden hemen önce onu yakalıyorum ve ikimizi de çalıların arasına fırlatıyorum.

"Jacobs, ne-"

Elimi ağzına götürüp parmağımı ağzıma bastırıyorum ve hayatında bir kez olsun çenesini kapamamasını söylüyorum.

Ve sonra bunun nasıl görüldüğü aklıma geldi. İki adam, çıplak ve çalılar arasında nefes nefese.

Tek yapabileceğim yakalanmamayı ummak.

Bilim binasında her kim varsa ayak sesleri azalınca yüksek sesle nefes alıp elimi Beck'in ağzından çekiyorum.

Beck sırtıyor. "Toplum içinde çıplak olmaktan utanıyor musun?"

"*Seninle* toplum içinde görünmekten utanıyorum.

Kıyafetsizliğimizle hiçbir ilgisi yok."

Gülüyor. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Merak etme, duş değil de yetiştirici olsaydım ben de aynı olurdum."

"Siktir git," diye tısladım. "Bir mezura çıkaracak değilim." "Hayır, bu yetersizlikleri başka bir erkeğe yüklemek çok kaba." Karışma. *Girme.*

Çömeliş yavaşça ayağa kalkıyorum ve çitin üzerinden bakıyorum. "Sence gittiler mi?"

Beck ayağa fırlar. "Olmasalar da umurumda değil. Önemli olan o kadar hızlı koşmak ki, aletine iyice bakamıyınlar."

Kaçıyor ve *lanet olsun*, bu raundu kaybedeceğim. Peşinden koşmaya başladım ama sonra elini kaldırıp el salladı.

"Merhaba Profesör Morley," diye Beck.

Çitin arkasına saklandım. Tanrım, Profesör Morley olmasın. Doksan yaşında falan.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Lanet olsun.

Beck kazanamaz.

Buna ihtiyacım var.

Kaçmaya başladım ve bitiş çizgisi dışında her şeyi unutmaya çalıştım.

Biraz mesafe kazanıyorum, ama birkaç saniyelik avantaj Beck'in geri dönmesi için yeterli oluyor.

Onlara ulaştığımda çoktan şortunu yukarı çekiyordu. Lanet olsun.

Rossi bana kıyafetlerimi fırlatıyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Cohen soruyor.

"Jacobs çıplak bir eğlence için beni çalıkların arasına çekti. Sanırım kıcıma bakmak onu etkiledi."

"Önünde olduğumu unutman ," diye ısırdım. "Bilim binasından biri çıktı."

"O da öyle diyor. Ben kimseyi görmedim."

Kaşlarımı çattım. "Ama dedin ki-"

Beck gülüyor. "Telefon numaralarıyla kirli oynadın. Profesör Morley'nin intikam aldığını hayal edin."

Onu azarlamak istiyorum ama bunu yapabilecek durumda mıyım bilmiyorum. Telefon numaralarıyla kirli oynadım.

Ama yine de ona sahip olabilirdim.
"Skor ne demiştin?" Beck alay ediyor.
Yumruklarımı sıkıyorum.
Cinayet yasadışıdır.
Cinayet yasadışıdır.

B E C K

KAMPIN İKİNCİ HAFTASI SADECE HOKEY VE SATAŞMADAN OLUŞUYOR JACOBS 2-1 benim lehime olduğu hakkında. Ve bütün hafta boyunca, hala ona ulaşamıyormuşum gibi davranıyor. İtiraf etmeliyim ki, aslında bu konuda oldukça iyi, ama kaydığı anlar oluyor.

Bir kaş

çatma.

Çenesi

düşük.

Her tepkisini benden saklayamaz.

Buna bir de liseli çocuklara rehberlik etmekten keyif almayı eklediğimde, neden daha önce eğitim kampı için gönüllü olmadığımı merak etmeye başlıyorum.

Jacobs'un acı sesi kafamı dolduruyor. *"Ailenin yatında çok meşgulsün."*

Oh. Doğru ya. İşte bu yüzden.

Bu düşünceden kurtuluyorum çünkü aptal geleceğimin -ya da geleceksizliğimin- hayatımın en güzel yazını geçirmeme engel olmasına izin vermeyeceğim.

Birine yeteneklerini geliştirmesi ve daha iyi hale getirmesi için öğretmek ve rehberlik etmenin ne kadar ödüllendirici olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu çocuklardan birkaçı gerçek yeteneklere sahip ve onların bu yeteneklerini geliştirdiklerini görmek içimde tam olarak anlayamadığım bir şeyleri yatıştırıyor.

Sanırım bu bir başarı. Belki de mi? Hayatım boyunca hiçbir şey için çalışmadığımdan bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Hokey bile bana doğal geliyor. Bu kadar iyi olmak için kesinlikle çok ama bunu hep bir hobi olarak gördüm çünkü daha fazlasını düşünmeme asla izin verilmedi. Geçen sezon Frozen Four'da galibiyet gollerinden birini atmak inanılmaz bir şeydi.

Grant ya da Jacobs için taşıdığı önemi benim için taşımadı. Müthişti, evet, ama hayat değiştirici miydi? O kadar da değil.

Ama bu kamp.. Bu çocuklar...

Beni gerçekten dinlediklerini ve söylediklerimi anladıklarını gördüğümde, bu tarif edilemez bir duygu. Onlara bir rakibe ne zaman baskı yapılacağını ve ne zaman kontrol altına alınacağını bilmek arasındaki farkı öğretmek, tokat atışlarında onlara yardımcı olmak ve hatta hokey, NHL ve önümüzdeki sezon kimin iyi görüldüğünü düşündüğümüz hakkında saçmalamak eğlenceli.

Hepsi benim sahip *olmadığım* ve *olamayacağım* bir iyimserlikle dolu. Bana bunun geçici olduğunu hatırlatıyor. *Her şey geçici.*

Bağlanmamak için kendime sürekli bunu söylemek zorundayım.

Zamanın tükenişinin kaşındırıcı soğukluğu derimin altında uğulduyor. Dışarı çıkmam lazım. *Sevişmem* lazım.

Ama yine bir Cuma gecesi. Ben bütün hafta Jacobs'a son zaferimle eziyet ederken, Cohen *de ikimize* bir sonraki meydan okuma ne olacaksa onunla eziyet ediyor.

Onlara işlerine devam etmelerini söylediğimde daha duştan çıkıp tam olarak giyinmemiştim bile. "Gitmem gereken yerler ve yapmam gereken işler var." Kendimi bir yabancıya gömmek hafif bir çözüm, bir yara bandı ve bundan aldığım keyif uzun sürmeyecek. Asla da sürmez.

Ama bu da *bir şeydir*.

İlk tercihim artık hiçbir şeyi umursamayacak kadar sarhoş olmak olurdu ama Cumartesi sabahı çocuklarla erken saatte paten kayacağız, bu yüzden kendimi bir kenara atamam.

Kıyafetlerimi giymeyi bitirip ayakkabılarımı ve çoraplarımı giymeye başladım.

Cohen ellerini çırpıyor. "Tamam. Hepimiz eski kaptanımızın iki tarafa da sallandığını biliyoruz."

Bu işin gidişatından zaten hoşlanmıyorum.

"En sevdiği oyunun takımdaki yeni çocuklarla uğraşmak olduğunu da biliyoruz." Simms'e bakıyor. "Yani, bizce güzel ve kolay bir oyun... eşcinsel tavuk."

Ayakkabımı düşürdüm.

Jacobs soyunma odasının diğer tarafındaki yerinden kalktı. "Ben yokum."

"Şimdiye kadar gerçekten kabul ettiğiniz bir meydan okuma oldu mu?" diye sordum.

"Ne, bunu yapmak *mı* istiyorsun?"

"Sadece her fikri geri çevirmenin bir kaptan için harika bir özellik olmadığına dikkat çekiyorum."

"Hadi ama," diyor Cohen. "Daha terimleri bile duymadın. Senden bir erkekle yatmanı istemiyoruz. Bu sadece öpüşme. Herkes aynı cinsten biriyle öpüşmüştür. Bu bir şey gibi. Bir geçiş töreni."

Odadaki herkes ona göz kırpmıyor.

"Daha önce başka bir erkeği öpmediyseniz elinizi kaldırın" diyorum. Cohen *hariç* herkes elini kaldırdı.

Jacobs'un elini kaldırdığını görmek beni şaşırttı. Yani ya Grant'le ilgili şüphelerim yanlıştı ya da şu anda yalan söylüyor.

Cohen yavaşça bir daire çizer. "Bekle... gerçekten mi? En iyi arkadaşınla değilse nasıl öpüşeceğini nasıl öğrendin?"

Bazı kıs kıs gülenler var.

Rossi, "En iyi arkadaşın eşcinsel, dostum," diyor.

"Hayır, değil." Ama Cohen'in sesi birden o kadar emin gelmedi.

"Merak etme, uzun süre yalnız kalmayacaksın." Rossi devralıyor. "Tamam, şartlar. İkiniz öpüşmek zorundasınız. İlk ayrılan kaybeder."

Jacobs tekrar, "Evet, ben çok dışarıdayım," diyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hoşuna mi , Topher?"

Gülümsüyor ama elleri iki yanında, hâlâ bana karşı gerçek tepkisini gizlemeye çalışıyor. "Korkarım ki *korkacaksın*. Ayrıca, kim bilir hangi zührevi hastalıkları taşıyorsun."

"Birinin seks eğitimi dersine mi ihtiyacı var? Sikimi öpmeyi planlamıyorsan, sorun yok."

"Hiç frengi diye bir şey duydunuz mu? O da ağız yoluyla bulaşabilir."

Geri çekiliyorum. " anasını. Gerçekten mi?"

"Şimdi kimin seks eğitimi dersine ihtiyacı var?" Jacobs mırıldanıyor.

Rossi, "Bunu Google'da aratıyorum," diyor ve telefonunu çıkarıyor.

Cohen hala bir kenarda varoluşsal bir kriz yaşıyor. "Ben... Ben hemen döneceğim."

"Sadece ağızda aktif yaralar veya lezyonlar varsa öpüşme yoluyla bulaşabilir. İkiniz de anladınız mı?" Rossi soruyor.

Bu işten sıyrılmak için evet demek geliyor içimden, ama zorlarsam belki bana kazandırabilir ve o zaman bu lanet olası listedeki son şey neyse onu yapmak zorunda kalmam.

"Benim açımdan her şey yolunda." Jacobs'a dönüyorum. "Ama unutma, her an geri çekilebilirsin. Bunu bana verirsen

şey. O zaman belki bu yaz önemli şeylere odaklanabiliriz. Hokey gibi." Jacobs bunu *gerçekten* düşünür. Alnında bir konsantrasyon çizgisi oluşur.

"Hadi şu işi bitirelim." Soyunma odasının ortasına doğru yürüyor. Kaşlarım saç çizgime doğru fırlamak istiyor ama elimden geldiğince tepkimi dizginlemeye çalışıyorum. Bu işe yaramadığında, eğilip ayakkabı bağcıklarını bağlıyorum.

Bunu yapmayacağından emindim. Muhtemelen hala yapmayacak. *Muhtemelen.*

Gülümsemeye ve sahte bir güvene zorladım. Cohen'in dediği gibi sadece öpüşüyoruz.

Ayağa kalktım ve Jacobs'un önüne geçtim, ayak parmağıma kadar, neredeyse göğüs göğüse.

Yüzünde, bana atmaya bayıldığı kaşlarını örtmek için kullandığını çabucak öğrendiğim o sıradan gülümseme var.

Yine de gri gözleri onu ele veriyor. Gözlerinin arkasında tereddüt ve büyük bir korku var.

Sanırım adamlardan biri devreye girip bunu durduracak. Ya da belki de bunu yapmayacağımızı düşünüyorlardır.

Biz yaklaştıkça, adamların kıs kıs gülmeleri . Sonra bir tur kurt ışıltısı.

O zaman bunu kesinlikle durduramayacağız.

Aptallar duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Jacobs dişlerini sıkarak, "Kazanmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Demek istediğim bu değil."

"Beni korkutmuyor. En iyi arkadaşım *biseksüel*." Omuz silkiyor ama sarsakça.

Hmm. Bu da Grant ile aralarında ne geçtiği sorusunu tekrar gündeme getiriyor.

"Tamam o zaman." Yaklaşıyorum ve ona doğru bastırıyorum.

Gözleri büyür. "Bekle... yani... şimdi mi?" Başını çevirir. "Cohen'i beklemeli miyiz?"

Rossi onu başından savıyor. "Belli ki iki erkeğin öpüşmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor."

Jacobs başını sallar. "Tamam o zaman."

Bakışlarımız kilitlendi ve ben zor yutkundum.

Bu, kafalarımızı yavaşça birbirine yaklaştırdığımız ağır çekim, film benzeri bir oluşumla gerçekleşir. Yaklaşıyoruz. Santim santim.

Nefesini dudaklarımda hissediyorum ve birdenbire onun her şeyinin farkına varıyorum.

Boy. Yapısı.

Genelde temiz traşlı olan yüzündeki koyu renkli tüyler.

Donup kaldım. Şu anda geri çekilmek istesem bile . Bu boku varsayılan olarak kazanacağım çünkü her nedense Jacobs'ın bana bu kadar yakın olması, dudaklarının *tam orada* olması, ilgimi farklı ve öngörüleemeyen bir şekilde çekti.

Bunun hokeyle ya da kaptanlıkla bir ilgisi yok.

Bunun bu aptal oyunu kazanmak ya da kaybetmekle bir ilgisi olduğunu bile sanmıyorum.

Bundan daha fazlası. Bu... farklı. Bu-

Ağzı benimkinin üzerine kapanıyor, öpücük yumuşak ve emin değil. Öpücüğü onun almasına izin veriyorum ama sanki kendi bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi, dilim dudaklarının tadına bakmak için dışarı fırlıyor.

Çıldırmasını bekliyorum, çıldırıyorum ve bunu yapan benim dilim. Onun yerine beni daha çok itiyor.

Sonra onu hissediyorum, dilinin benimkine değdiğini.

O da beni öpüyor. Ve bahis öpücüğü gibi değil. Dillerimizi kullanmamız gerektiğini söylemediler.

Jacobs'un ağzı birazcık açılıyor ve ben de insanlarla dolu bir odada olduğumuzu ya da bunun bir şaka olduğunu umursamadan konuya dalıyorum.

Eğer beni ararsa, onu kendimden uzaklaştırmak için bir bahanem var.

saran iğneleyici yorumları ve sessiz kahkahaları görmezden geliyorum ve odaklanıyorum.

Ağzının etrafındaki tüyler tenime sertçe değiyor, daha önce hiç yaşamadığım bir his. Nefret ettiğimi söyleyemem. , sanırım *hoşuma* gidiyor.

Oh lanet olsun. Çok fazla sevebilirim.

Sikim seğiriyor ve kotumun içinde sertleşiyor.

Siktir, siktir, siktir. Sikimin havasını söndürecek şeyler düşün. Ölü köpek yavruları.

Profesör Morley.

Jacobs yasal olarak inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik ses.

Öpüşmek hiç olmamıştı. Öpüşmenin beklenti olması gerekir.

Bu bir teaser.

Bir tat.

Zamanla daha sıcak ve daha muhtaç hale gelerek gelişmesi ve büyümesi gerekiyor.

Patlamalarla başlamıyor. En azından benim tecrübelerime göre.

Şimdi tamamen sertleştin ve *bu ne ?*

çekiliyorum. "Hayır, hayır, hayır. Ben ."

"Vay canına," dedi Cohen. İçeri girdiğini bile duymadım. "Ne?" Ona çıkıştım.

"Sanırım bundan sonra hepimiz biraz eşcinsel olduk. Çok ateşliydi." Rossi, Cohen'in omzunu tokatlıyor. "Hâlâ sadece sen varsın, dostum."

Ekibin geri kalanı gülüyor ama ben Jacobs'a o kadar takmışım ki umursamıyorum.

Dudakları şiş ve kırmızı, ama sonra sırtmaya başlıyor. "İkişer tane o zaman."

"Evet." Dönüp eşyalarımı aldım ve omzuma attım. "Her neyse. Yarın görüşürüz ezikler."

Oradan hızlıca çıkıyorum ve kampüsü geçip yurduma ulaşana kadar yavaşlamıyorum.

Ancak odamın güvenliğine girdiğimde kendimi bırakıyorum ve kapıya yaslanıyorum.

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama çalışırken parmaklarımı dudaklarımda gezdirmekten kendimi alamıyorum.

J A C O B S

BECK'IN AKSINE, BEN TAKIMIN AZARLAMALARINA KATLANIYORUM. cehennemden çıkıyorum. Boğazımda bir yumru ve bu kadar kolay içine çekildiğim için içimde kaynayan bir öfke var.

Hayır diyebilirdin.

Mantığın sesini uzaklaştırıyorum çünkü şu anda mantıklı olmak istemiyorum. Şu anda öpücümü ve Beck'in bedeninin benimkine karşı verdiği hissi görmezden gelmek istiyorum. Öpücümü geri ittiğinde göğsümde yanan açlığı, dilinin hakimiyet için benimkiyle savaşmasını görmezden gelmek istiyorum.

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor, ama hemen .

Tamamen heteroseksüel olduğuma karar vereli henüz birkaç ay oldu ve sinir bozucu bir pislikle aptalca bir öpüşmenin kafama girmesine asla izin vermeyeceğim. *Her iki kafaya da.* Hain aletim aynı fikirde değil. Hâlâ çok sert.

Odama dönüp rahatlamaya çalışıyorum ama yemin ederim dilimde hâlâ Beck'in tadı var. Göğsünü göğsüme bastırdığını hissediyorum.

Dişlerimi fırçalayarak onun tadını temizleyebileceğimi biliyorum. Dışarı çıkıp birileriyle takılabileceğimi ve öpücüğünün anısını başka biriyle değiştirebileceğimi biliyorum.

Ama yine de.. bu iki şey de hiç cazip gelmiyor.

Onun yerine anılarım Grant'a ve buzda onu nasıl izlediğime dönüyor. Pakı rakip kalecinin yanından her gönderdiğimde nasıl heyecanlanırdım, çünkü gol atmak Grant'ın dikkatini çekmek demektir. Dışarıda, adrenalin yükselirken, her duygu aşırı hızlanıyor ve neyin gerçek neyin endorfin hücumuyla güçlendirilmiş olduğunu söylemek imkansız.

Bunu kahramana tapmaya bağılıyordum ama şimdi o kadar emin değilim.

Çünkü soyunma odasında o yüksekliğin hiçbirisi yoktu. Sessiz bir andı ama o kadar yoğundu ki tenim kemiklerimden ayrılacakmış gibi hissediyordum.

O öpücükte binlerce hokey maçından daha fazla şarj vardı ve bu düşünce dehşet vericiydi.

Grant, Zach'le birlikte olduğunda unuttuğumu sandığım güvensizliklerim tekrar ortaya çıkmaya başladı.

Zach harika biri ve ondan hoşlanıyorum ama Grant'le çıkmaya başladıklarında içimde *ikisine* de karşı beslediğim küçük kızgınlık tohumlarına engel olamadım.

Nereden geldiğini bilmiyordum ve anlamıyordum.

Grant'e karşı arkadaşlıktan öte bir şeyler hissediyordum ama bunun ne olduğundan emin değildim.

Çıktıkları süre uzadıkça kafam daha az karışmaya başladı çünkü birbirlerine ait oldukları çok açıktı. Bu kadar kolay yok olması için, bunu bir dönem olarak düşünmüştüm. *Bir evre* gibi.

Ama bu gece, Beck öpüşmemizden çekildiğinde, şişmiş gözbebekleri doğrudan şehvetten kaynaklanıyordu ve bu bakış onu yakalayıp duvara yaslamak ve tekrar öpmek istememe neden oldu.

Sonra panik .

Bu da bana tam olarak nasıl davranmam gerektiğini hatırlattı. Nasıl hissetmem gerektiğini.

Ellerime doğru inledim ve sonunda hoşuma gittiğini kabul ettim. Takımın yarısının izlediği bir soyunma odasında olduğumu unutmuştum çünkü aklımı dolduran tek düşünce başka bir erkeğin bana karşı ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Aptal beynim kimi öptüğümü unutma nezaketini bile göstermedi.

Beck olduğu gerçeği anında bir ereksiyon katili olmalıydı. Ama değildi.

Tam tersini yaptı.

Sikerim böyle işi.

Yurt odamda oturup bunun için üzölmeyeceğim. Bunu düşünmeme bile izin vermeyeceğim.

Hiçbir şey ifade etmeyen aptalca bir meydan okumaydı ve bir daha asla olmayacağı da kesin.

Özellikle de TJ Beckett gibi biriyle.

Ürperiyorum. İsmi bile kulağa zengin, önemli ve geliyor.

Artık onu düşünmek yok!

Kalkıp bol bir şort ve atlet giydikten sonra takımın spor salonuna gidiyorum. Koç bana yaz için bir dizi anahtar verdi, böylece kamptaki çocukları sabah erken saatlerde ağırlık seanslarına götürebileceğiz.

kadar çalışma zamanı.

Bu sağlıklı bir anlaşma yolu mu? Tabii ki hayır. Ama takımımızda sorunlarıyla aynı şekilde yüzleşmeyen tek bir kişi bile tanımıyorum.

İçeri girip başladığımda ürkütücü bir sessizlik var. Koşu bandının uğultusu, ayaklarımın ağır gümbürtüsü ve her nefes alışım uzun bir süre boyunca duyduğum tek şey. Normalde bu zihnimi boşaltmaya yeter, ama bu sefer her şey kaybolduğunda, öpücük keskin bir şekilde geri geliyor.

Ağzını. Büyük vücudu benimkine bastırdı.

Zorlukla düz görebilene kadar daha sert ve daha sert itiyorum.

Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor ve işte yine o tat. Belirli bir şey bile değil, sadece sıcak nefes, sert dudaklar ve tatlı bir şeyin hafif bir ipucu.

Aletim ısrarcı davranıyor, bu yüzden sonunda koşu bandını yavaşlatarak durduruyorum ve nefes almak için mücadele ederek öne doğru eğiliyorum. Atletim sırtıma ve göğsüme yapışmış durumda ve bacaklarımın arasında büyüyen şişkinliği aşağı doğru itmek zorundayım.

Ve ben orada dururken, yorgunluk çökerken, umutsuzca tahrik olmamak için çabalarken, yavaş yavaş bir farkındalık yorgun kaslarıma sızmaya başlıyor.

Bazen oyunda öyle bir an gelir ki geride kalırsınız, vücudunuz ağrır, zihniniz dağılır ve verecek hiçbir şeyiniz kalmadığını fark edersiniz.

Bu çekime karşı uzun süre savaştım, ama bu gece, *o öpücük*, kırılma noktama ulaştım.

Katy Perry'nin şarkısı neyle ilgiliydi? Bir adamı öptüm.

Ve sikim bundan gerçekten hoşlandı.

BECK Cumartesi günü antrenmana gelmedi - Koç hasta olduğunu söyledi. Bana yöneltilen birkaç sorgulayıcı bakış ve birkaç kıs kıs gülüş dışında, ekip bu işin peşini . Pazar günü de yollarımız kesişmedi-

Cohen ve Rossi'yle kampüs dışında bir barda buluşmama rağmen bugün izinliyiz. Konu alkol olduğunda Beck normalde her şeyin kokusunu alır ama Cohen ondan haber almadığını söylüyor.

Beni neden bu rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Pazartesi günü kamptaki çocukları eğitirken bile Beck bir garipti. Her zamanki yapıyor ama arkalarında yürek yok. Nefret ettiğim o kıvılcım yok.

Ve ben buna gülümseyecek enerjiyi bile toplayamıyorum. Belki de bunca zamandır beni rahatsız eden başka bir şey vardı ve bunun onun kişiliğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Savunmacı çocuklarla oyun boyunca her konuştuğunda hain gözlerim dudaklarına kayıyor ve dikkatimi sürekli kendi tarafıma çekiyorum. Kendime sertçe yapmam gereken bir işim olduğunu hatırlatıyorum ve bu varoluşsal kriz başlı başına tam zamanlı bir pozisyon olsa da, burada işleri berbat ediyorum.

Özellikle de Beck bunu ciddiye alıyor gibi görüldüğü için. Bu onu öpmekten hoşlanmaktan daha büyük bir şok olmuş olabilir. Değişim geçen haftanın sonlarına doğru gerçekleşti ve o hala etrafta dolanırken - böyle yapmasaydı Beck olmazdı- çocuklar ona saygı duyuyor ve dikkat kesiliyor.

Ve bundan *hoşlanıyor*. Daha önce onda bu kadar kaygısız ve içten bir gülümseme gördüğümü sanmıyorum. Her zaman kendinden emin sırtışlardı.

Seansı tamamlıyoruz ve öğleden sonra ağırlık antrenmanı yapmadan önce çocukları öğle yemeğine gönderiyoruz. Yavaşça kayarak hokey malzemelerinin olduğu çantaya doğru ilerliyorum ve bu sırada elime bir disk geçiyor. Cohen ve Simms çocuklarla birlikte ortadan kayboldular ve buzda benimle birlikte kalan tek kişi Beck. Bugün burada işimiz bittiği için kaleyi direklerden söküyor, ben de kayarak diğerini sökmeye başlıyorum.

"Sence yardımına ihtiyacım var mı?" Beck sesleniyor, ukala sesi tüm gücüyle geri dönmüş. Kayarak yanıma geliyor ve pistin ekipman alanına açılan panellerinin yanında beni bekliyor.

"Belli ki bir şeyleri takip etmekte zorlanıyorsunuz. *Korkak*. Yardım etmenin daha güvenli bir seçenek olduğunu düşündüm." Ona bakıyorum ve eğer yanlış anlamadıysam, yüzünde ilgi parlıyor.

"Beni öpmek saf bir hediyedir. Sadece bunu hak etmediğine karar verdim." Homurdanıyorum. "Erkek olmamla bir ilgisi yok tabii ki."

"Ben dar görüşlü bir hıyar değilim. Ama öyle düşünseydim, sen benim ilk onumda bile olmazdın."

"Sen beni öperken öyle görünmüyordu." Onunla neden alay ettiğimi bilmiyorum ama Beck'e karşı her gün bir üstünlüğüm olmuyor.

Ancak aniden takındığı bakış, bana tekrar kontrolü ele aldığını hissettiriyor. "Komik, orada gey tavuk oynarken biri ağzımın içine doğru *inledi*."

"Ben inlemedim."

"Kimse seni suçlamıyor. Ağzım üzerlerindeyken karşı koyabilecek çok az kişi vardır."

"Belki de bunu duymayı *umuyordunuz* ve hayal ettiniz."

"Gidip ekibe soralım mı?" diye öneriyor, başparmağını omzunun üzerinden geri atarak. "Cohen'in yakın ilgi gösterdiğine eminim."

Biraz daha yaklaşıyorum, böylece ayak parmağımızın ucuna geliyoruz. "İşin içinde olduğumu kanıtlamak için oldukça istekli görünüyorsun. Yeteneklerinden şüphe mi ediyorsun?"

Rahat gülümsemesi yüzünü süslüyor. "Yetenekli olduğumu biliyorsun, To- pher." Başını öne eğiyor. "*Sanki* bunu tekrar yapmam için benimle alay ediyormuşsun gibi geliyor."

"Haklısın. Hoşuma gitti. Nedenini bilmek ister misin?" Cevabım belli ki şaşırtıyor çünkü ağzımı kulağının yanına daldırdığımda geri çekilmiyor. "Sonunda çok sessizdin."

Ne beklediğimden emin değilim ama kahkahası öyle değil. Çenemi çimdikleyip yüzümü tekrar ona çevirdiğinde, parlak mavi gözleri o kadar yakın parlıyor ki, yemin ederim içlerinde gümüş zerrelere görebiliyorum, nutku tutulan *ben* oluyorum. "Sanırım bir dahaki sefere seni kızdırdığımda ne yapacağını biliyorsun."

Alçak sesinin içimde yarattığı kıpırtıyı gizlemek için kaşlarımı çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Beni her kızdırdığında seni öpseydim, dilim sürekli ağzında olurdu."

Büyük bir eliyle çenesini ovuşturuyor ve ben aramıza daha fazla mesafe koyarken hareketi takip etmemeye çalışıyorum. "Neyse ki sadece bir meydan okuma daha var."

"O zaman bu saçmalıkla işimiz bitti." "Temelli."

Ekipmanı bırakıp çıkışa doğru ilerliyoruz.

Olaakları düşünmeden edemiyorum. "Biliyorsun... ikimiz de berabere kaldık. Ve ikimiz de sıradakinin iyi olmayacağını biliyoruz. Öpüşmek sadece dört numaraysa, beş numara ne olacak?"

"Gerçekten fark etmez. Her şekilde kıcını tekmeleyeceğim."

"Sadece söylüyorum," diye dişlerimi sıktım. "İkimiz de bitirmeye karar verebiliriz. Sonuncusundan vazgeçebiliriz. Meydan okumalar saçmalık ve kaptan olarak kimi seçecekleri konusunda hiçbir etkisi yok. Bizimle dalga geçiyorlar."

"Lanet olsun. Buna eğlence deniyor. Duymuş ?"

"Beni yakaladınız," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Eğlenceye alerjim var. Tamamen anafilaktik."

"Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Seni güldürürsem kurdeşen dökecek misin?"

"Hayır, çünkü beni güldürebilmeniz için *komik* olmanız gerekir."

"*Ooh*, şak." Paraşüte geldiğimizde dönüp bana bakıyor ve sırtışı yüzünü ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyor. "Öpüştükten sonra mastürbasyon mu yaptın? Çünkü şimdi çok daha rahatlamış görünüyorsun."

Tabii ki beyninin gittiği yer ve tabii ki kendimi gülünç *derecede* garip hissetmiyorum, çünkü *tabii ki* yaptığım şey tam olarak bu değil. Çenem gerildi. "Şuna bak, artık rahat değil."

"Bunu duyduğuma sevindim. EpiPen'e ihtiyacım olacağını düşünmüştüm." "Çekil yolumdan, Beck."

Yana doğru adım atıyor, ama ben etrafından dolanamadan kolu fırlıyor ve göğsümü yakalıyor. sefer kulağıma onun sesi geliyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, hiçbir şeyden vazgeçmiyorum. Büzüşsen iyi olur, düğün çiçeği. Bu sefer varım."

B E C K

ZAMANIN YAVAŞLAMASI İÇİN DUA EDİYORUM. YA DA HIZLAN. BİRİ YA DA
DİĞERİ, BEN

Tam olarak emin değilim.

Bu kampta üç haftayı geride bıraktık, neredeyse yolun yarısındayız ve çocuklarla buz üzerinde geçirdiğim zaman aydınlatıcı ve tatmin edici oldu.

Ama gecelerim yalnız ve kafa karıştırıcıydı.

Çünkü geçen hafta Jacobs'la öpüştüğümüz anı ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, konu hep oraya geliyor.

Yarın gecenin bitmesi için sabırsızlanıyorum. Son meydan okuma gerçekleşiyor ve bittiğinde Jacobs ile her zamankinden daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Yemin ederim ki son üç haftada ona son üç yılda harcadığımdan daha fazla zaman ve enerji harcadım.

Önceden kaşlarını çatardı, kara kara düşünürdü, ben de eşeklik ederdim ama birbirimizden uzak dururduk.

Hayat kolaydı.

Şimdi hayatımı cehenneme çeviriyor ve beni öpmekten bir şey yapmadı.

, *Beckett*.

Son meydan okuma potansiyel olarak hayatımı değiştirdiyse, sırada ne olduğunu düşünmek istemiyorum.

İyi bir gece uykusuna ihtiyacım var ve kafamı oyuna vermeliyim.

Çok gergin olduğum için uyumaya çalışmak işe yaramadığında, koşmaya karar veriyorum.

Şort giyiyorum ve tişört giyme zahmetine girmiyorum.

Colchester U, ortasından aşağıya ve dış taraflara doğru kesintisiz bir yolu olan büyük bir kampüstür. Sporcu yurtları

Kampüsün içinden geçip arenaya gidiyorum.

Ayaklarım doğal olarak beni o yöne götürüyor. Bebeklerini eve çağıran bir hokey güvesi gibi.

Koşmak bedenimi yormakta işe yarıyor ama zihnimi değil. İki tur attıktan sonra zihinsel yorgunluktan eser kalmadı.

O lanet öpücüğü tekrar edip duruyorum.

Jacobs'un dudakları . Dili ağzımda. O *inilti*... Onu tekrar duymak için ruhumu satardım.

Hayır! *Kafa oyunda*.

Ciğerlerim yanana kadar koşuyorum ama takım salonunu geçerken iç ışıkların açık olduğunu fark ediyorum. Son iki turda açık olup olmadıklarını hatırlayamıyorum.

İçeri girerken koşu bandındaki Jacobs'ı görünce duraksadım.

Uzun, kaslı bacakları, kalın kalçaları, hokey oyuncularının meşhur poposu ve belirgin gövdesinden damlayan teri var.

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım kurudu.

Evet, sandığım kadar heteroseksüel .

Kulaklığı takılı olduğu için beni duymadı. Beni onaylamadı da.

Geri dönüp doğruca buradan çıkmak ya da gidip onun yanındaki koşu bandına atlamak arasında kaldım.

Bunu yapmamdaki tek sorun, onun yanında normal Beck gibi davranmak zorunda olmam. Onunla alay etmem ve dünyayı umursamıyormuşum gibi davranmam gerekecek. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu gece olmaz.

Bu kamp ne kadar uzun sürerse, o kadar çok eğleniyorum. Bu da beni neredeyse depresyona sokuyor. Bu kazananı olmayan bir durum.

Buzun üzerinde olmak bana bir amaç veriyor. O çocuklara bir şeyler öğretmek bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şey veriyor. Olgunluk söz konusu olduğunda aynı oyun alanında olabiliriz ama bence bundan daha fazlası var.

Ve bu iç karartıcı çünkü sona erecek.

Gelecek yıl mezun olup Beckett Enterprises'da herkesin yalakalık yaptığı stajyer olmaya devam edeceğim çünkü her çalışan bir gün patronları olacağını biliyor.

"Bütün gece orada durup bana mı bakacaksın, yoksa bana katılacak mısın?" Jacobs sonunda başını bana doğru çevirdi.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "Henüz karar vermedim."

Yaklaşmam için eliyle işaret etti, ben de razı oldum.

Ja- cobs ve benim için garip bir şekilde rahat olan bir sessizlik içinde yan yana koşuyoruz. Ya sürekli birbirimizin gırtlığına sarılıyoruz ya da aramızdaki bu tuhaf gerginlikle birbirimizi görmezden geliyoruz.

Düşmanlık yok ve kısa bir an için de olsa *huzurluyuz*.

Uzun sürmez.

Rahatlığa rağmen rekabet her zamankinden daha güçlü. Ben onun koşu bandı seviyesine çıkıyorum, o da benimkini yükseltiyor. O bana gülümsüyor, ben de benimkini yükseltiyorum.

Sonra baktım, sınırlarımızı zorluyoruz ve sonunda kafamdan çıkıyorum.

Vücudum yanımdaki adama daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde tepki veriyor olabilir. Beni biraz korkutan ama aynı zamanda korkutmayan yeni düşüncelerim olabilir. Ama şu anda ve burada, sadece ben, Jacobs ve bize eşlik edecek egolarımız var.

İkimizin de uzun süre dayanamayacağını bildiğim bir tempo tutturuyoruz ve Tanrı'ya şükür, ilk yavaşlayan o oluyor.

"Korkmak hakkında ne demiştin?" Alay ediyorum. "Bu senin sorunun, biliyorsun."

Sakinleşmek için yavaşça yürüyorum. "Ne oldu?"

"Ne zaman itmeyi bırakacağını bilmiyorsun. Seni pencereden gördüm. Buraya gelmeden önce kampüste kaç tur attın? Sonra da böbürlenebilmek ve büyük adam olabilmek için kendini çok zorluyorsun. Sınırlarla oynuyorsun ve sınırlarını bilmiyorsun." Sert nefes alıyor. "Bir kaptan olarak oyuncularınızı ne zaman çok çalıştıracağınızı ve ne zaman geri çekileceğinizi bilmelisiniz. Herkes her zaman tam hızda gidemez. Herkes her zaman parti yapamaz, notlar söz konusu olduğunda tembellik edemez ve yine de her şeyi onlara teslim edemez. Bir kaptan ilişki kurulabilir olmalı ve her şeyin *kendileriyle* ilgili olmadığının farkında olmalıdır."

"Demek kaptan olacağımı düşünüyorsun."

"Ben de onu diyorum." Jacobs koşu bandından atlar. "Büyük resme bakmalısın Beck. Hemen kazanmaya bakmayı bırak ve uzun vadede ne istediğine odaklan."

Beni suskun bırakarak uzaklaşıyor çünkü buna söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Ona uzun vadeye bakma lüksüm olmadığını söyleyemem.

Uzun koşum iş kıyafetleri ve kurumsal saçmalıklardan oluşuyor.

"Çıkarken kapıyı kilitle." Jacobs dönüp gidiyor ve her ne kadar peşinden koşmak istesem de yapamıyorum. Bacaklarım bana izin vermiyor.

Kahretsin, belki I yaptırmak çok zor Çünkü benim kaslar spazm geçiriyor.
Ouch.

Ertesi gece ekibin geri kalanıyla buluşma noktasına LIMP ile gittim.

Son meydan okuma.

Umalım da başka bir yarış olmasın çünkü bacaklarım beni öldürüyor.

Jacobs, göt herif, vücudunda hiçbir ağrı yokmuş gibi içeri giriyor.

"Gezi gecesi!" Cohen doğrudan konuya girerek sesleniyor. "Kampüs dışında mı?" Ben soruyorum.

"Vermont Üniversitesi'nin düşmanımız olduğunu hepimiz biliyoruz." Herkes yuh alıyor ve bağırıyor.

"Ve bu gece, gerçek okul ruhunu göstermek potansiyel kaptanlarımıza bağlı."

Evet, bundan hoşlanmadım.

"Son göreviniz Vermont Üniversitesi'nin katafalk heykelini kirletmek."

Jacobs ve ben birbirimize baktık. Gözlerimiz kilitlendi.

Önce o ayrılır. "Hayır. Yasaları çiğnemeyeceğim."

"Teknik olarak, toplum içinde çıplak olmak yasaları çiğnemektir ve sen bunu yaptın," diye belirttim.

"Streaking bize bir uyarı kazandırır. En fazla bir kabahat. Vandalizm mi? Yakalanırsanız, malınıza zarar vermek ve okuldan atılmakla karşı karşıya kalırsınız. Bu okulu seviyorum, bu takımı seviyorum ve kaptan olmak için çok şey verirdim ama geleceğimi tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım."

Ah. Gördün mü? İşte burada ayrılıyoruz. Benim bir geleceğim yok.

"Ben yaparım." "Benim arabamı al. Bagajda ihtiyacınız olan her şey var." Cohen

anahtarlarını uzatıyor. "Ve unutmayın, fotoğraflar ya da hiç olmadı."

Jacobs bana doğru adım attı. "Beck-"

"Ben ."

Cohen, "İş bittiğinde McIntyre'da buluşalım," diyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bunu başarabilirim. O zaman Colchester'daki son yılımı hokeyin kralı olarak geçireceğim.

Ayak sesleri beni takip ediyor ve kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Jacobs.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Mücadelenin amacı da bu zaten." Durdum ve onunla yüzleştım. "Birimiz kazanmak zorunda ve eğer ikimiz de reddedersek, yapacak başka aptalca bir şey bulacaklar. Bu gece buna bir son verme şansım var."

"Kaptanlığı gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun? Al o zaman. Ben geri çekileceğim. Sana ihtiyacımız varken takımdaki yerini riske atma."

Ağzım açık kaldı. Jacobs gerçekten de şaka olmadığını yüksek sesle mi kabul ediyor? "Takımın bana *ihtiyacı var*, ha?"

Gözlerini deviriyor. "İkimizin de kaptanlığa aday olmamızın bir nedeni var. Takımdaki en iyi oyuncular biziz. Siz olmasaydınız geçen yıl Frozen Four'u kazanamazdık."

Kahretsin. Şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum. Bu ana kadar onun onayına ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. Kazandığımızda, evet, hayranlık uyandırmıştı ama dediğim gibi, benim için Jacobs ve Grant için olduğu kadar büyük bir olay değildi. Jacobs'un ben olmasaydım yapamazlardı dediğini duymak... Hissediyorum. Özlediğim o başarı hissini.

Bunu bilmesine izin veremem.

Onun yerine, Beck'in canına okudum. Göğsümü ovuyorum. "Buzda senden daha iyi olduğumu itiraf ettiğini duymak, bu işi bitirmek için tam da ihtiyacım olan şeydi."

Tekrar yürümeye başladım.

Takip ediyor. Cohen'in arabasına vardığımızda bile durmuyor. Hayır, herif yolcu koltuğuna atlıyor.

"Tutuklanmak istemiyorsanız, yerinizde olsam dışarı çıkardım."

"Bunun ne anlama geleceğini düşünün. Eğer tutuklanırsan ne olur? Yakalandın mı?"

Hiçbir şey olmaz. Yakalanırsam hiçbir şey olmayacak çünkü babam büyük, güçlü ve zengin.

"Çıkıyor musun, çıkmıyor musun?" Isırarak .

"Hayır. Sür. Seni bunu yapmamaya ikna etmek için on milim var."

Dudaklarım titriyor. "Denediğini görmek isterim."

J A C O B S

SANIRIM BEYNİMİN RESMEN KONTROLDEN ÇIKTIĞINI SÖYLEYEBİLİRİM. ÇÜNKÜ Bu meydan okuma duyurulur duyurulmaz ve ben çekilir çekilmez, yapılacak en akıllıca şey Beck'in devam etmesine izin vermek olurdu. Eğer o salak yakalanırsa, suç onundur.

Bunu bildiğim halde onu takip ettim. Nedenini hala bilmiyorum ama oldukça sağlam bir tahminim var.

Profiline hızlıca bir göz atıyorum. Sarı saçlarına hiçbir şey yapmamış ve alnına . Keskin çenesi gergin, burnu hokey oynarken kırıldığı için çarpık ve düşünmeden edemediğim dudakları... Tanrım, başka *bir* tat istiyorum -hayır, *ihtiyacım var*-.

Ve eğer deneseydim suratıma bir yumruk atardı. Sadece burnumu kırsaydı, kalıcı bir şişlikle kesinlikle onun kadar iyi görünmezdim.

"Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordum.

"Evet. Gerçekten yapmayacak mısın?"

"Yapamam. Hepimiz babamızın parasıyla burada değiliz."

Alay ediyor. "Ah. Şimdi her şey ortaya çıkıyor. Benimle olan büyük sorunun bu mu? Param olması mı?"

Bu şekilde söylemek istememiştim ama şimdi buradayız. "Sahip olduğun şeylerin kıymetini bilmiyorsun."

Gülüştüğün içi boş. "Sen lanet bir aptalsın." "Yine de tartışmıyorsun, değil mi?"

"Sana bir bok kanıtlamak zorunda değilim, Jacobs." "Ben yine Jacobs'ım. Bildiğim iyi oldu."

"Sana Topher dememi mi tercih ederdin?" Benimle alay ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, artık bilmiyorum. Ellerimi kalçalarımın sürterek konuşmayı tekrar bir yolunu arıyorum. "Neden *hep* böyle pislisin?"

Muhtemelen öyle değildir.

"Şaka mı yapıyorsun? Sen bir pislisin, dostum. Sanki iki ayarın var. Yargılayan McRighteous ya da Çatık Kaşlı Sikkafa."

"Bunun sadece senin etrafında olduğunu hiç düşündün mü?" "Beni bu kadar özel yapan şey nedir?"

Sikime sor. Boğazımı temizliyorum. "Bak, senden hoşlanmıyor olabilirim ama başının belaya girdiğini görmek istemiyorum."

"Benden hoşlanmıyor musun?" Sesinde sahte bir pişmanlık var. "Ama ben *senden* hoşlanıyorum."

". "

"Hayır, gerçekten. Seni kızdırmayı ve kaşlarını çatmanı seviyorum ve gerçekten saçma bir şey söylediğimde bu damarı alıyorsun" - parmağını şakağımda gezdiriyor ve ben irkiliyorum- "tam orada."

"Ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum-"

"*Ciddi* bir konuşma mı? Bu hiç sana göre değil."

"Fikrimi değiştirdim." Elimi uzun saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ne halt istiyorsan onu yap. Zaten yapıyorsun."

Beck gülmeye başlıyor ve uzanıp kalçamı sıktığında irkiliyorum. Adama dokunmayı ne kadar çok istediğimi düşünürsek, ürkek bir aptal gibi davranıyorum.

"Sonunda öğreniyorsun, Topher."

Ve yine o konuya döndük.

Beck arabayı UVM tiyatrosunun arkasındaki park yerine yönlendirir ve kontağı kapatır. Ellerini birbirine vurur. "Hadi yapalım şu işi."

"Asla olmaz. Tek başınasın." Daha yakına eğildi. "Korkak." "İşe yaramayacak."

Güldüğünde tüm yüzü aydınlanıyor ve bu ağzımın kurummasına neden oluyor. "Burada bekle o zaman." Göz kırıyor ve anahtarları bana fırlatıyor. "Kaptanın emirleri."

İşte sıcak düşüncelerim gidiyor.

Beck arabadan atlıyor ve Cohen'in bagaja zulaladığı eşyaları alıyor. Beck'i arabanın yanından geçen spreylere kutularının çıkardığı çınlama takip ediyor ve midem bulanıyor.

Aptal.

Salak, salak, salak.

Neden arabaya bindim ki?

Bu adamda aklımı kaçırmama neden olan şey ne? Seksi olduğunu kabul edebilirim -geceleri yaptığım mastürbasyon seansları beni buna ikna etti- ama seksi bir gülümseme ve ısırılabilir bir popo bursumu riske atmam için bir neden değil.

Catamount heykeline giden yolu takip ederken onu net bir şekilde görebiliyorum. Bu şey belki yirmi yıl önce okul ruhunu teşvik etmek için dikilmişti.

Belli ki işe yaramamış.

Geçen yıl onların kışını tekmelemenin beni gülümsettiğini söylemiyorum ama takımımız geçen sezon Grant ve benim sayemde yenilmezdi. Tamam, bir de Beck.

Ona bu övgüyü vermekten nefret ediyorum ama bunu hak ediyor.

Beck tiyatronun yanında durur ve heykele yaklaşımadan önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol eder. Heykel kararmış, bronz görünümlü bir taştan yapılmış ve bir kedigilden çok tıslayan bir pantere benziyor.

Beck'in hızlıca bir spreyci çıkmasını bekliyorum ama o acele etmiyor. Önce dört bacağın her birinin etrafına tuvalet kağıdı sarıyor, ardından kuyruk için delikli bir bebek bezi hazırlıyor.

İhtiyacı olan tüm zamana sahipmiş gibi çalışmasını izlerken dudaklarım titriyor. Tatil boyunca güvenliğin CU'da olduğu kadar hafif olduğunu biliyorum ama yine de bizi kolayca bulabilecek devriyeler var.

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra telefonumu kaldırıyorum ve Beck çalışırken fotoğrafını çekiyorum. Sprey boya çıktığında, kedinin alnına kocaman bir penis çizdiğinde hiç şaşırmadım.

Belki bu biraz fazla ileri gitmek olur ama sonuçta Beck bu.

Birkaç dakika daha çalışmasını izliyorum, acele edip oradan çıkmasını diliyorum.

Sol taraftaki hareket gözüme çarpıyor ve içim daralıyor. Tiyatronun yan tarafında bir el feneri geziniyor ve Beck bunu fark etmemiş.

"Siktir." Telefonumu kapmak ve Beck'in numarasını bulmak için çabalıyorum, bu sırada nefesimi tutuyorum.

Elini cebine attığını görüyorum. Bir an için cevap vermeyeceğinden endişelendim ama sonra yakalanırsa sorumluluğun ona ait olduğunu kendime hatırlattım.

"Aber?" diye selamlıyor.

"Güvenlik geliyor. Sağınızda."

Tekrar dik duruyorum ve sürücü tarafına tırmanıyorum. El feneri yaklaşıyor ve Beck sonunda onu fark etmiş olmalı çünkü koşmaya başlıyor.

Tamam, sanırım ince bir yaklaşımla gitmiyoruz.

Yüksek sesli bir bağırs onu takip ediyor, ben de anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırıyorum. Geri vitese takarak park yerinden çıkıyorum ve Beck bana ulaştığında yolun kenarına doğru manevra yapıyorum. Kapıyı menteşelerinden çekerek açıyor ve koltuğa dalıyor.

"Hey, dur!"

El feneri yaklaşıyor ve Beck kapıyı çarparak bağırsıları , sonra arabayı döndürüp oradan uzaklaşıyorum.

UVM'den çıkıp yola devam limitin on üzerinde gidiyorum.

Beck yanımda gülüyor ve ellerim gaz vermemeye çalışıyormuşum gibi direksiyona durumda.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olana kadar hızımı azaltmıyorum. "Bir sık mı?" Sonunda tekrar konuşabileceğimi hissettiğimde Beck'e söylüyorum.

"Gerçekten orijinalsin."

"Kimin orijinalliğe ihtiyacı var ki? Çük ve taşak bir klasiktir."

Ben dikiz aynasını kontrol ederken bir an sessiz kaldık.

"Ah, sanırım teşekkür etmeliyim," diyor Beck sessizce. "Bilirsin, beni uyardığın için."

"Seni orada bırakmalıydım."

"Seni suçlamazdım. Senin bursuna ihtiyacın var, ben de o."

Yine de, bursuma başladığımda aklımda değildi. ve resmen suç ortağı oldu. "Biz takım arkadaşınız. Ne olursa olsun birbirimizin arkasını kollarız."

"Elbette. *Takım arkadaşları.*" Beck'in ruh hali değişiyor. "Çocuklarla McIntyre'a gitmeden önce beni yurda bırakabilir misin? Hiç havamda değilim."

"Sen? Havanda değil misin?" Cevap vermiyor.

"Yurtlar iyidir," diyorum.

"Yani CUM oyunları sona erdi. Sonunda benden kurtuldun." Olduğundan daha iyi hissettirmeli.

"Çocuklara neredeyse yakalandığımı ve bitiremediğimi söyleyecek misin? Eğer onlara söylersen muhtemelen senin kazanan olduğuna karar verirler.

nasıl benim parlak zırhlı şövalyem olduğunu." "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kesinlikle öyleydi. Bir kaptan gibi davrandın. Tıpkı geçen yıl Grant ve Jacobs şovunda olduğu gibi."

"Ne?"

"İkiniz neredeyse ayrılmaz ikiliydiniz. Geri kalanımız iyiydi ama koçlar ikinizin birlikte ne kadar harika olduğunuzu görünce resmen mastürbasyon yaptılar."

"Bu rahatsız edici."

"Eskiden sizin seviştiğinizi düşünürdüm, biliyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor? *Neden?*"

"Sen ve ben mi? Biz takım arkadaşlarıyız. Sen ve o? Bu.. daha fazlasıydı." "Evet, *arkadaştık.*"

"Onu asmışsın." Bana dik dik bakıyor. "'Grant, atış talimi yapalım,' 'Grant, McIn- tyre'a geliyor musun?' 'Grant, sikini yalamama izin ver ...'"

"Canın cehenneme. Bunların hiçbiri olmadı." "Sen öyle diyorsan."

Bir dakika sessiz kaldık. Neredeyse, gülünç bir şekilde, ona açılmak istiyorum. Ama iş cinselliğimi değerlendirmeye geldiğinde Beck'in önünde yaklaşık bir milyon insan var ve onun doğrudan takıma koşup beni bir öpücükle nasıl eşcinsel yaptığını anlatmayacağına bir an bile güvenmiyorum. Hayır, teşekkür ederim.

"Belki biraz kıskanmış olabilirim." Gözlerini pencereden dışarı dikmiş bakıyor ve yemin ederim bilerek yüzünü görmemem için uğraşıyor.

"Kıskanç mı?"

"Sizinle ilgili değil. Bu... Bir sürü arkadaşım var ama en iyi arkadaşım yok. Mezun olur olmaz New York'a dönecekken bunun bir anlamı yok."

Başka zaman olsa, Beck'in Manhattan'daki hayatıyla övündüğünü ve hepimizi yeniden düşündürdüğünü düşünürdüm. Şimdi sesi yorgun geliyor.

Onu rahatlatmak için içimde bir dürtü olması inanılmaz.

"Eğer yardımı olacaksa, benim de artık en iyi arkadaşım yok." Grant Montreal'de, NHL ile uğraşıyor ve Zach'le geçirdiği her boş anı değerlendirmeye çalışıyor, biliyorum ki bu bana hiç zaman bırakmayacak. "Ve senin aksine, sırtımı yaslayabileceğim pek bir şey yok."

Beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Ama ikimizin de takımı var."

"Bu yıl için," diyor Beck.

"Bu yıl için," diye yankıladım. Ses tonlarımızdaki yansıtılmış pişmanlığın rahatsız edici bir şekilde farkındayım.

NHL'yi takip etmemek için iyi bir nedenim var, ancak Beck iyi ve bir menajerin dikkatini şüphem yok, bu da *neden* bu yolu seçmediğini merak etmeme *neden oluyor*. Bu daha önce düşünmek istediğim bir şey değildi.

Colchester Üniversitesi'nin önünde durdum ve birlikte yurtlara doğru yürüdük. Bu sefer onu nasıl ekebileceğimi düşünmüyorum.

Onun yerine, kafasında neler döndüğünü çözmeye çalışıyorum. Asansörde bana katılması umurumda bile değil.

Bu aptal yarışmanın bitmiş olması muhtemelen iyi bir şey, çünkü aramızdaki bu tuhaf arkadaşça sessizlik bana göre değil. Biraz boşluğa ihtiyacımız var. Ve bana neler olduğunu anlamak için *kesinlikle* biraz zamana ihtiyacım var.

Asansör benim katımda açıldığında dışarı çıkıyorum ve ona dönüyorum. Ağzımı açıyorum ama ne söylemeyi planladığım hakkında hiçbir fikrim yok. *Tebrikler* mi? Pek olası değil. *İyi oynadın* mı?

Kapılar kapanmadan bir saniye önce göz göze geliyoruz.

Odama dönüp duş alıyorum ama yatağa girdiğimde kafam karmakarışık.

Beck ile arkadaş olmak *istiyor* muyum? Bilmiyorum bile. Bildiğim şey, ne zaman bir şey söylese dikkatimi ağzına çektiği ve bunun tehlikeli bir durum olduğu.

Ne zamandan beri aptal bir öpücük yüzünden bu kadar kırbaçlanıyorum?

Yatağında uzanmış, karanlığa bakarken bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünüyorum. Beck haklı. Adamlara yakalandığını ve onu kurtaranın ben olduğumu söyleyebilirim. Onlara bu işi hiç yapmadığını söyleyebilirim.

Telefonumdaki fotoğrafları açıyorum ve kendi fotoğraflarını çekmediğini fark ediyorum. Onun açısından aptalca bir hareket.

Yoksa güvenmek mi?

Parmağım sil simgesinin üzerinde vicdanıma siktir olup gitmesini söylüyorum.

Orada ne kadar süre yatıp onun fotoğrafına baktığımdan emin değilim ama bu fotoğrafları silersen gerçekten her şeyin biteceğini biliyorum.

Ve bunu istemeyen yanım gerçekten ses çıkarmaya başladı.

Bu yüzden akıllı davranmak yerine, sahip olduğum her şeyle kaptanın peşinden gitmek yerine, Beck'e haddini bildirmek yerine, derin bir nefes alıyorum ve Cohen'in numarasını arıyorum.

Ve Gönder'e bas.

B E C K

BAĞLANTI UYGULAMASINDAKİ SAYISIZ SEÇENEK ARASINDA GEZİNİYORUM. hepsi aynı. Kimse dikkatimi çekmiyor. Netflix menüsü gibi. Belki seçecek çok şey vardır. Ya da daha doğrusu, sadece patates sunan bir büfe gibi.

Patatese bayılırım. Yaşasın karbonhidrat yüklemesi. Ama... *sadece* patates istemiyorum.

Cidden kafamdan çıkmam lazım. Yaz tatili başladığından beri seks yapmadım ve elimle bir ilişki içinde olduğumu düşünmeye başladım. Sorun şu ki, bağlanmaktan o kadar korkuyorum ki, ayrılmak için elimi kesmek zorunda kalacağım bir noktaya gelmek istemiyorum.

Durgunluk içinde olduğumdan değil. Dışarı çıkıp kolayca ilişki kurabilirim. İlğim azaldı.

Jacobs beni öptüğünden beri istediğim tek bir ağız var.

O göt herif diliyle bir şey saldı ve ondan ne kadar nefret etmek istesem de... edemiyorum.

İki nedenden dolayı bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Birincisi, benden nefret ediyor. Ve iki, evet, o bir erkek.

Ama esas olarak nefret etme meselesi.

, şu anda yüzümü kızartacak şeyler söyleyen cahil pisliklerden biri olduğumu ilk itiraf eden ben olacağım. Mezuniyet törenimizde müdürümüz veda konuşmasında "*Gey* kelimesinin bu kadar çok anlamı olduğunu bilmiyordum" demişti. Hepimizi güldürmüştü ama geriye dönüp baktığımda, ne kadar da sik kafalı olduklarını görüyorum.

CU'daki ilk yılımda büyük hokey tanrısı Foster Grant ile tanışana kadar kelimelerin insanları nasıl etkileyebileceğini fark etmemiştim.

İkinci sınıf öğrencisiydi ve son sınıf öğrencilerini hizaya getirebilirdi. Çünkü buzda bunu destekleyecek yetenek ve beceriye sahipti.

Başından beri hepimiz onu örnek aldık.

Cinselliğini asla ve hiçbirimizin ona ya da takımındaki herhangi birine bu konuda bok atmasına izin vermedi. Soyunma odamızda hiç ibne bombası atılmadı çünkü Grant bir duruş sergiledi.

Ve böyle de .

Onun kim olduğu konusunda açık olduğunu görmek, herkesin herkesi sevebileceği fikrine yeni bir değer vermeme sağladı.

Bir keresinde bana cazibenin bir seçim olmadığını söylemişti.

Yakın zamana kadar bunu tam olarak anlamamış olabilirim.

Jacobs benden nefret ediyor olabilir, ama beni terslemesine bayılıyorum. Peki ya o kaş çatma? İlk başta ilgi orospusu olduğum için sevdiğimi sanıyordum ve ne olduğu umurumda değildi. Şimdi ise onu muhteşem gösterdiği için mi sevdiğimi merak ediyorum.

İnledim ve elimi yüzüme sürdüm.

Koridordaki bir kargaşa dikkatimi çekiyor. Kapımı açtığımda Cohen yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada duruyordu.

"Hayır. Başka meydan okuma yok. Sonuncusu ucuz atlatıldı." Kapıyı suratına kapatmak üzereyken kolumdan tutup beni koridora çekti.

"Yeni kaptanınız!" Cohen bağılıyor ve elimi kaldırıyor.

Yeni *ne*?

Takımın geri kalanı ve kampçılar alkışlıyor.

Koridoru heyecanlı konuşmalarla dolduruyorlar ama benim kafam hâlâ çok karışık.

Etrafıma bakıp Jacobs'un açıklama bekliyorum ama burada değil. Doğru kişiyle konuştuklarından emin olmak için arkama bile bakıyorum.

"Söylesene, şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Başardın!" Cohen bana bronz katamount'u parçaladığım gösterdi.

"Bekle, sen nasıl ..."

"Jacobs dün gece siz ikiniz bara gelmekten vazgeçtikten sonra gönderdi."

"Oh." O gönderdi? Neden? İş bitirmem gerekmiyor ki.

"Kutlama partisi!" Cohen bağılıyor.

Tam bunu açıkladığı sırada koridorun sonundaki asansörün kapıları açılır ve Rossi ile Jacobs ellerinde bir fiçiyi içeri girer.

"Yurtlarda mı?" Kampüs güvenliğinin bizi ihbar etmesini mi istiyorlar?

Bu düşünceden kurtuluyorum. Lanet olsun, Jacobs'la çok fazla zaman geçirmiğim.

Açıkça.

Herkes bana bakıyor, her zaman gördükleri Beck'i bekliyorlar.

Ben de ukala gülümsememi takınıyorum. "Fıçı standı isteyen?"

"Önce kaptan!" Cohen hoots.

Kahretsin.

Benim yurt odam koridorun sonunda, Cohen'in odası da benimkinin karşısında olduğu için fıçıyı onun odasına yerleştirdik. Yanımızda iki kampçı var, onlar da odalarını açıyorlar, böylece tüm ekip sığabiliyor.

Jacobs diğer odalardan birine gider, çocuklar da fıçıyı doldurur.

Her şey hazır olduğunda, iki adam beni kaldırmaya yardım ediyor ve ağırlığımca bira içiyorum.

Ayaklarım yere bastığında, kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışmadan önce odanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum. Hâlâ kafam çok karışık.

Jacobsa ulaşmak ve ona ne düşündüğünü sormak istiyorum.

İşi bana sebepsiz yere verdi.

Her ne kadar kaptan olmak istesem de, topu aldığımda teknik faul çalmasını istemiyorum.

Tamam, belki, sadece *belki*, bir parçam bunu aramızdaki şeylerin değiştiğine dair bir tür jest olarak yaptığını umuyor. Arkadaş gibi. Ya da... daha-

Başımı sallıyorum. Arkadaştan fazlası

değil. Bu çok saçma olurdu.

İkimiz de

heteroseksüeliz. Ama

o öpücük ...

Diğer açık odaları kontrol ediyorum ama Jacobs ortadan kaybolmuş.

Birisi bana içi bir şeyle dolu kırmızı bir Solo bardak uzatıyor -ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok- ve ben de fazla düşünmeden içiyorum.

Cohen'in odasına geri döndüğümde kampçılardan birini fıçı standı yaparken buldum.

Hayır. Bununla ilgilenmiyorum.

Cohen sırtıyor. "Hey, Kaptan."

Oh, kahretsin. Neden yirmi beş kişilik bir kadrosunu olgunlaşmamış testosteron dolu kontrol edecek kadar sorumlu olduğumu düşündüm ki?

Hokey oyuncularını mı?

Daha da önemlisi, Jacobs bunu yapmak zorunda olmadığı halde neden bana verdi?

"Ben... Ben hemen döneceğim." Kapıya doğru tökezledim. "Nereye gidiyorsun?" Cohen sordu.

"Bayan yüzme takımı yaz için burada. Yurtlarına gidip birkaç davetiye bırakacağım."

Evet, gittiğim yer orası değil. Kızların geleceği düşüncesiyle duydukları heyecanı görmezden geliyorum ve bir kat aşağı inerek Jacobs'un odasına gidiyorum.

Kapının altından gelen ışık huzmesi içeride olduğunu anlamamı sağlıyor ama kapıyı çaldığımda cevap vermiyor.

"Orada olduğunu biliyorum Topher," diye alay ediyorum.

"Partinize geri dönün... *Kaptan*." Sesi sevimli bir şekilde küçük ve boğuk.

"Aç kapıyı, ahmak." Kapıya daha sert vuruyorum. Sonunda kapıyı açtı ve kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ben ne? Sanırım bunu benim sana sormam gerekiyor." İçeri doğru ilerliyorum ve o beni durdurmuyor.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Dönüyorum. "Saçmalık. Neden bana galibiyet verdin?"

Kollarını kavuşturur. "Ben . Meydan okumayı sen yaptın. Sen kazandın." "Ama ikimiz de biliyoruz ki sen kaptan olmayı benden daha çok hak ediyorsun." Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ama hemen kayboluyor.

"Şu anda olduğu gibi, hepsi üst katta sarhoş oluyor. Derage olmayanlara bira veriyorlar. Ve tek düşünebildiğim, *lanet olsun, eğer kaptansam, bunu durdurmak benim işim. Buna katılmak değil.*"

Jacobs gülmemeye çalışır. "Ne yani, formanda parlak bir C harfi olacak ve işin bitecek mi sandın?"

Evet! "Şey, hayır. Tam olarak değil. Mesele bu değil."

"Ne anlamı var ki? Neden buradasınız ki?"

Neden *gerçekten* buradayım? Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, geniş göğsünden etkileyici kolundan aşağı inen o lanet olası tek damara kadar.

Silkindim ve bir adım daha yaklaştım. "Neden burada olduğumu biliyorsun." Onu çağırmak için. Bu yüzden. Başka bir şey için değil.

Jacobs'ın gözleri büyür ama yerinden kıpırdamaz.

"Gerçekten bilmiyorum." "Fotoğrafı göndermenin gerçek nedenini bilmek istiyorum."

Jacobs tereddüt ediyor, gözleri görmek istediğim her şeyi ele veriyor. "Adil ve dürüstçe kazandın."

"Mücadeleyi bitirmedim."

Bakışlarını kaçırıyor. "Yeterince parçaladın. Sen kazandın." Tekrar hamle yapıyorum ve bu sefer biraz geri çekiliyor.

Eli titriyor, çakırkeyif olabilirim ama benim yüzümden titrediğini biliyorum. Çünkü ben buradayım ve onun yüzüne bakıyorum.

Bilmediğim şey, uzanmak mı yoksa yumruklamak mı istediği. Belki ikisi de.

Her iki durumda da, içimde yarışmak için can attığım adrenalinin bir sarsıntısını gönderir.

Risk alıyorum ve birincisi olmasını umuyorum. "Mecbur olmadığın halde neden bu kadar çaresizce istediğin şeyi bana verdin?"

Ayakları geri çekilmeye devam ediyor ama ben vazgeçmiyorum. "Neden, Jacobs?"

Sırtı kapıya çarpıyor ve elim uçarak başının yanında duruyor, böylece onu içeri hapsediyorum.

Adem elması zıplıyor. "Ne yapıyorsun?" "Cevap ver bana." Göğsüm onunkine bastırıyor.

"I ..." Kıpırdanıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor ama belini kavrayıp onu yerinde tutuyorum.

"Anlat bana," diye fısıldıyorum.

Nefesim yanağına değdiğinde titriyor. "*Yapamam.*"

Tekrar yer değiştirdiğinde onu hissedebiliyorum. Çok sert. Aşağı bakmamak için kendimi zor tutuyorum. *Benim için* sert olduğu düşüncesi *beni* büyülüyor.

"Sikerim böyle işi." Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Tıpkı soyunma odasındaki zoraki öpüşme gibi, yavaş başlıyor, ama dilimi ağzına soktuğum anda bana doğru açılıyor ve geri itiyor.

Hayır bekle, aslında geri itiyor. Beni itiyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Göz kırpıyorum. Ne yapıyorum ben?

Aklımdan söyleyebileceğim o kadar çok şey geçiyor ki.

İyi bir fikir gibi görünüyordu.

Seni öpmek hoşuma gitti ve bunu tekrar yapmak istedim.

Ortaya çıkan şey o kadar net değildir. Ya da mantıklı. "Sen patates değilsin."

Patates değil misin? Ne oluyor lan?

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Benden nefret ediyorsun." Jacobs ağzını siliyor ve ben sadece hafifçe alınıyorum.

"Uh, hayır. Benden nefret ediyorsun. Sana karşı hiçbir şeyim yok. Gerçi tüm benliğim sana karşıydı, o da var."

Jacobs bunu benim kadar komik bulmuyor. "Anlaşmanız nedir? Ciddiyim. Beni deli ediyorsun. Kızgın olduğum zamanları seviyorsun. Beni kızdırmak için bilerek elinden geleni yapıyorsun. Sonra da beni öpüyorsun?"

"Bana kaşlarını çatmandan hoşlanıyorum. Bu...

biraz seksi." "Ve şimdi de benimle alay ediyorsun.

Siktir git."

"Hmm, şey, cazip ama seni öpmeme bile izin vermiyorsun."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Senden *nefret* ediyorum."

"Mm, benimle edepsiz konuş."

Jacobs gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Seni öpmek hoşuma gitti, tamam mı! Sıcaktı ve beni sertleştirdi ve yemin ederim bunu düşününce o kadar çok mastürbasyon yaptım ki aletim düşecek diye endişelendim. Bunun bir şans olup olmadığını görmek istedim."

Jacobs bakışlarını kırar ve odasının etrafına göz gezdirir.

Bir adım daha yaklaşma riskini göze alıyorum. "Senin de hoşuna gitti. Aynı şey az önce seni sıkıştırdığım zaman için de geçerli. Karşı koymak istiyorsun ama yapamıyorsun." Birden, daha önce olduğumuz yere geri , sadece bu sefer kaçmaya çalışmıyor. "Ve bil diye söylüyorum. Beni öpmek için benden hoşlanmak zorunda değilsin. Kimseye söylemem."

Dudaklarımın onunkilere yakın olmasına izin verdim. Eğer bunu almak istiyorsa, bunu kendisi yapmalı. Yarın uyandığında tüm bunların benim yüzümden olduğunu söylemesini istemiyorum.

Onu öptüm.

Onu köşeye

sıkıştırdım.

"Jacobs, ben-"

"Kapa çeneni Beck." Ağzı benimkine çarpıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum ama fazla uzaklaşamıyorum.

Çünkü büyük elleri beni tutmak ve kendine çekmek için orada ve Tanrı'ya beni bırakmaması için dua ediyorum.

JACOBS

GEÇİCİ DELİLİĞİ SAVUNUYORUM. BU TEK OLMALI.

Beck'i neden öptüğümü ve kesinlikle durmayı düşünmediğimi.

Dudağımı ısıyorum ve o da aynısını yaparken dilimi ağzının derinliklerine doğru itiyorum. Bunda tatlı ya da alaycı hiçbir şey yok ve sertlik beni o kadar zorluyor ki düzgün düşünemiyorum.

Bu anın hiçbir düz yanı olmadığı için bu da uygun görünüyor.

Bir erkekle öpüşmekten korkmalı mıyım diye düşünüyorum ama ya bu yarın olacak ya da cinselliğimi o kadar çok sorguladım ki bu bana tamamen normal geliyor.

En çok zorlandığım şey *Beck* olması.

Beni sinirlendiriyor, tam bir baş belası ve hayatı boyunca hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmamış. Bu bile ona kolay geliyor. Ve bana kendimi ... gibi hissettiriyor.

Homurdanıyorum ve ileri doğru itiyorum, onu döndürüp duvara çarparken ağzım onunkine mühürleniyor. Bu sefer vücudum onunkini örtüyor ve sikim kalçasına sürtünüyor. Ama bu yeterli değil, çünkü görünüşe göre bir kez gey olduğumda, tüm paketi istiyorum. Tam anlamıyla.

Onun aletini benimkine karşı hissetmeliyim.

Bu ihtiyacı daha fazla düşünemedim kalçalarını kavradım ve bacaklarını belime doğru çektim.

"Kahretsin." Şaşkınlıkla omuzlarımı kavırıyor ama onu kıştırdığım için hiçbir yere gidemiyor. Sonra yer değiştiriyorum ve sonunda sıklerimizi bir araya getiriyorum.

Beck gözlerinin geri kaymasına karşı koymaya çalışıyor. Ham ihtiyaçla ilgili bir şey şehveti doğrudan sikime fırlatıyor. Ona sürtünüyorum ve

Beni ne kadar çok istediğini hissetmek beni çıldırtıyor bilmiyorum ama kalçalarım kendi başına hareket ediyor. Şişmiş dudaklarından gelen derin iniltiler beni teşvik ediyor.

Ayak bileklerini arkamdan kilitliyor ve ben onu tekrar öpmek üzereyken parmakları saçlarımın arkasından dolanıyor... ve başım geriye gidiyor. Beck'in diğer eli çenemi kapatırken ve nefesi kulağıma çarparken tavana bakıyorum. "Burada kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?"

"Aynen öyle."

Kulak mememi nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde ısıtırıyor, ben de onu duvardan uzaklaştırıp tekrar duvara çarpıyorum.

Beck'in homurtusu yumuşak bir şekilde kahkahaya dönüşüyor. "Bu küçük prenseslerinizden birinde işe ama sanırım ben yeni bir sapkınlık buldum."

"Hangisi?"

"Sert olman beni ediyor."

İtiraf etmek istemiyorum ama dudaklarım cevap vermeye başladı bile. "Evet, ben de."

Şortunun üzerinden kıcını olabildiğince sıkıyorum ve girişten uzaklaşıyorum. Beck sonunda başımı serbest bırakıyor ve ağzı tekrar benimkine değdiği anda boynumdaki yanma kayboluyor. Öpüşürken iniliyorum, dokunduğumuz her saniyeyi seviyorum ve yatağa ulaştığımda onu yatağa atıp vücudunu kendi vücudumla örtüyorum.

Bizi çeviriyor, ben de o tekrar sırt üstü yatana kadar yuvarlanıyorum, ama aynı hızla bizi tekrar çeviriyor.

Hakimiyet için savaşıırken, öpüşmelerimiz daha talepkar hale geliyor. Önce o ayağa kalkıyor, ben de yatakta oturur pozisyona geçiyorum ama bana dokunmayı ve öpmeyi bırakmaması işi daha da zorlaştırıyor.

, varlığı çok otoriter ve güçlü.

Sonunda gömleğinden kurtulacak kadar geri çekildiğinde, ben de aynısını yapmak için acele ediyorum.

Beck bacaklarımın arasında hareket ediyor ve parmaklarım onun karın kaslarında, göğsünde, omuzlarında geziniyor. Onları durduramıyorum.

Vücudu çok sert, çok güçlü, çok seksi ve pantolonunu ve külotunu tek seferde indirdiğinde, zayıflığımla yüzleşiyorum. O bronzluk çizgisi. Ya çoraplarını çıkarmak için eğildiğinde ve ben onun sıkı, mükemmel kıcını gördüğümde? Ben bittim.

Artık oynamıyorum. Kıyafetlerimin geri kalanını çabucak kaybettim.

Beck'in bakışları ereksiyonuma kilitlenmiş durumda ve ellerim onu tutmak için kaşınıyor. O bir hamle yapamadan kollarım beline dolanıyor ve onu yatağa çekerek altımda sabitliyorum.

Kollarını başının üzerine doğru itip orada tutuyorum, ardından kayganlaştırıcımı kapıp elime biraz pompalıyorum. Beck'in ağzından pis ve muhtaç küfürler dökülüyor.

Sonra siklerimizi aynı hizaya getiriyorum ve elimi ikimize de doluyorum. Gülüşü şehvetle sırılsıklam. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Ona cevap veremeyecek kadar tahrik oldum. Nasıl olur da başka bir sikin benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğini hiç fark etmemişim?

Kayganlaştırıcı işleri daha pürüzsüz hale getiriyor, ama daha önce milyonlarca kez yaptığım gibi yumruğumun içine girdiğimde, Beck'in sikin benimkine doğru kaydığını hissetmek neredeyse kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Benim kesik kesik nefeslerim dışında, Beck'in ağzı hızlı ileri sarıyor. Görünüşe göre onu susturmanın tek yolu gerçekten öpüşmek, çünkü seks sırasında hiç bu kadar sesli birini duymamıştım. Bunların mantıklı değil, ama gerek de yok, çünkü tüm bu küfürler ve inlemeler kendi dilleri gibi - görünüşe göre sikimin konuştuğu bir dil.

Ritmi yükseltiyorum ve yatak başlığım duvara çarpıyor. Beck'in kalçaları benimkilere katılıyor ve aşağı baktığımda iki sikin birbirine doğru kaydığını görüyorum.

"Siktir!" İnliyorum ve kalçalarımı ona doğru çarpıyorum, ulaşamayacağım orgazmımı kovalıyorum.

Beck boğuk bir homurtu çıkarıyor ve gözlerinin kapandığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Sessiz bir çığlıkla başı geriye düşüyor ve boşalırken boynundaki akorlar öne çıkıyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Orgazmım benden kopuyor ve döllerim onun göğsüne, karnına ve sikine çarpıyor. Çok tahrik edici, tekrar yapmak istiyorum. Hemen şimdi.

Bunun yerine, tamamen içgüdüsel olarak, uzanıyorum ve onun ten rengine sürmeden önce döllerimizi birbirine bulaştırıyorum.

"Beni... işaretliyor musun?"

Gözlerimiz kilitlendi.

"Evet."

Aramızda uzun, ateşli bir an geçiyor ve sonra Beck gülmeye başlıyor. Hafif histerik ve soluk soluğa bir kahkaha ve beni aşağı çekerek kahkahayı bir öpücükle kesiyor.

"Vay canına, bu çok ," diye mırıldandı ağzımın içine.

Başımı sallıyorum çünkü başka ne diyebilirdim ki? Boynuna sarılıyorum ve birbirimizin üzerinde nefes alarak uzanıyoruz.

"Ben... Ben, umm-" Elimde hiçbir şey yok. kelime yok. "Bunu yine yapıyoruz," diyor Beck.

"Ne?" Yüz ifadesini görebilmek için biraz geri çekiliyorum ama kötü bir hareket. Çünkü şimdi onun orgazm yüzünü gördüm, tek hayal edebildiğim bu.

Başını sallıyor ve beni sırt üstü yatırana kadar ileri itiyor. "Evet. Tekrar, tekrar ve tekrar ..."

"Bu tek seferlik bir şeydi."

"Mmhmm ..." Eğiliyor ve dişlerini boynumla omzumun birleştiği yere önce kulağımı yalıyor.

Acıdan tıslıyorum ve onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama o beni sıkı sıkı tutuyor. Geri çekilip göğsüme yaslanacak ve kollarım dizlerinin altında sıkışacak şekilde yer değiştirirken dili o noktayı yatıştırıyor.

Karşı koyamamanın verdiği çaresizlik hissinden nefret ediyorum, ama sonra tepemde yükselen yontulmuş vücuda bakıyorum ve nefret *etmem gerektiğini* biliyorum, çünkü o Beck, ama ... yapamıyorum.

"Bir kez," diye tekrarlıyorum ama bana bile zayıf geliyor.

"Saçlarına bayılıyorum," diyor parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Sen beni emerken onu sıkıca kavramak istiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum.

"Sonra sen de aynısını bana yapabilirsin. Düşünsene... Sen sikini gırtlığıma sokarken ben sana ukalaca yorumlar yapamam."

Lanet olsun. Sikim seğiriyor, cesurca yeniden toparlanmaya çalışıyor, ama sayım için düştü. Beck'inki de öyle. Yüzümden birkaç santim ötede asılı duruyor ve sertleşip dudaklarımın arasından kaydığı düşüncesi... Bu düşünceyi kaydetmeye fırsat bulamadan eğilip dilimi ucunda gezdiriyorum.

Beck donup kalıyor ve sonra ukala gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Evet, bu yine oluyor."

Cevap beklemeden ayağa fırlar ve kıyafetlerini giymeye başlar.

"Duş almak istemiyor musun?" Göğsünde kalan dağınıklığa başımla işaret ediyorum.

Beck gülüyor ve temizlemek için gömleğimi alıyor. "Kokunu üzerimden silmek istemezdim, koca adam. Beni sahiplenmek için onca zahmete girdikten sonra olmaz."

"Ben hiçbir şey talep etmedim. O sadece seksle ilgiliydi." Saçmalık sensörlerim aşırı hızda çalışıyor ama onları görmezden geliyorum.

Ta ki Beck uzanıp son bir parça daha tenine sürene kadar. Onun döllerini mi benimkiler mi, kim bilir? O kadar sıcak ki gözlerimi ayıramıyorum.

"Sadece seks." Göz kırıyor. "Acaba erkekler üzerimde kokunu alacaklar mı?"

Yatağımdan fırladım. "Bilemezler."

"Eşcinsel olduğunu öğrenmelerinden mi?"

"Ben eşcinsel değilim. Ve ben korkmuyorum. I ..." *Bunu* bitiremem. Bir pislik gibi görünmeden cümle.

Yine de ne demek istediğimi anladı. "*Benimle* olduğunu bilmelerini istemiyorsun. Anladım."

"Kişisel değil-" Ne? Kişisel bir şey değil mi? Tabii ki kişisel. Beck'le birbirimizden nefret ettiğimiz bir geçmişimiz var ve eğer çocuklar takıldığımızı öğrenirlerse, bunun sonunu asla duyamam. Erkeklerden hoşlandığımı öğrenmeleri umurumda değil ama *Beck*'ten hoşlanmam mı? Kesinlikle hayır.

Bir adım daha yaklaştı. "Her şey yolunda. Senin gibi huysuz bir herifle takılmak benim itibarım için de pek iyi olmaz. Anlaştık o zaman?"

Hakaret karşısında kaşlarımı çalışarak başımı sallıyorum. "Kimseye söylemek yok."

Beck tekrar öne çıkarak kişisel alanımı dolduruyor. "Anlatmak yok. Bu sefer ya da diğerlerinde."

B E C K

JACOBSUN ODASINDA TAKILIP TAKILAMAYACAĞIMI SORMAK CAZİP GELİYOR. ama bu bizi *arkadaş* bölgesine sokabilir ve arkadaş olmadığımız açık.

Birbirimizin gelmesini sağlamış olsak da, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ benden nefret ediyor.

Gülmek zorundayım çünkü ilk içgüdüsünün "kimse *seninle* takıldığımı öğrenemez" olmasını çok komik buluyorum. "Kimse bir *erkek*le takıldığımı " değil. "Kimse *benim yaptığımı* bilmemeli."

Başka biri olsa, gücenirdim. Jacobs ile... biz böyleyiz. Sanırım öyle.

Yine de, tanıştığımızdan beri neden benimle uğraştığını hala bilmiyorum, benim param var ve onun yok.

Ona diğerlerine davrandığımdan farklı davranmıyorum. Para önemli bir şey değil, belki de bu yüzden. Benim için önemli değil çünkü bende var. Notlarıma dikkat etmek, yaptıklarına dikkat etmek ve satın alamadığım için her şeyi mahvedecek yanlış bir hareketten sakınmak zorunda nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Tamam, şimdi ben de kendimden biraz nefret ediyorum.

Bırakın beni küçümsemesini, herhangi bir konuda Jacobs'ın yanında yer alacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ayakkabılarımı giymeyi ve bağcıklarını bağlamayı bitiriyorum ve yatağında ona . Boxerını tekrar giymiş ama başka bir şey giymemiş.

Zafer partime geri dönmek yerine onun yanına tırmanmak için buradayım.

"Şu tekrar hakkında..." Dudağımı ısırıyorum ve bakışlarımı tekrar uzun bedeninde gezdiriyorum. Kolundaki damarın üzerinde oyalanıyorum, bizi sarsarken nasıl göze çarptığını hatırlıyorum.

"Partinize geri dönün Kaptan. Oradakilerin hiçbirinin sarhoş olup hastaneye gitmeye ihtiyaç duymadığından emin olmalısınız."

Lanet olsun. O haklı.

Özellikle de ben onlardan ayrıldığımda bazı çocukların bu işe girdiğini görünce.

Başımı salladım. "Yarın gece mi?"

Jacobs homurdanıyor. "Yarın beni ne kadar kızdıracağına bağlı."

Duraksadım. "Bekle, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Normal insanlar için bunun seni kızdırmamak anlamına geldiğini düşünürdüm ama seni kızdırmamdan hoşlandığını biliyoruz. Yani ..."

Yastıklarından birini bana fırlatıyor ama ben yolundan

çekiliyorum. "Gördün mü, kafam çok karıştı. Bu flört etmek mi yoksa söylemek mi?" Bana ters ters bakıyor.

"Tamam, bu daha açıklayıcı oldu." Kapıya doğru ilerliyorum ama yumuşak sesi duraksamama neden oluyor.

"Beck?"

Döndüm

"mı? Yani, birazcık bile mi?"

Bunu düşündüm. Bir erkekle takıldım diye çıldırıyor muyum? Hayır.

Belki de olmalıyım?

Ama bir şey bu kadar iyi hissettirdiğinde, neden ikinci kez sorgulayayım ki?

Omuz silkiyorum. "Her zaman yeni şeyler deneyimlemeye hazırım. İyi hissettirdi ve daha fazlasını istiyorum. Benim için bu kadar basit."

Ancak, geçmişte yeni şeyler deneyimlemek istediğimi söylediğimde, dick tam olarak menüde yer almadı.

Jacobs bu cevaptan hoşlanmamış gibi görünüyor.

Yere bakıyorum. "Öyle misin? Yani sikişinin *benimle* ilgilenerek beynine ihanet etmesi dışında."

"Bu... mantıklı. Sanırım. Geçen yılki bazı şeyleri teyit ediyor ..."

Ona Grant hakkında soru sormak istiyorum ama-

Sanki aklımı okuyormuş gibi devam ediyor. "Grant Zach'le görüşmeye başlamadan önce.. ona karşı bir şeyler hissettiğimi sanıyordum." El sallıyor.

beni. "sonucuna vardım, ama şimdi ..."

O ve Grant hakkında haklı olduğum için böbürlenmek istiyorum ama iş odayı okumaya geldiğinde tamamen beceriksiz .

Kafasında bir sürü şey var çünkü o bir Jacobs. Her şeyi fazla düşünüyor. Konu buza geldiğinde hariç. O zaman akıcı ve tepkisel ve içgüdüsel olarak harika bir oyuncu.

Acaba beyninden tek kaçış hokey mi?

Birbirimize bakıyoruz, bir tür açmazda kilitlenmişiz ya da alttan alıyoruz, emin değilim.

"Parti," diyor Jacobs.

Doğru. "Oraya çıkmalıyım." Ona bir ara yukarı gelip gelmeyeceğini sormak istiyorum ama giyim tarzına bakılırsa bu kesinlikle hayır demek.

"Onlara yarın antrenmanın saat sekizde olduğunu hatırlatın ve kusmaları umurumda değil, bundan kurtulamayacaklar."

İşte bu yüzden iyi bir kaptan olurdu ve ben... en başta bunu yapmamalıydım.

Yukarı çıktığımda çocuklar öyle dağınık durumdaydı ki, sadece bir tanesi yüzme takımının neden benimle gelmediğini sordu.

Yine de hiçbirinin sağlık görevlisine ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Yani... kazanıyor musunuz? "King Beck hariç hokey oyuncularının hepsi eziktir" dediler. Üzgünüm." Kendime fiçidan bir bira aldım ve kocaman bir yudum aldım.

Jacobs'ın kalan son tadı da silip süpürüyordu.

Cohen inliyor. "Daha fazla ego elde etmek için bu adama oy mu vereceğiz?"

Omuz silkiyorum. "Nasıl istersen öyle oy ver. Aptal CUM oyunlarını unutun bile."

"Ama... zaten bütün amaçları buydu." Cohen başını bana doğru eğdi.

"Gelecek sezon takımın kazanmasına gerçekten yardımcı olacağını düşündüğünüz kişiye oy verin. Hokeyle hiçbir ilgisi olmayan bir sürü meydan okumayı yapana değil."

Bu benim partim ama bana doğru gelmiyor çünkü başkası için olmalı.

İçkimi Cohen'in yan masasına bıraktım. "Birinin kanaması ya da ölümü olmadığı sürece gelip beni uyandırmayın. Ben yatmaya gidiyorum."

Bir sürü tuhaf bakışla karşılaşıyorum ama şu anda açık olmak için gereken çabayı bile gösteremiyorum.

Koridoru geçerken herkesi odamdan kovuyorum ve yüzüstü yatağıma düşüyorum, keşke bu kadar boş olmasaydı.

Jacobs'ın tadına baktım ve şimdi daha fazlasını istiyorum. Onu altımda, üstümde istiyorum... Beni çevrelemesini istiyorum. Hayatımda yaptığım en ateşli seksti ve seks bile değildi.

Bana o heyecanı verdi -her zaman aradığım o kaçıışı- ama şimdi, odasından ayrıldıktan sadece on dakika sonra, bunun yeterli olmadığını fark ediyorum.

Bu tekrarın bir an önce gerçekleşmesini istiyorum.

ÇOCUKLARIN hepsi ertesi günkü antrenman için akşamdan kalma ve takımın yarısı da öyle. Jacobs ve ben, takım üyeleri ve kamp çocuklarının karışımı için hakemlik yaparak bir hücum maçı yönetiyoruz.

Çocuklar kaydıklarından daha çok düşüyorlar ve ne zaman biri dalış yapsa içim cız ediyor.

Jacobs bu konuda kendini beğenmiş görünüyor ama koçlar çok kızgın. Koçlar ne olduğunu sorduğunda, Jacobs'un beni otobüsün altına atacağından eminim.

Yapmıyor. Çenesini kapalı tutuyor ve kaymaya devam ediyor, ama *ben sana söylemiştim* ifadesini görmeden önce değil.

Henüz resmi bir pozisyon almamış olmama rağmen rol model olarak başarısız oluyorum.

Belki Jacobs da benim kadar bu geceyi beklediği için sessiz kalıyordur.

Gözümü maçtan ayırmamam gerekirken, buzun üzerinden Jacobs'a bakıp duruyorum.

Jacobs'ı kızdırmakla beni öldürmek istemesi arasında ince bir çizgi olduğu için bütün gün en iyi davranışımı sergiledim.

Yeni keşfettiğim hırpalama zevkimin *bazı* sınırları var. Sert seks, iyi. Cinayet, kötü.

Bana yumruk atacağını değil. Sadece yakın olduğunu hissediyorum. Hem de çok.

Bu sabah duş alırken onun yurt odasında olanları yeniden yaşamış olabilirim.

Beni kaldırırken vücudundaki tüm o güç. *Beni*. Ben ondan daha iriyim ama o beni duvara yasladı ve hiç terlemeden odanın diğer ucuna taşıdı.

Hayır, terleme daha sonra oldu. Taşlama.
Ve sert sikini sürüklerken yumruğunun içine soktu-
Kamptaki çocuklardan biri bana çarptı ve patenlerimi düşürdü.
Evet, konsantre olmadığınızda böyle olur.
Ayağa kalkıp silkiniyorum, egom vücudumdan daha fazla darbe alıyor, ama aptalca hareketlerden bahsetmişken, iki dakika geçmeden, akşamdan kalma çocuklardan biri olan Tamm, çelme taktığı için tembel bir penaltı alıyor çünkü sopasının bir başkasının yolunda olduğunu gerçekten fark ettiğini sanmıyorum.
Diğer çocuk -adını unuttum- sinirlendi ve biz ikisine de ulaşamadan eldivenlerini çıkardı.
Düdüğümü çaldım, ama şimdi kavga ediyorlar. Harika.
Jacobs ve ben oraya girip onları ayırdık ve her geri çektik.
"Bana çelme taktın!"
Çocuğu daha sıkı tutuyorum. Elimden kurtulmak için mücadele ediyor.
"O bir kazaydı, pislik," diye bağırıyor Tamm.
"Saçmalık."
Koçların onaylamayan bakışlarını buradan hissediyorum.
Bu kamp sadece okulun gelecekteki potansiyel oyuncularını keşfetmek için değil, aynı zamanda mevcut kadrodakiler için takım ve beceri oluşturmak için de düzenleniyor. Ve bugünkü etkinlik hiç şüphesiz Jacobs'un ve benim liderlik becerilerimizi sınıyor.
Uygulamalı ve koçların başlangıçta söylediği gibi, her şeyi izliyorlar.
Adamımın kolunu çekiştiriyorum. "Bak, hokey oyuncuları asabi olmalarıyla ünlüdür. Bu bizim tek ölümcül kusurumuz. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, oynamamalısın. Eğer misilleme yapmasaydın, takımının bir güç oyunu olacaktı, ama bunun yerine kendi penaltısını aldın. Takımını mahvettin. Git hadi. Günah kutusu. İkiniz de."
Onları serbest bırakıyoruz ama tekrar birbirlerine girerlerse diye buzun dışına kadar eşlik ediyorum.
Antrenman bittiğinde hepimiz bitkin düşmüş oluyoruz, dün gece sarhoş olmayanlar bile.
Toparlanıp buzdan çıkarken Jacobs sıraya girdi. "Kavgayı iyi idare ettin."

Kısa kesiyorum. "Bu bir iltifat gibi geldi ama bu doğru olamaz."
"Unut ." Yürümeye başladı ama onu durdurmak için formasının kolunu tuttum.

Sesimi alçaltıyorum. "Bu gece geliyor muyum?"
Bakışları oluktan aşağı bakıyor ve dudağını ısırıyor. Onun yerine ben ısırma istiyorum.

Cohen'in sesi koridorda dolaşıyor. "Soyunma odasındaki son kişi McIntyre'dan içki alıyor."

İnledim. "Elli yaşında gibi konuşacağım ama dün gece yeterince içmediler mi?"

Jacobs homurdanıyor. "Sesin elli yaşında gibi gelmiyor ama benim düşüncelerime çok benziyorsun."

"Şimdi de birbirimizin zihnini mi okuyoruz? Bu çok ..."

"İğrenç."

Gülüyorum. "McIntyre'a gitmekten kurtulma şansımız nedir?"

"O aptal meydan okumalardan kurtulma şansımızla hemen hemen aynı."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yani, bunu yapabiliriz ama şüpheli olur."

"Evet."

"Yağmur kontrolü yoksa çıldırdın mı?" "Ben ...

çıldırmıyorum."

Mmhmm, bu da kulağa çok inandırıcı geliyor. "Sen öyle diyorsan."

Koridordan soyunma odasına doğru ilerliyoruz, ama eşiği geçmeden hemen önce duruyorum ve Jacobs'ı öne doğru itiyorum.

"Bu da ne-"

"Oops. Sanırım şimdi ödemek zorundayım."

Jacobs'un bana attığı değerlendirme bakışı beni anında rahatsız ediyor.

Ben de görmezden geldim ve doğruca yöneldim.

Soyunma odasında soyunuyoruz ve kendime Jacobs'a bir saniye bile bakmamamı söylüyorum.

Grant'in dört yıl boyunca penislerle çevrili bir soyunma odasında nasıl sertleşmeden durduğunu asla bilemeyeceğim.

Sadece bir sikle ilgileniyorum ve sadece yirmi adım ötede olduğunu bildiğimden, sikim bir işaret feneri gibi uzanmaya çalışıyor.

Oraya bakma. Oraya bakma.

"Omzundaki de ne?" Rossi bağırıyor.

Dönüyorum ve herkesi dün gece bıraktığım ısırığa bakarken buluyorum.

Gururlu gülümsememi bastırmak zorundayım. Görünüşe göre, işaretleme havasında olan tek kişi o değildi.

Jacobs'ın parmakları ısırığın üzerinde geziniyor. "Önemli bir şey değil."

"Dün gece oraya mı kayboldun?" Cohen soruyor. " için mi?

Küstüğünü sanıyordum."

Jacobs ona parmak gösteriyor.

"Kimdi o zaman?" Hâlâ gülümsememek için kendimi zor tutarak söylüyorum.

"Özel biri değil." Başını eğiyor. "Aslında o kadar da iyi değildi."

Bir kahkaha patlattım çünkü bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Cohen, "Bunu bıraktığına göre onun için iyi olmuş olmalı," diyor.

Hiçbir fikri yok.

JACOBS

BUNUN SADECE BİR ZAMAN MESELESİ OLDUĞUNU BİLİYORDUM. BUNU ATLATTIĞIMDA

Bu sabah kimse fark etmeden değiştiren, temiz olduğumu umuyordum. Ama sonra Rossi gidip görmek zorunda kaldı ve şimdi de susmuyorlar.

Bara vardığımızda içki siparişi verdik ve arka tarafta bir masaya oturduk. Beck'in beni önce soyunma odasına itmesi konusunda ne hissetmem gerektiğinden hâlâ emin değilim. Gururum kızgın olmak istiyor ama banka bakiyem kesinlikle minnettar.

Cohen yine saçmalamaya başlarken Beck yanımdan sırtıyor.

"Peki vampir nasıl biriydi? Senin gibi lezzetli bir adamı emmediğine şaşırdım."

Dudaklarım seğiriyor. "Hayır, o bir dahaki sefere." Bakışlarımın Beck'inkilere kaymasına izin ve bana sakso çekme düşüncesinin onu panikletmesini bekliyorsam fena halde yanıliyorum. Hâlâ bunun olması için aşağı bakıyor. Ve lanet olsun, ben de öyle.

Beck'in Cohen'e dönmeden önce dilini hızla dudaklarının üzerinde gezdirmesini izliyorum. "Lezzetli adam? Hâlâ bize söyleyecek bir şeyin olmadığına emin misin?"

Cohen onu tersliyor ve ben de diğerleriyle birlikte gülüyorum. Cohen o öpüşme olayını asla unutamayacak.

Beck'in dikkat dağıtma çabası işe yarıyor çünkü artık ateş benden uzaklaşıp Cohen'in üzerine düşüyor. Dikkatimin dağılmasından yararlanıp kadehimi ağzıma götürüyorum.

"İyi oynadın," diye mırıldandım.

Kalçası benimkine daha sert bastırıyor. "istemeyiz, değil mi?"

Yaltaklanmamı gizliyorum ama bu onun sözlerinin sert bir şekilde vurmasını engellemiyor. Dün gece olanlara kendimi biraz kaptırmıştım ve ona haksızlık eden bazı şeyler söylemişim. Çocukların bilmesini istiyor muyum? Tabii ki hayır. Beck'in kendini bok gibi hissetmesi pahasına bunu istiyor muyum?

Yani, söylediğim hiçbir şeyin bunu gerçekleştirebileceğini sanmıyorum, ama yine de kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Biramın kalanını içiyorum ve bara geri dönmek için kabinden kayarak çıkıyorum. Özür dileyebileceğimden değil ama en azından ona bir içki ısmarlamak kendimi biraz daha az bok gibi hissetmemi sağlayabilir. Buradaki herkese ısmarlayacak param yok ama bir tanesi beni öldürmez.

Biri solumdaki yeri kaparken barmen iki içkiyi de uzatıyor. Beck olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Pahalı tıraş losyonu onu ele veriyor. Gülümsememi bastırıyorum ve içkilerden birini itiyorum.

"Topher," diye nefes nefese kalır. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" "Al şu lanet şeyi."

"Zehirli, değil mi? Kaptan olmak istediğini fark etmemiştim. *o kadar kötü.*"

"Ya da belki sana bir içki ısmarlamak istedim, ben de sana bir içki ısmarladım."

Başını eğiyor. "Bu kulağa doğru gelmiyor." Beck ama bana dokunamadan elini yakalıyorum. Gülmeye başlıyor. "Elbette, barın ortasında elimi tutman alnına dokunmama izin vermenden çok daha az şüphe uyandırıcı."

Elini bırakıyorum ve hızla çocuklara dönüp bakıyorum. Yine hıyarlık yapıyorum, biliyorum ama ısırığın rastgele bir kızdan geldiğini düşünerek susmadılarsa, ya *Beck*'ten geldiğini biliyorlarsa?

"Bana yine 'sık beni' bakışları atıyorsun," diye alay ediyor Beck. "Ne?"

"Bu bakışın beni nasıl etkilediğini biliyorsun."

Sesini alçaltma zahmetine girmiyor ama takım arkadaşlarımızdan hiçbiri etrafta değil ve yakınımızdaki insanlar da dikkat etmiyor. Biraz rahatlıyorum. "Antrenman senin için acı verici olmalı o zaman."

"Hem de çok. Daha önce gözlerini benden alamayışını özlediğimi sanma."

"Ben de senin sıçıp batırmanı bekliyordum."

"Ve yine de bana iltifat etmenle sona erdi. Cehennem dondu sandım."

Kısa bir kahkaha . "Bir daha olmayacak."

"Oh, biliyorum olacak." Bir adım daha yaklaşıyor. "Buzun üzerinde de konuşmuyorum. Birkaç saat sonra üzerine çöktüğümde, 'Beck, sen sahip olduklarımın en iyisisin' diyecekler."

Boğuluyorum. Ne olduğundan emin değilim ama lanet olsun, o görüntü... Ve tabii ki Beck hiç korkmuyor. Böyle bir özgüvenle yaşamak hayatı çok daha kolay hale getirirdi.

Sürekli her şeyi sorgulamamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Beck odamdan çıktıktan sonra saatlerce uyanık kalmamak ve neler olduğunu merak etmemek. Onun sikinin elimde olması aramızdaki duvarları yıkmak için uzun bir yol kat ettiyse, sikini ağzıma aldıktan sonra ne olacak? Birdenbire kanka mı olacağız? Bu çok saçma.

Gerçi aletimin umurunda değil gibi.

Adamdan hoşlanıp hoşlanmadığım umurunda değil, sadece daha fazlasını istiyor.

Ve bu onun sikini yalamak anlamına geliyorsa... Sikim seğiriyor. Evet, buna varım.

Daha önce de bu tür fantezilerim olmuştu ama o farklı bir hokey oyuncusu hayal ediyordum. O zamanlar bunu istiyordum ve Beck sonunda kendimle ilgili bu soruları keşfetme şansım oldu.

Beck kararlılığımı bozacak bir şey söyleyemeden bardağımı boşaltıyorum ve onu ileri doğru itiyorum. Aklımı kaçırmış gibi hissederek onu tuvaletlere giden ve yan sokağa açılan bir kapısı olan koridora doğru yönlendiriyorum.

Kapının alarm vermemesi için dua ederek yavaşça açıyorum ve ses çıkmayınca Beck'i tutup içeri itiyorum. Kapı kapandığında ve ben onu duvara doğru ittiğimde henüz anlamamıştı. Dizim bacaklarının arasında kayıyor.

"Bekleyemedin, değil mi Topher?"

"Aslında seni susturmaya *gerçekten* ihtiyacım vardı." Yüzünü tutup ağzına sert bir öpücük konduruyorum, o da hemen karşılık veriyor. Ve lanet olsun, adam öpüşebiliyor.

Onu ilk kez öptüğümü ve bunun tamamen sürpriz olmadığını fark ettim. Bu sefer planlıydı, bu sefer ne olacağını biliyordum ve benim kararım olmasına rağmen yine de beni hazırlıksız yakaladı. Sanki dudakları tekrar dudaklarıma değip beni ihtiyaçtan *titretene* kadar bunun ne kadar iyi olduğunu unutuyorum.

İnliyorum ve bacaklarından birini tutup kalçamın üzerine kaldırıyorum. "Tamam, *nasıl* bu kadar güçlü olabiliyorsun?" diye soruyor.

"Çiftlik çocuğu." Dudaklarım boynunu buluyor ve komik bir şey olmadığında attığı o kahkahayı atıyor ama başka bir tepki veremeyecek kadar bunalmış durumda.

"Bu neden bu kadar ateşli?"

"Çünkü ellerimi iyi kullandığımı söylüyor."

İkimiz de çok sertiz ama Beck'in gözleri çoktan bağımlılık yapmanın ötesinde sırlı bir bakışa büründü, bu yüzden kendimi geri çekmeye zorluyorum. Ona sokak ortasında sakso çekmek gibi aptalca bir şey yapmak üzere değilim ama onun üzerindeki etkimi görünce kendimi biraz ukala hissediyorum.

"İçeride görüşürüz."

"Ne? Ne hakkında..." Ereksiyonunu işaret ediyor.

"Belki de bir şey için nasıl çalışılacağını öğrenmenin zamanı gelmiştir."

Onu orada bırakıyorum ve bara geri dönmek için ön tarafa doğru ilerliyorum. Neyse ki aletim işbirliği yapıyor çünkü masaya geri döndüğümde ağrım azalıyor. Beck'in dönmesi daha uzun sürüyor ve nihayet döndüğünde gülümseme bana her zamanki gülümsemesine o kadar benziyor ki gülmekten kendimi alamıyorum.

"Nihayet!" Cohen Beck'i görür görmez sesleniyor. "Satın almaktan kurtulmak için kaçtığını sanıyorduk. Bir tur daha, Kaptan!"

"Henüz kaptan değil," diye homurdanıyor ama dönüp bara yöneliyor.

Cohen yanıma kayıyor ve parmak eklemlerini masaya vuruyor. "Nasılsın?"

Ona bakıyorum. "İyi, neden?"

"Tüm şu kaptan meselesi." Sesi bir an için ciddileşiyor. "Bunu gerçekten istediğini biliyorum. Ben de sana oy vermeye hazırdım."

"Bunu takdir ediyorum ama adil olan adil olandır sanırım." Mırıldanıyor.

"Ne?"

"Yani, bana o fotoğrafları göndermek *zorunda değildin*. Göndermiş olman, bu sezon formandaki C harfini hak ettiğini kanıtlıyor ama hadi ama. Bana ciddi ciddi *o kadar* ahlaklı olduğunu mu söylüyorsun? Beck'e katlanamıyorsun. Üstünlük sendeydi."

Cohen'in neye yakalandığına dair hiçbir fikri olmadığı açık, ancak sorgulama rahat olmak için olanlara biraz fazla yakın. "Bu katamount heykeli. Haber çabuk yayılırdı. Hepiniz eninde sonunda öğrenirdiniz."

"Doğru.."

Bana inandığına ikna olmadım ama Beck ben zorlayamadan geri döndü. İçecekleri hazırlıyor ve yanıma geldiğinde bir kola

"Bu da ne böyle?"

Göz kırpıyor. "Vampire bir iyilik yapıyorum. Kimse baştan savma bir ilişkiyi sevmez, Topher."

Ve bu da sataşmayı yeniden başlatır. Beck koltuğuna yaslanıp olanları izler ve bunun onu zor durumda bırakmak için olduğunu açıkça belli eder.

Normalde saçmalamaya başladığında yaptığım gibi çenemi sıkıyorum ama bu sefer gülümsüyorum.

Vücudumu kimin ele geçirdiğinden emin değilim ama Beck bacaklarını uzatıp ayağını ayağıma bastırdığında, alayları bastırmak kolaylaşıyor.

Siktir git, ağzıma alıyorum.

Göt herif bana bir öpücük gönderdi.

B E C K

BU GECE HIÇ BITMEYECEK Mİ?

Acaba kredi kartı bilgilerimi barda bırakabilir miyim, böylece ben kaçıp Jacobs'yanımda sürüklerken adamlar içmeye devam edebilir.

Tam da babamın ödediği devasa bir fatura yüzünden bir saat sürecektir azarına katlanmayı düşünürken, bir grup kız bara giriyor.

Altı kişiyiz. Dört kişi.

Benim hesabıma göre mükemmel sayılar.

"Dibs," diye sesleniyorum ve kabinden çıkıyorum.

Kızların boş bir masada oturduğu odanın diğer ucunda Jacobs'un bakışlarını üzerimde hissediyorum.

İçlerinden biri alay ediyor. "Burada iki dakika bile kalmadı."

Parlak yeşil gözleri olan güzel bir esmer, ama bu gece benim için hiçbir şey yapmıyor.

En çekici gülümsememi takındım. "Merhaba, bayanlar. Dinleyin. Şuradaki adamları görüyor musunuz?" Başparmağımla arkamı gösteriyorum. "Aranızda bekâr arkadaşlarıma acımak isteyen var mı? Umutsuzca eve gitmek istiyorum ama bana izin vermiyorlar."

Sarışın olan arkasına yaslanıp etrafıma bakıyor. "Siz Colchester hockey takımısınız."

"Kesinlikle öyleyiz."

"Vermont Üniversitesi'nde bir yaz programı yapıyoruz."

Yüzümü bozmamaya çalışıyorum. Çünkü birincisi UVM bizim düşmanımız, ikincisi de bu kulağa biraz... reşit olmayanlara özgü bir şey gibi geliyor. "Aww, herhangi biriniz kendi çapraz aşıklar fantezinizi yaşayabilir. Biriniz CU'dan, diğeriniz UVM'den. Sevimli, değil mi?"

"Ooh, çatık kaşlı olan çok tatlı. Bu kim?" diyor ikinci sarışın.

Bakıyorum ve gülümsüyorum çünkü bu benimle eve geliyor. "Alındı. Özür dilerim. Diğer dördü. Ne içersiniz? Ben ısmarlıyorum."

İkisi de kokteyl istiyor. Tabii ki.

Bara gidip onlar için sipariş veriyorum ve sonra bizim masaya geri dönüyorum. "Şunu dinleyin... Dördünüzle ilgileniyorlar. Üzgünüm, Jacobs. Senin çirkin olduğunu düşünüyorlar."

Gülümsemesini gizlemeden önce gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Tabii ki var." "Korkunç bir zevke sahip olmalılar çünkü bununla ilgileniyorlar

çok." Elimi masanın etrafında salladım. "oraya gitmenizi bekliyorlar."

Dört hokey oyuncusunun daha hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim.

çok.

Jacobs'a sıırıttım. "Artık gitmekte özgürüz."

Ayağa kalkıyor. "İhtiyacın olduğunda ne kadar becerikli olabildiğini gördün mü?" Diğerlerinin dikkati dağılmışken ayrılıyoruz, ama ben Kızları eve götürmeden önce kimliklerini kontrol etmeleri için hepsine mesaj attım. Bu gece için vatandaşlık görevimi yerine getirdim. Gerçi bardalar, muhtemelen sahte kimlikleri vardır. Ya da belki gerçekten UVM öğrencisidirler.

Eküriyi oynamakla arkadaşlarımı tutuklatmak arasında ince bir çizgi var gibi görünüyor.

Yurda dönüş yolu çok uzak ve sikim şikayet ediyor. "Daha varmadık mı?" Oh bekle, hayır. Şikayet eden benim.

"Sesin hevesli geliyor," diyor Jacobs.

"Hadi ama, bana dün geceyi düşünmediğini söyleyemezsin." Onunla aynı hizaya geliyorum, omuzlarımız çarpışıyor. "O geceyi tekrar tekrar yaşamıyor musun, antrenmanları acı verici bir şekilde rahatsız edici hale getirmiyor musun, çünkü kupan temelde bir horoz kafesi ile aynı etkiye sahip."

Bana bakıyor. "Penis kafesinin nasıl bir his nereden biliyorsun?"

"Ben tamamen sapığım. BDSM. Kırbaçlar, zincirler... taşak ."

Bana şüpheyle bakıyor.

"Tamam, iyi, çok fazla porno izliyorum, tamam mı?"

"Daha inandırıcı. Yine de ağzında konuşamayacağın bir tıkaçla görüntün gerçekten çekici. Sanki... gerçekten de aklımda canlandırdığım en ateşli şey olabilir."

Bunun bana da cazip geldiğini inkâr edemem, ama bunu Jacobs'a itiraf ederken biraz fazla savunmasızım. "Beni susturmanın başka yolları da var."

Jacobs bakışlarını kaçırır. "Daha hızlı yürü." Homurdanıyorum.

Adımlarımız artıyor ve biz biz olduğumuz için bu konuda rekabet etmemiz uzun sürmüyor. Birbirimizi yoldan çekmeye çalışıyoruz. Beni arkasından itiyor. Kolundan tutup onu geri çekiyorum.

Yurdun merdivenlerine varıp kapıyı iterek açtığımızda gülüyoruz ve etrafımıza dikkat etmiyoruz.

Bir figür çıktı.

Birbirimizden ayrılıyoruz, ama bu sadece kamptaki çocuklardan biri. "Neden yataktan çıktın?" diye bağırdım.

Bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

Boğazımı temizliyorum ve Jacobs'a bakıyorum. "Biliyoruz." Jacobs gülümsüyor.

"Ciddiyim."

"Peki, neden yataktan çıktın?" Tekrar soruyorum.

"Acıkmıştım." Bir paket Doritos tutuyor. "Otomat."

"Odana dön. Şimdi."

O merdivenleri kullanıyor, biz de asansöre biniyoruz. Duvara yaslanıp, asansörün iki katı çıkması bir milyar yıl sürerken ikimiz de sessiz kalıyoruz.

Aramızdaki şakacılık artık yok ve kapı Jacobs'ın katına açıldığında dışarı çıkmakta tereddüt ediyorum.

Ta ki o bana kapıyı açana kadar.

Duvarı itiyorum ve ona gülümsüyorum. "Bir an için bundan şüphe duyduğunu sandım."

Beni gömleğimden tutup odasına doğru çekiyor. "Hiçbir şeyden şüphe etmiyorum."

Peşinden tökezliyorum ve Jacobs beni duvara doğru itmeden önce içeri ancak girebildik.

Bir an sonra ağzı benimkinin üzerinde, sert ve cezalandırıcı, dilini ağzıma sokuyor ve beni inletiyor.

Kontrolü ele geçirmeyi sevdiği çok açık ve de bunu ne kadar sevsem de, kontrolü ele geçirip ona karşı mücadele etmeyi istemekten kendimi alamıyorum.

Sonunda nereye varacağımız umurumda değil, sadece oraya varmak için savaşmamız gerekiyor.

Onu geriye, karşı tarafa doğru itiyorum, böylece onu yerinde sabitleyen ben oluyorum.

"Bu gece de böyle olacak, değil mi?" Jacobs ağzıma karşı mırıldanıyor.

Cevap vermek yerine onu daha sert öpüyorum.

Vücudunda ve ağzında, aldığı kadar verişinde o kadar kaybolmuşum ki, sakso muhabbetini takip etme konusunda endişelenmeye başlıyorum.

Geçmişte merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Başka bir erkeğin altına yatmayı düşünmek gibi değil ama bunu bana yapan kızlar için bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Benim açımdan çok sıcak görünüyor, ama aynı derecede iyi hissettirip hissettirmediğini merak ettim.

Sanırım üzereyim.

Ellerim şortundaki çıkıntıya uzanıyor ve elimi sert aletin üzerinde gezdiriyorum.

Jacobs titriyor ve ağzımdan çekiliyor, başını geriye atıp elime yaslanıyor.

Şortunun düğmesini ilikliyorum ve fermuarını indiriyorum. Çıplak siki serbest kalıyor ve bakışlarım ona takılıyor. Şişmiş ve çaresiz görünen kırmızımsı başı, ben onu okşarken döl sızdırıyor.

"Komando mu?"

"Evet. Bu gecenin bu şekilde biteceğini biliyordum. Daha az engel."

"Hokeyde iyi olduğun kadar zeki olduğunu kim bilebilirdi?"

O çok sevdiğim sevimli kaş çatma çizgisi alnını kırıştırıyor. "Sanki orada bir yerde bir iltifat olabilmiş gibi hissediyorum ama görmekte zorlanıyorum."

Gülüyorum ve sikine sert bir vuruş daha yapıyorum.

"Siktir, kimin umurunda," diye nefes alıyor. boşluğu tekrar kapatıyor ve ben onu yavaş ama sert bir şekilde sarsarken beni öpüyor.

İnliyorum.

Vücutlarımız birbirine bastırılıyor ve elimi onun üzerinde gezdirdiğimde, kot pantolonumun malzemesinden aletimin üzerinde hissediyorum.

Bu şekilde gelebilirim.

Hayır. .

Nefesimi tutamıyorum.

Ağzından uzaklaşıyorum ve bedenimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Ooh, fikir.

"Peki, buradaki risk nedir?" Ben soruyorum.

"Ne?" Jacobs zar zor dinliyor. Kalçalarını döndürmekle ve sikini elime sokup çıkarmakla meşgul.

"Bahse girerim seni, senin beni boşalttığından daha hızlı boşaltabilirim."

Jacobs huffs. "Seninle her şey bir yarış olmak zorunda mı?"

"Hayır. Bu Jacobs'a özgü bir şey." "Oh, şimdi kendimi özel hissediyorum."

"Ve sana kendini çok iyi hissettirmek üzereyim." Dizlerimin üzerine çöküyorum.

Şortu ayak bileklerinde, gömleği hâlâ üzerinde. Üzerinde çalıştığım şeye iyice bakabilmek için etek ucunu kaldırıyorum ve sesli bir nefes veriyorum.

Beklenti ve ego, onun sikini gördüğümde sinirlerimle karışıyor. Bu şeye milyonlarca kez baktım ama hiç dikkatimi çekmemişti. Onunla göz göze gelmek çok daha korkutucu.

Jacobs sikinin üzerindeki elimi kendi eliyle kapatıyor ve hareket ettiriyor. Oops. Bir saniyeliğine durmuş olabilirim.

"Ne, korktun mu? "O kadar küçük ki göremezsın bile" sözüne ne oldu? Şimdi farklı bir hikâye, aşağı iniyor-"

Onu susturmak için ağzımla kafasını kapatıyorum.

İşe yarıyor.

Konuyu değiştiriyor zaten. "olsun, lanet olsun."

Bu kadar konsantre olmaya çalışmasaydım kıkırdardım.

Ve tamam, almak yerine vermek sihirli bir şekilde sıcak değil.

Çok garip.

Dişlerimin farkındayım ve ağzıma daha fazla almaya çalışıyorum, burnumdan nefes alıyorum ve elimi ağzımın kapatmadığı kısımda hareket ettiriyorum.

Ama kirpiklerimin arasından Jacobs'a baktığımda, onun kapüşonlu gözlerle bana baktığını, dudaklarını ayırıp hava almaya çalıştığını ve göğsünün kabardığını gördüğümde... tamam, işte sihir burada.

Bu açıdan da aynı derecede sıcak.

Her ne kadar keşfetmek ve zaman ayırmak istesem de kazanmam gereken bir bahis var. Onu daha derine emiyorum ama yine de yeterince uzağa değil. Henüz derin boğazlamak için çok ama- teur olabilirim.

Bu yüzden bana neyin iyi geldiğini düşünüyorum ve onu taklit etmeye çalışıyorum.

Dilimi sikinin başının etrafında döndürüyorum ve tuzlu bir tat dilime çarpıyor. Doğru yön o zaman.

Bunu tekrar yapıyorum ve elimi taşaklarını avuçlamak için hareket ettiriyorum.

Aleti çelik gibi sert ve ağzımda ağırlaşıyor.

"Oh Tanrım. Siktir." Eli saçlarıma doğru uçuyor ve sıkıca kavlıyor.

Bingo.

Ne kadar çok ses çıkarırsa, o kadar çok güveniyorum ve onu olabildiğince derin emiyorum.

"Beck..."

Seks sırasında adım ilk kez söylenmiyor, ama Jacobs'un sesinin derin tizliği bunu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey yapıyor.

"Beck." Eli sıkılaşıyor ve ilk döl fışkırması ağzıma indiğinde hazırlıksız yakalanıyorum.

Sanırım beni uyarmaya çalışıyordu.

Yutabildiğim kadarını yutuyorum ama çok fazla var. Ya da çokmuş gibi geliyor. Ağzımı onun üzerinde tutuyorum, ama dölleri yan taraftan damlıyor ve çenemden aşağı akıyor.

Sonunda Jacobs titremeyi bırakıyor ve eli saçlarımdan kurtuluyor.

Ayağa kalkarken ağzımı siliyorum ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. Jacobs gülüyor. "Kendini çok beğenmişsin."

"Eğer bunu destekleyecek mallarım varsa, bu kibirli olmak değildir."

Jacobs çeneme uzandı ve eğildi. "Bir noktayı kaçırdın." Kendi dölünü tenimden öperken neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyordum.

"Siktir, benim sıram."

Kendini beğenmişlik sırası Jacobs'ta. Ben pantolonuma uzanırken o gömleğime uzandı.

Giysilerinin geri kalanından kurtuluyor ve ikimiz de çıplak olduğumuzda beni yatağına doğru itiyor.

Ben kenara oturuyorum, o da yere dizlerinin üzerine çöküyor.

Sikim kalkıyor, muhtaç ve çok hazır. Jacobs'ın bahsi unutulması umudu, "Hmm, sence ne kadar dayanmışımdır?" dediğinde pencereden uçup gidiyor.

Kahretsin. Çenemdeki ağrı bir süre daha devam edecek. Dayanabileceğimi düşündüğümünden çok daha uzun bir süre.

"Ben.. uh... unuttum. Çok yazık."

Gülümsüyor. "Seni bir dakikadan kısa sürede boşaltmanın kusursuz bir yolunu bulduğuma eminim... tabii bana güvenirsen."

Ona güveniyor muyum? Buz üstünde, kesinlikle. Peki ya buz dışında? Pek değil. Sikim ağzındayken ona güveniyor musun? Bunu istemek çok zor. Ama bazı dolayı ... istiyorum. Ne planladığını bilmek istiyorum.

Başımı sallıyorum çünkü kelime bulamıyorum.

Ama parmağını ağzına aldığı anda, birden o kadar emin olamıyorum.

"Bekle..."

Huffs. "Güven, Beck. Şu anda hokey oynuyormuşuz gibi davran."

"Dick hokeyi mi?"

"Hmm, ben daha çok kış hokeyi gibi düşünüyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, ama bu olabilir..

uh..." "Senin için çok mu eşcinsel?

"Sorun o değil." mi? Henüz çıldırmadım, ama belki

...

Başını eğip yaladığında gri gözleri benimkilerden ayrılmıyor. sikimdeki yarığın üzerinde.

Keskin bir nefes çekiyorum.

Şerefsiz sırtıyor. Sonra ağzı üzerine kapanıyor ve parmağı kışıma bastırıyor.

Hemen gerildim ama o hiçbir şey yapmadı. Parmağı orada duruyor, tüm sinir uçlarını ateşe veriyor.

Dudaklarının etrafındaki tüyler tenime sürtünerek yepyeni bir his veriyor.

Beni ağzının sıcaklığıyla emiyor ve ben birden kışımın yanında duran parmağı unutuyorum.

Bunun yerine, tek odaklanabildiğim Jacobs'un bu konuda benden çok daha tecrübeli görünmesi.

"Bunu daha önce yapmadığına emin misin?" . "Sen çok -"

Daha sert emiyor ve parmağını içeri itiyor.

Nefesim kesildi.

Jacobs bana bakıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Aletimdeki ve kışımındaki ikili his ezici bir şekilde güçlü. Bu farklı ve yeni bir şey ve doğru düzgün düşünemiyorum. Tek yapabildiğim *hissetmek*.

Seksle ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum. Nelerden hoşlandığımı. Neyi sevmediğimi.

Meğer arkada keşfetmediğim bambaşka bir oyun alanı varmış.

" et," dedim.

Jacobs'tan daha uzun süre dayanmaya çalışmak unutuluyor ve parmağını içeri sokar sokmaz içimde öyle bir noktaya ulaşıyor ki, hiçbir uyarıda bulunmadan patlıyorum.

"Oh, kahretsin." Ağzında sarsılıyorum ve o hepsini alıyor, görünüşe göre yutmada benden bile daha iyi.

Eşcinsel oyunumu geliştirmeliyim.

Aletimi çekip bana bakarken, kına yakmak ve kazanan olmak üzere olduğunu biliyorum.

Bahsi kaybetmiş olabileceğim için umursamıyorum ama hayatımın en iyi oral seksini yaptığım için de şikayet edemiyorum.

JACOB S

"TANRIM," DIYE ALAY EDİYORUM. "BURADA GERÇEKTEN BIRAZ ALACAĞIMI DÜŞÜNÜYORDUM pratik ."

Beck'in gözleri yatağıma uzanmadan bir an önce açılıyor. Araştırma için şükürler olsun. Geçen yıl Grant'e karşı hislerimi sorgularken, bana bir cevap vereceğini umarak ve hatta bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımı görmek için gey seksini araştıran bir tavşan deliğine düşmüş olabilirim. şeyi bulamadım ama şimdi bunun için minnettarım.

Kendimle gurur duymadığımı söylemek tamamen yalan olur, çünkü Beck'in dünyasını salladım. Bu bana ciddi bir övünme hakkı veriyor.

Her ne kadar uzun sürmemiş olsa da, sanırım deneyimin geldim. Sıkimi seviyorum

Ağzım. Ve elimi. Ve genel olarak.

Beck'in taşaklarından birini yalıyorum ve sert, şehvet dolu kahkahasıyla ödüllendiriliyorum. Benden uzaklaşıyor ve yastıklara yaslanana kadar yatağımın üzerinde geriye doğru sürünüyor.

Bu... farklı. Ayağa kalkarken ona dikkatle bakıyorum, ama *giyinme zamanımın* geldiğini hissetmek yerine ellerini başının arkasına sıkıştırıyor.

"Neden bu kadar kendini görünüyorsun?"

diye sordum. "Bu bir soru mu? Taşaklarımı boşalttın."

"Evet, oyunun amacının en uzun süre dayanmak olduğunu sanıyordum, en hızlı serbest bırakma rekoru kırmak değil."

"Tamamen hile yaptın."

"Aldattım mı?"

"Evet, bana orada sihirli bir düğme olduğunu hiç söylememiştin."

Saçmalıyor.

"Prostatınız mı demek istiyorsunuz? Lütfen bana bunun sizin için yeni bir kavram olmadığını söyleyin."

Beck başını sallar. "Prostatın ne olduğunu biliyorum. Sadece bunun bir döl tetikleyicisi olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Tetik mi?"

"O şeye dokundun ve ben patladım. Tam bir hile hareketi."

Çok dramatik bir salak. "Sen mastürbasyon yaparken de iyi hissettiriyor."

"Bunu da nereden öğrendin?"

"Porno." Yaklaşıyorum ve yatağında kendini rahatlatmaya çalışmasına bakıyorum. "Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama ben kazandım."

"Hayır. Biz oral seks üzerine bahse gireriz. Açıkçası, fazladan cephane getirdiğinizde kazanacaksınız."

Beck'in itirazlarına rağmen, hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

"Daha önce ne diyordun?" Bundan çok fazla zevk alıyorum. "*Jacobs, sen şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin.*"

"olmadığına eminim."

Omuz silkiyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum. "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Ne kadar oldu, bir dakika mı? Daha az mı?"

"Tekrar yap."

Ben de ona bakıyorum. "Ne?"

Beck kolumdan tutup beni doğru çekiyor. Yastıklarına yaslandığımda ve Beck beni daha iyi görebilmek için yan döndüğünde tam olarak ne olduğundan emin olmadan isteksizce gidiyorum. Bir kolunu başının altına sıkıştırmış, bu da bakışlarımı etkileyici pazusuna çekiyor. "Belli ki birbirimizle işimiz bitmemiş."

"Seni orada durduracağım. Çılgın yeteneklerimin müptelası olduğunu anlıyorum ama bu yeni keşfettiğim yeteneği etrafımla paylaşmam gerekebilir. Bunu dünyadan saklamak istemem."

"Boş ver onu," diyor Beck. "Bu yetenekleri ortaya çıkarmadan önce pratik yapmalıyız."

Gülümsememi geri çekmeye zorluyorum. "Belki . On üzerinden beş verirdim." "Beş mi?" Bana göz kırpmıyor. "*Beş mi?*"

Bir şekilde kahkahalarımı tutuyorum. "Eh."

"Eh?" Bir kolunu belime doladı ve beni daha yakına çekti. "Şimdi de götlük yapıyorsun."

"Sanırım biraz daha pratik yapman gerekecek." "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Kahretsin, bir dahaki sefere büyük bir altı bile vurabilirsin."

Beck gülüyor ve çenesini göğüs kafesine dayayarak . Teni benimkine karşı sıcak. Omzunun üzerinden seksi, yuvarlak poposunu ve yanaklarının kenarlarından aşağı doğru inen olukları mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

"Kıçımı gerçekten seviyorsun, ha?"

Uzanıp bir avuç aldım ve elimden geldiğince sıktım. "Sorun değil, sanırım."

Beck beni dürtüyor, ben de onu dürtüyorum. Küçük yatağında bir dakika boyunca boğuşuktan sonra onu tekrar şilteye yasladım ve ağırlığımı ona verdim. Beck'in kahkahası kesiliyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Çabucak .

Beck altımdayken, mavi gözleri parlak ve... huşu ya da *şefkat* olamaz. Dur, dur, dur.

"Bekle." Göz kırpyorum ve arkama yaslanıyorum.

"Burada neler oluyor?" Beck beni izliyor. "Alerjiniz mi var?"

"Hayır..." Duraksıyorum, neden birdenbire bu kadar huzursuz hissettiğimden emin değilim. Tüm o penisler bunu yapmak için yeterli değildi, ama nedense şakalaşmak ve takılmak yeterli oluyor? Kafam çok karıştı.

"Dur tahmin edeyim..." Sesi hiç duymadığım kadar kuruydu. "şimdi çıkmalıyım."

"Bu değil-"

" neyse, anladım." Ama gitmek için bir hamle yapmıyor. Arkasına yaslanıp ellerini tekrar başının arkasında birleştiriyor. "Biz takım arkadaşlarıyız. Büyük, eşcinsel üniversite deneyimimizi birlikte yaşıyoruz."

"Şey... evet." Yani, hepsi bu. Değil mi?

"Güzel. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz, artık çıldırmayı bırakabilirsin."

"mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle çıldırıyor. Benden daha iyi sakso çekiyor olabilirsin ama gey meselelerini senden daha iyi idare ediyorum."

Alay ediyorum. "Bir erkekle yatmaktan korkmuyorum, ahmak." "O zaman senin neyin var?" yere vuruyor.

"Gel Beck'e her şeyi anlat."

"Neden hala gitmedin?"

Yüzünde öfke parıldıyor. "Tamam, tamam. Kahretsin." Ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu durduruyorum.

"Hayır, hayır." Yaklaşıyorum. "Seni . Neden hâlâ gitmediğini merak ediyorum. Dün geceki gibi hemen kaçıp gideceğini sanıyordum."

Bakışları hemen benden uzaklaşıyor. "Biliyor musun, kelimenin tam anlamıyla birbirimizin dölünü yedik, ama... Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum. Mesela çiftlik çocuğu olduğunu söylemiştin. Bunu hiç bilmiyordum."

"Sana hiç söylemedim. Grant dışında kimseyle kendim hakkında çok fazla konuşmam."

"Grant. Hiç yatmadığın ." Ona düz bir bakış attım. "Asla."

"Hiç. Doğru."

"Cidden, hiçbir şey olmadı." "Ama olmasını istedin?"

Bu sefer ona bakamıyorum. Gerçek şu ki, *gerçekten* bilmiyorum. "Kafam oldukça karışık. Ve evet, o çekici ve biz yakınız, ama ..." İkinci sınıfın sonunda birlikte olabileceğimizi hayal etmeye başlamıştım ama bu fantezilerin hiçbiri Beck'le aramızdaki ilişkinin yakınından bile geçmiyordu. Grant ... ilgimi çekti. Beck kanımı kaynatıyor.

"Ama?"

"Boş ."

"Evet, işleri oluruna konusunda mükemmel bir şöhretim var."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum ve tamam, belki de bundan *tamamen* nefret etmiyorum. "Tamam, 'arkadaşça davranma' oyunu oynamak istiyorsun. Hadi oynayalım."

"Yine de kafanı topla, ben senden çok daha iyi bir arkadaşım."

"Sanırım bir şeyde benden daha iyi olmalısın." Sesim o kadar samimi ve içten çıkıyor ki şaşkınlığına gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Yüz ifadesi yavaşça bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senin bu eğlenceli yanını seviyorum Topher."

Beceriksizce tekrar uzandım ve yüzümüzü birbirimize döndük.

"Kolaydan başlayalım," diyorum. "TJ ne anlama geliyor? İlk adını duyduğumu sanmıyorum... hiç."

Beck gülüyor. "Asla olmaz. Bu boku mezara götüreceğim."

Bu dikkatimi çekti. "Topher'dan daha kötü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Önemli değil diyorum, çünkü asla duymayacaksınız. Bu okuldaki her belgede benim adım TJ."

Bunu çözmenin artık benim hayat misyonum olduğunu anlamış olmalı. "Uh-huh. Peki ne sorabilirim?"

"En sevdiğiniz yemek? Kurutulmuş sığır eti. En sevdiği spor? Hokey, tabii ki." "Üniversiteden sonra ne yapmak istiyorsun?"

Görünüşe göre onu susturacak başka bir şey buldum çünkü Beck ağzını hızla kapatıyor. "Sıra sende. Üniversiteden sonra ne yapmak istiyorsun? Grant'in peşinden NHL'ye mi gideceksin?"

Ağzımı ovuyorum. "Ben... Bilmiyorum." Bunu hiç düşünmedim değil. Bir NHL takımı için oynamak, tüm hayatım hokey ve beraberinde gelen parayla çevrili. "NHL'de çok fazla belirsizlik var ve o kadar uzağa gitmek bile zayıf bir ihtimal. AHL'de birilerinin yeterince iyi olduğuma karar vermesini beklemeyi göze alamam.

."

"Sen yeterince iyisin."

Onun sözleri küçük bir gurur patlamasına neden oldu. "Teşekkür ederim. Ama mesele bu bile değil. Yani, çok fazla değişken var. Çok fazla seyahat var. Eve yakın olmam gerekiyor. Çiftliğe ara verdiğim dönem üniversiteydi ve mezun olduğumda ona geri döneceğim, bir de ailem kaybetmesin diye çiftliğin masraflarını karşılayacak gerçek bir iş bulacağım."

Beck kaşlarını çattı. "Sana bir NHL kontratı teklif edilse kabul etmeyeceğini mi söylüyorsun? NHL oyuncularının ne kadar para kazandığını biliyor musun?"

"AHL oyuncularının ne kadar kazandığını biliyor musunuz? Eğer gerçekçi olursak, en fazla bu kadar kazanmayı umabilirim. Hokeyde iyiyim ama asla en iyilerden biri olamayacağım. Aksine inanacak kadar egoist değilim. Grant bu noktada gözlemcilerin ilgisini çekmişti. Ben neredeyse hiç ilgilenmedim."

"Evet, ama o adam deliydi. Hokey onun tüm hayatıydı."

"Doğru. Bu da beni başka bir noktaya getiriyor. Hokeyi seviyorum ve bana normalde sahip olamayacağım pek çok fırsat sundu, ama bu benim her şeyim değil. Bu benim istikrarlı bir geleceğe giden biletimdi. Profesyonel hokey sadece iyi olan oyuncular için istikrarlı değildir."

"İlginç. Ben de senin sadece hokeyle ilgilendiğini düşünüyordum. Hatta bunun için eğlenceyi feda edecek kadar."

Ona ters ters bakıyorum.

Görmezden geliyor. "Başka? Bölümün ne?"

"Fizyoterapi ve sağlık bilimleri alanında çift diploma yapıyorum. PT olarak bir pozisyonun daha istikrarlı olacağını düşündüm." "Kulağa... eğlenceli geliyor."

İç çekiyorum. "Demek istediğim bu. Hayatta her şey eğlenceli olmayabilir. Ben dört çocuğun en büyüğüyüm ve çiftlik çocuğu fikri size sıcak gelse de, bu zor bir hayat. Bazı yıllar iyi bir kâr elde ederdik, bazı yıllar ise masrafları ancak karşıladık. O hayatı istemiyorum ama ailemi de terk edemem."

Beck yüzünde çözemediğim bir ifadeyle bunu düşünüyor. Sonra yavaşça, açıkça hissetmediği bir gülümsemeyi zorluyor. "Bazı günler hayatımı biraz sarsmak için aptalca şeyler yapıyorum. Ne zaman bir şeyler sıkıcı gelmeye başlasa, ben... sanki beni yeniden canlı hissettirecek bir şeyler bulma dürtümü kontrol edemiyorum."

"Yemek kavgası başlatmak gibi mi?" Ben deadpan.

Ondan gerçek bir kahkaha yükselir. "Hey, o birinci sınıftaydı. O zamanlar aptal bir çocuktum."

"Biri gözüme acı sos döktü. İki gün boyunca yandı."

"Seni koca bebek. Daha iyi öpmemi ister misin?"

Tam ona siktirip gitmesini söyleyecektim ki dudakları göz kapağıma yapıştı. Ve tüm sağduyuma, yıllardır ondan nefret etmeme rağmen içimde bir şeyler yumuşuyor. "Ve... Sanırım bu da öyle bir şey, değil mi? Seni tekrar canlı hissettirecek bir şey."

O öpücüğe kadar ilişkimizin büyük bir kısmı böyleyken, onu bu konuda çağırmama neden bu kadar şaşırdığından emin .

Bana saçma sapan bir gerekçe sunmadan önce sözünü kestim. "Yardım edebildiğime sevindim."

Eli göğsümde, karın kaslarımda geziniyor ve sikimin üzerinde durup dinleniyor. "Şu ana kadar senden herhangi bir şikâyet duymadım."

Aletim dinlenmeyi bitirdiğine karar verdiğinde kalçalarımı ileri itiyorum. Beck yavaşça şaft boyunca okşarken elinde uzamaya başlıyor. "Biraz daha pratik yapacak mısınız?"

"Oynamak için yeni oyuncaklar." Parmağını emiyormuş gibi yaparken hınzırca gülümsüyor. "Zamanlayıcı kursan iyi olur."

B E C K

İLK DEFA BİRİYLE YAN YANA UYANMIYORUM.

Uzuvlarımız birbirine dolandı, terli, çıplak tenlerimiz birbirine değdi ve sabah odunlarım yatak arkadaşşıma battı.

İlk defa aynı sertliğı bana karşı hissediyorum.

Gözlerimi kısarak açıp Jacobs'ı görmeden önce 3,5 saniye boyunca kafam karıştı.

Yüzü tam orada, yüksek elmacık kemikleri ve alnına düşen saçları ve onu kaş çatma çizgileri olmadan gördüğüm tek an olabilir.

Uyurken huzurlu ve... mutlu görünüyor.

Sanki analitik bakışımı hissetmiş gibi gözlerinden biri aralanıyor ve sonra bir anda yüzü görmeye alışık olduğum o kızgın, ekşi ifadeye bürünüyor.

"Hâlâ buradasın."

"Ne verdi?"

"Zekân hiç mi?"

", kontrol edeyim." Düşünüyormuş gibi . "Hayır."

Gülümsüyor ama elim sırtının ortasından aşağı indiğinde sertleşiyor. Ve onun eğlenceli kısmı değil.

Sanırım fazla uzadı.

Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor.

Tıpkı dün gece sağlık sektörüne gireceğini ve fizyoterapist olmak istediğini söylediğinde alaycı davrandığımı düşünmesi gibi. Gerçek şu ki bu kulağa eğlenceli geliyor ve onun için fırsatlar sayısız olabilir. Takım antrenörü ya da spor terapisti olabilir.

Nefret etmiyordum. *Kıskandım.*

Gitmek için ayağa kalkmalıyım ama yapmıyorum. Onun yerine eğilip ağzını kendi ağzımla yakalıyorum.

Yumuşak dudaklar benimkilere doğru hareket ediyor ve dün gece paylaştığımız hızlı ve muhtaç öpücüklerin aksine, bu farklı. Daha tembel. Nazik.

Dün gece birbirimizi çok fazla boşalttığımız için daha fazla çaba gösteremeyecek kadar yorgun olduğumu düşünerek zihnimin beni kandırmasına izin verdim.

Bunun onu benim yanımda daha rahat ettirmek istemekle hiçbir ilgisi yok, böylece bunu tekrar tekrar yapabiliriz.

Bu, onunla takılmanın beni canlı hissettirdiğini söyleyerek beni doğru görmesiyle ilgili değil.

Hayır.

Hiç de değil.

Ayrıca, yaptığımız şey heyecan verici ve gizliliğin adrenaline katkıda bulunmadığını söylersem yalan olurum, ama sonuçta Jacobs'la seks *eğlenceli*.

Mesele yaşadığımı hissetmek ya da babam nefret edecek diye bunu yapmak değil. Bununla hiçbir ilgisi yok ve her şey aletimin mutlu olmasıyla ilgili.

Onunla bir tur daha yapmak istiyorum, ama sonuncusu sadece birkaç saat önceydi ve orgazmları maksimuma çıkardıktan sonra, sikim tükendi.

Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Jacobs'ın eli saçlarıma ve beni kendine çekiyor. Ooh evet, bunun bitmesini istemeyen tek kişi ben değilim.

Bu not üzerine, geri çekiliyorum. "Kaza yaptığım için özür dilerim. Böyle *bir şey* olmasını istememiştim."

"Bu bir şey değil. Bu ... iyi."

Homurdanıyorum. "Bir gün bana eşlik etmekten hoşlandığını yüzünü buruşturmadan ya da duraksamadan itiraf edeceksin."

"Belki." Gülümsüyor. "Bir gün."

"Sen bekle. Orgazm olurken çıkardığın o sesi birkaç kez daha çıkarırsan yanımdan ayrılmak istemeyeceksin." Üstüne yuvarlanıyorum ve yataktan fırlamadan önce ona iffetli bir öpücük veriyorum.

"Demek kuruntu, bu kadar çok snark sahibi olmanın bir yan etkisi."

Kıyafetlerimi yerden alıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bir gün, Topher."

Yan yatmış, eliyle başını destekliyor. "Sabah iznimizde ne yapıyorsun?"

Kısa bir an için, benden kalmamı isteyeceğini düşündüm.

O yapmıyor. Jacobs, "Takımın spor salonuna gideceğim," diyor. "Eğer birlikte antrenman yapmak istersen."

Gülümsüyorum. "Başladı bile. Benimle antrenman yapmak ister misin?" "Senin kışını tekmelemek benimkinin altında bir ateş yakıyor. Senin rekabetçi nature benim için iyi."

Dün geceki yarışmanın görüntüleri kafamı dolduruyor. "Bunun ikimiz için de iyi olduğunu söyleyebilirim."

Bakışlarını kaçırıyor. "Ben duş alıp bir şeyler atıştıracağım. Bir saat sonra spor salonunda buluşalım mı?"

"Tabii. Sonra." Ayakkabılarımı ve çoraplarımı giymeye zahmet etmiyorum. Sabahın bu saatinde odasından gizlice çıkmak kolay, ama-

Odama gitmek o kadar değil.

Cohen diğer taraftan geliyor. Utanç yürüyüşüme tanıklık ederken eğlencesini gizleyemiyor. "Dün gece McIntyre'dan sonra nereye gittin?"

"Striptiz kulübü," diye yalan söyledim.

"tanıştın, bir striptizciyle mi yattın?"

Bu zihinsel görüntüye gülmemeye çalışıyorum. Jacobs bir direğin etrafında tangayla sallanıyor. Hmm, aslında ...

"Kesinlikle bir striptizciyle sikiştim," diyorum kuru bir şekilde. "Sonra görüşürüz, *Kaptan*."

İrkildim. Bu unvana alışmak düşündüğümde daha fazla zaman alacak.

Odama giriyorum, eşyalarımı bırakıyorum ve Jacobs'un son kalıntılarını da üzerimden atmak için doğruca duşa giriyorum.

Şimdiden spor salonuna gitmek için sabırsızlanıyorum. Bana sürekli kızmadığı zamanlarda onunla takılmayı sevdiğim ortaya çıktı.

Koşu şortumu ve atletimi giyiyor, ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçiriyor ve bir şeyler yemek için kampüs dışındaki kafeye gidiyorum.

Ve ne biliyorsun, Jacobs'un hemen arkasında sıraya girdim.

Bir kahve ve iki pastırmalı yumurtalı sandviç sipariş ediyor, ama o parasını uzatmadan ben öne çıkıyorum.

"Ben de aynısından alacağım ve hepsini bir araya getireceğim." Kredi kartımı uzattım. "Teşekkürler."

Jacobs bana döndü. "Kendi yemeğimi kendim ödeyebilirim." "Ödeyebileceğini biliyorum ama ben teklif ediyorum."

"Siparişin adı?" diye soruyor kasiyer.

Sırıttıyorum. "Topher."

Jacobs gözlerini deviriyor ve arkadaki bir masaya doğru yürüyor. Ben de onu takip ettim. "Benimle görünmekten utanıyor musun?"

"Evet."

Gülüyorum. "Demek henüz değişmemiş."

"İki gece ..." Neredeyse boş olan kafenin etrafına göz gezdirir.

Eğildim ve fısıldadım, "Seks. Bu sizin evde kötü bir kelime falan mı?"

"Hayır. Söyleyebilirim. Ama yaptığımız şeye seks denip denemeyeceğini bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Paylaşılan orgazmlar. Kesinlikle sayılır."

"İki gece *seks* yapmak üç yıl hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek."

"Yani, bu gece tekrar mı yapmalıyız? Bunu bir hat trick yapmamız gerekebileceğini duyuyorum."

Jacobs gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor ve siparişimiz hemen kalkıp alıyor. Sanırım ya beni aşağılamamak ya da bir gece daha istediğini itiraf etmemek için hızlı hareket ediyor.

Yemeğimi ve içeceğimi koyuyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Oturup kahvesinden bir yudum aldığından habersiz.

"Biliyor musun, bu bir randevu sayılır."

Jacobs kahveyi masanın üzerine püskürtüyor ve ben zafer kazanmış bir şekilde koltuğumda geriye yaslanıyorum.

BUGÜNKÜ KAMP seansı, her şeyin tıkr tıkr işlediği, çocukların dinlediği ve oyunların akıcı ve etkili olduğu günlerden biri.

Bugün onlarla birlikte oynuyoruz ve bu adamlardan herhangi birinin benim hattımda olmasından gurur duyarım.

Buzun üzerinde kaymak, rakipleri ezip geçmek ve bir takımda olmak bana her zaman sıcak bir his vermiştir. Evde olmak gibi. Sadece gerçek evimde değil çünkü orası her zaman soğuk ve yalnızdı.

Büyürken sahip olduğum tek rahatlama küçük kız kardeşimle dertleşmekti. Ailelerimizin ikimizden de boktan beklentileri üzerine bağ kurduk. Benim zeki ve ailenin varisi olmam gerekirken

Beckett Enterprises serveti, güzel görünmesi ve sessiz kalması gerekiyordu.

İkimiz de kendi rollerimizden nefret ediyoruz ve bize uymuyorlar. Kız kardeşimi düşününce, onu arayıp kontrol etmem gerektiğini hatırladım.

Ama antrenmanı bitirdikten ve duş alıp hemen sonra McIntyre'da buluşmayı planladıktan sonra ona bir mesaj gönderiyorum.

Cevap vermiyor, ki Yunanistan'da gecenin bir yarısı olduğunu fark ettiğimde bu mantıklı geliyor.

Ama birkaç kadeh içtikten sonra, Jacobs'la birlikte buradan gitmeye hazır olmaya yaklaştığımda, onun tiz sesini duymak hiç mantıklı gelmiyor.

Ya da düşününce çok mantıklı geliyor. Bu yaz onunla birlikte olmayacağıma dair onu tam olarak uyarmadım ve tatil başlamadan önce ondan haber almadım.

Sanki onu yoktan var etmişler gibi, kız kardeşimin sesi tüm barda duyuluyor.

"Teddy Beckett!"

Oh, kahretsin.

Elleri dar kalçalarının üzerinde, masamızda durduğu yere doğru dönüyorum. Kaşlarımı çatmak istiyorum ama onu görür görmez kızmam imkânsız.

Uzun sarı saçları sevdiği o kolay kıvrımla profesyonelce şekillendirilmiş, gözleri parlak ama kolajen dolu dudakları tiksintiyle büzülmüş.

Hızlıca ayağa kalkıp kabinden çıkmaya çalışıyorum ama takım arkadaşlarım ona bir illüzyonmuş gibi bakıyorlar. Onları iterek yolumdan çekiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda kurtuldum. "Yunanistan'da olman gerekiyordu."

"Hayır. Yunanistan'da olmamız gerekiyordu." Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Kahretsin, ne oldu?" Ona yeniden konuşması için fırsat vermiyorum.

onu kollarımla sarmadan önce. "Beni *terk ettiğine* inanamıyorum Teddy."

Bir kahkaha patlattım. "Her zaman çok dramatiksindir. Harvard'ın şimdiye kadar bunu ortadan kaldırıp seni gösterişle dolduracağını sanıyordum."

"Hayır, bu ikinci sınıfta olur." Geri adım atıyor ve burnunu siliyor.

"Aww, bebeğim." Yanağından bir damla gözyaşı sildim. Yanımızda bir boğaz temizleniyor.

Kabindeki herkes şaşkın bir hayranlıkla bizi izliyor. Soğuk bakışlarını ikimizin arasında gezdiren Jacobs hariç hepsi.

Tam onu tanıştıracaktım ki, "Belli ki halletmen gereken işler var." dedi.

Evet, . Sanırım onu sonra tanıştıracayım.

Kız kardeşime döndüm. "Tamam, hadi buradan çıkalım ve sen de bana o pislğin ne yaptığını anlatırsın. Bırak da hesabımı kapatayım."

Rossi kabinde çıkıp onun yanında durduğunda fazla uzaklaşmamıştım. "Hey."

İşte o zaman diğer erkeklerin ona nasıl baktığını fark ettim.

Onlara geri döndüm ve kolundan tuttum. "Beni dışarıda beklemeye ne dersin?"

Bebek dışarı çıkarken çocuklara el sallıyor. Beni öldürecek.

Hızlıca ödüyorum ve onunla dışarıda buluşuyorum. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Onu kampüs dışındaki bir dizi restorana yönlendirirken kolumu omzuna atıyorum.

Yolun yarısına gelmiştik ki durdu ve ayağını yere vurdu. "Beni dinlemiyor!"

"Kimseyi dinlemiyor."

"Santorini sahilinde teknedeydik ve babam işin yeni fikirlere ve yeni bir yöne ihtiyacı olduğunu ve Teddy'nin mezun olduğunda nasıl bir fark yaratacağını anlatıyordu."

Baskı yok.

"Ben de ona bu yıl ekonomi dersinde öğrendiklerimi anlatmaya başladım ve o da hiçbir fikrimi dinlemeden beni susturdu."

Zavallı kız kardeşim sadece babamı gururlandırmak istiyor. Beni gördüğü gibi onu da görmesini istiyor ve bunun gerçekleşmesi için her şeyimi verirdim.

Mantıklı olan bu gibi geliyor.

Babamın şirketini devralmak istemiyorum. Bebek istiyor. Takımdaki yerimi korumak için C notu ortalamamı tutturuyorum ama birçok dersten kalmanın eşiğine geldim. Sınavları geçmeme yetecek kadar öğretmeleri için yıllar boyunca özel öğretmenlere para verdim.

Öte yandan Baby zeki biri. Harvard'a gidiyor, Tanrı aşkına.

Peki kadın düşmanı babamız neden beni aptal şirketinin gelecekteki CEO'su yapmaktan bu kadar memnun? Dürüst olmak gerekirse, şirketinin ne iş yaptığını bile bilmiyorum. Başka şirketlere sahip, sonra onlar da şirketlere sahip ve hepsi tek bir Beckett Enterprises holdingi altında.

Babamın, ikimizin de büyüyünce kendisi kadar mutsuz olmamız için Baby'yi ya da beni dinlemediğinden eminim.

"Tamam, planlar değişti. Yiyecek ve alkol alacağız, sonra da Yunanistan'da yapmamız gerektiği gibi kendimizi aptal gibi içeceğiz. Artı, ben zaten senden öndeyim, yani bu gece beni masanın altında içebilirsin."

"Bu, beni Avrupa'da terk etmeni telafi etmenin başlangıcı olacak."

"Hashtag birinci dünya sorunları, bebeğim."

İç geçirdi. "Haklısın. Özür dilerim. Bu gece için planın yoktu, değil mi?"

"Uh... iptal edemeyeceğim hiçbir şey yok." Ne yazık ki. "Burada ne kadar ? Aslında, beni nerede bulacağını nasıl bildin? Beni burada hiç ziyaret etmedin."

"Lütfen. Kardeşim ve hokey. Arena boşaldığında en yakın bara gittim. Seni bulmak zor olmadı. Teddy'mi tanıyorum."

"Eğer benimle kalacaksan Teddy saçmalığını bırakmalısın. Ben TJ ya da Beck'im."

"Tamam, Teddy."

Vay canına, bu gerçekten sinir bozucu. Neredeyse telefonumu çıkarıp Jacobs'a özür dilemek için mesaj atacaktım ama tek yapabildiğim şu oldu: *Erteleme mi?*

Ben ve kız kardeşim her şeyi yurda geri götürene kadar cevap vermedi. Bu bir onay mı yoksa davet mi bilmiyorum.

Kardeşim yatağında bayılınca gidip .

JACOB S

ROSSI, BENİMLE DIŞARIDA KALMAYA IKNA EDEBİLDİĞİM TEK KİŞİ.

Diğer herkes geceyi bitiriyor ve birkaç saat kendimi aptal gibi içerken izledikten sonra o da bitiriyor. Sarhoş kıcımlı yatakhaneye nasıl geri getirdiğinden emin değilim, ama odaklanmamın yanıp sönme şeklinden, aşırıya kaçtığım açık. İnebri... inebri...

"Sarhoş nasıl denir?" Ben soruyorum. Ama doğru çıkmamış olmalı.

Rossi bana gülüyor. "Öyle değil, dostum." Ugh.

Neden bu kadar ... bu kelimeyi kullanıyorum?

Oh, evet. *Ona bebek dedi.*

Kıskanç değilim, kendime hatırlatıyorum. Hem de hiç.

Kıskanmıyorum.

Çünkü kıskançlık, Beck'i küçümsemekten ve ona karşı şiddetli bir şehvet duymaktan daha fazlasını hissetmemi gerektirirdi.

Ve *lanet* olsun, hala çok fazla şehvet var.

Gerçek hayatta bir *bebeği* varken benimle oynaştığını bilmek bile aletimin onun düşüncesine tepki vermesini engellemiyor.

Yine de bu beni harekete geçmekten alıkoyuyor.

"koca adam," diyor Rossi, bizi binaya sokarken. "Dostum... koca adam... Bu kadar küçümseyici olmayı bırak."

"Küçümseyici mi demek istiyorsun?" "Ben de öyle *dedim.*"

Fuayeden geçip asansöre binmeme yardım ediyor ve katımızın düğmesine basıyor. Ayaklarımın altındaki zeminin yukarı doğru sarsılması zihnimi şimdiki zamana geri döndürmeme yardımcı oluyor.

"Sana neler olduğu hakkında konuşmak ister misin?" Rossi soruyor.

"Hayır."

"Beck mi?"

"Ne?" Ona dönüyorum ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

"Çünkü o kaptan seçilecek."

"Sikeyim kaptanı." Öyle demek istemedim. "Beck'i de sikeyim."
Bunu kastetmişim.

Asansör bizim katta duruyor ve Rossi dışarı çıkıyor ama ben gitmek için bir hamle yapmıyorum. "Jacobs?"

"Ona aklımın bir parçasını vereceğim."

Bizimkinin üstündeki kadın numarasını tuşluyorum ve Rossi kapılar kapanırken beni izliyor.

Belli ki Beck ne isterse yapabileceğini ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacağını düşünüyor. Ve Beck için hayat tam olarak böyle işlerken neden böyle düşünmesin ki?

Onun katına çıktım ve ancak şimdi bunu yapamayacak kadar sarhoş olabileceğimi düşündüm. Ama siktir et. *Onunla* gittiğinde ve beni bir mesajla başından savdığında, bir hatun alıp buraya getirmeyi ve Beck'e onu ve kadını ne kadar umursamadığımı göstermeyi planlamıştım.

Ancak donuk ağrı denememe bile engel oldu.

Avucumun topuğunu göğüs kafesime sürüyorum ve Beck'in kapısına varana kadar koridoru sonuna kadar takip ediyorum. Sessiz ve saat *o kadar* geç olmamasına rağmen sevişmiyor olmalarına şaşırıyorum. Beck hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da adamın doyumsuz olduğudur. Yine de içeride olmama ihtimalleri de var.

Belki de onu güzel bir otele götürmüştür.

Pislik herif *beni* güzel bir otele götürmedi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yumruğumu kapıya vurmaya başlıyorum. Gürültü koridor boyunca yankılanıyor ama kimse hemen cevap vermiyor.

Tam kapıyı kırmak üzereydim ki diğer taraftan bir ses geldi. Kilit tıkırdıyor.

Gömleksiz bir Beck olacağını varsaydığım şeye karşı kendimi hazırlıyorum, ama onun yerine tatlı küçük sarışın cevap veriyor.

Kocaman gözleri ve Bambi gibi bir yüzü var ve yemin ederim onu denemeden bile ezebilirim. Pijamaları uyumlu ve saten ve yemin ederim ki muhtemelen sahip olduğum tüm kıyafetlerin toplamından daha pahalı.

O zaman yatıya kalmaya hazırlıklı geldi?

Ona söylemek istiyorum. Ona kıymetli oğlunun *Teddy* onun arkasından iş çeviriyor ve *benimle*. Bir *erkekle*.

Ama zavallı kız kedi yavrusu gibi görünüyor ve boktan gecem için ondan biraz nefret etsem de, tüm bunlara sürüklenemeyecek kadar saf görünüyor.

"Beck nerede?" Diye bağırdım.

Kafa karışıklığı bile çok sevimli. "Ben uyurken o buradaydı

..."

Tabii ki .

Kız beni yavaşça süzerken yüzünde utangaç bir ifade belirliyor ve bu o kadar beklenmedik bir şey ki ilk başta tepki vermiyorum.

"Teddy'nin hokey arkadaşlarından biri misin?"

Teddy. Ne saçma bir evcil hayvan ismi. "Evet. Ve o sik kafalıya onu aradığımı söyleyebilirsin."

"Neler oluyor Jacobs?"

Cohen'in kapı aralığından bana ters ters baktığını görmek için dönüyorum. "Neye benziyor? Beck nerede?"

"Tanrım, sarhoş musun sen?"

"Bu benim sorumun cevabı mı?"

Cohen gülmeye başlar. "Bu kaptan meselesiyle mi ilgili? Pratik olarak ona *teslim ettin*, dostum."

"Hayır, bu-" "Herkes olsun!" Sonunda.

Beck her şey kontrol altındaymış gibi kollarını açmış koridorda yürüyor. "Av köpeklerini geri çağırın, ben buradayım."

"Lanet olası ti-"

"Teddy, ?"

Harika. Şimdi de benim yerime konuşuyor. "Evet, *Teddy*. Nereye gittin?"

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve beklediğim öfke yerine, bir adım öne çıkıp hak iddia etmek için garip bir dürtüyle çarpılıyorum. Cohen'i siktir et, kampçıları siktir et, *bebeği* siktir et.

Onunla işim bitmedi.

Ama ne olursa olsun buna boyun eğmeyeceğim.

"Yürüyüşe çıktım." Beck alt dudağını yalıyor. "Geri döndüğümde Armageddon'u bulmayı beklemiyordum."

Cohen bana bir el salladı. "Jacobs sarhoş ve olay çıkarıyor."

"Olay çıkarmayacağım."

"Doğru," diyor Beck. "Çünkü genelde herkes gece yarısı koridorda takılır."

"Bu *senin* hatan."

"Benim..." Dikkati benden kapı aralığına kayıyor ve bir tüm yüzü aydınlanıyor. Beck gülmeye başladı.

"Sen ne..."

"Jacobs, görüyorum ki *kız kardeşimle* çoktan tanışmışsın."

Onun ... kız kardeşi. Lanet olsun. İçimdeki mücadele tükeniyor ve artık sadece kısmen sarhoş bir aptal olarak orada öylece kalakalıyorum.

"Hadi, Topher." Beck'in eli hafifçe sırtıma bastırıyor. "Yarından önce seni ayıltalım."

Ayaklarım otomatik pilotta onu takip ediyor ve ayrılırken Co- hen'in "Biliyor musun, ben de hokey oynuyorum" dediğini duyuyorum.

"Kız kardeşime dokunmayı aklından bile geçirme," diye sesleniyor Beck. "Isırır."

Alkolün ne kadar aptal olduğumu anlamaya başlıyorum.

Asansöre bindik ve kapılar kapandı.

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," demeyi bir şekilde başardım.

"Anlamıştım."

Benim katımdan geçiyoruz. "Ah..."

"Sana kahve getiriyoruz." Beck'in sesi hiç duymadığım kadar ciddi.

"Ve yiyecek bir şeyler. Akşam yemeği yemediğini tahmin ediyorum."

"Hayır."

Zemin kata vardığımızda parmaklarını nazikçe benimkilere geçiriyor ve beni fuayeye doğru çekiyor. Beck'i kampüsün yanındaki yirmi dört saat açık kafelerden birine giden yolda takip ediyorum. Bu gece sessiz ama sömestr boyunca burası genellikle her saat tıklım tıklım oluyor.

"Git bir masa bul."

Başım ağrımaya başladığı için dediğini yapıyorum. Birkaç dakika sonra bana katıldı.

Ben ondan başka her yere bakarken Beck'in bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor.

"Yani... Belki de aptallık etmişim gibi hissediyorum." Sesim gıcırıyor. "Sadece belki mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Beni suçlayabilir misin? Kız kardeşine neden *bebek* ki? Bu çok garip."

"Garip değil. Bu onun adı."

"Lakap gibi mi?" "Hayır.

Gerçek adı."

Ve birden gerçekten şaşırtıcı bir şey geldi. "Ve
Teddy..."

İç çekiyor. "Benim."

"Theodore'un kısaltması mı?"

Bir elini her zamanki gibi mükemmel olan saçlarına gömerek normalden daha seksi görünmesini sağlıyor. "Yalan söyleyip evet diyebilirdim ama" - ehliyetini çıkarıp üzerine kaydırıyor - "sanırım seviştiğin adamın adını bilmelisin."

Hızlıca etrafıma bakıyorum ama burada sadece bir kişi daha var ve bize hiç ilgi göstermiyorlar. Sonra kimliğe bakıyorum. Tabii ki fotoğrafı mükemmel ve orada küçük harflerle yasal adı yazıyor.

Teddy Junior Beckett.

"Vay canına. Bekle

..."

"Babam Theodore ve bana uygun bir junior unvanı vermek istedi. Annem Teddy'yi istedi. O kazandı. Babama karşı kazanabilecek tek kişi o."

"Demek göbek adın Junior..." Gülmemeye çalışıyorum.

"Senden bunu gizli tutmanı istemenin bir anlamı yok, mi?"

"Böyle bir şey asla olmayacak."

Tekrar iç geçiriyor ama sefer daha çok göstermelik olduğunu hissediyorum.

"Bebek ve Teddy. Ayı ayrı ürkütücüdürler, ama birlikte..."
Yüzümü ekşittim. "Aileniz sizin bir gün yetişkin olacağınızı hiç düşünmedi, değil mi?"

"Oh, onlar yaptı. Ama biz Beckett'ız. İnsanların umursadığı ilk isimlerimiz değil."

"Yikes."

"Evet."

"Teddy Beckett. Teddy Beck." Gözlerim büyüdü. "Teddy B... *kulak.*
Bugünden *Ayıcık* Teddy olduğunun farkındasın, değil mi?"

Masanın karşısından bana gülümsüyor ve az önceki kızgınlığından eser yok. "Topher ve Teddy. Bunu sevdim."

İçimde bir şeyler kıpırdıyor. Düşünmek istediğimden daha derin ve daha sıcak bir şey.

Garsonlardan biri iki kahve ve büyük bir pastırmalı yumurtalı sandviç getirirken ayağı masanın altından benimkini itiyor. "Bu gece neden sarhoş oldun? Hiç sana göre değil."

Ağzımı bir süre meşgul etmek için bir ısırık alıyorum. Buna ne demem gerekiyor? *Onun güzel olması, senin ona dokunman ve ona bebek demen hoşuma gitmedi.* Tanrım, günümü Beck'in kız kardeşini becerdiğini hayal ederek geçirdim. Bu ceza yeterli değil mi?

"Topher?" İlk kez sesinde alaycı bir ton yok. "Ona bebek dedin."

"Tekrar ediyorum, bu onun *adı*."

"Evet, ama bunu , değil mi?" Mırıldandım.

Beck dudaklarındaki gülümsemeyi silmek için elini kaldırıyor ve kendimi ele verdiğimi anlıyorum. "Kıskanmıştın."

"Hayır."

"Evet. Onu kıskanıyordun çünkü ateşli bir kız arkadaşın falan olduğunu düşünüyordun."

"Kız kardeşine seksi mi dedin?"

Bir el sallıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bizi gördün ve kıskandın."

"Ben *kıskanç* demezdim."

"Ben derdim."

"Kız arkadaşını benimle aldatman fikri hoşuma gitmedi. Bu hiç hoş değil."

Beck . "Senden başka kimseyle yatmak istemiyorum. Erkek yok, kız yok, *kesinlikle* kız kardeşim yok. Sadece senin aptal kığın."

Bunun sesini gerçekten sevdim. Çok fazla. O kadar çok ki gülümsememi engelleyemiyorum. "Benim de istediğim tek kık seninki."

"Güzel. O zaman ayrıcalıklıyız."

Bu kulağa korkunç bir ilişki gibi geliyor. Yutkunuyorum. "Özel."

Artık heyecanım yatıştığından, sikim konuşmaya ve bu sabah Beck'in bana bastırmasıyla uyanma anısına ilgi duymaya başladı.

Ve bu beni deli gibi korkutuyor. *Özel* bir ilişki gibi gelebilir ama bu öyle bir şey değil. Şu anda bunu hatırlamak için neden çabaladığımı bilmiyorum.

". " Kahvemini kalanını boşaltıyorum. "Hadi geri dönelim."

Eşyalarımızı çöpe atıp gidiyoruz. Yarın içtiğime pişman olacağımı biliyorum ama şu anda kafam güzel ve ayık arasında mutlu bir yerde geziniyorum.

"Odanda bekliyordum, biliyorsun," diyor Beck. "Bu gece mi?"

"Evet, ben de oradaydım. Bebek uykuya dalar dalmaz gizlice çıktım. Bütün gün *onu* görmek için takıldım."

Gülüyorum. "Sadece kıcınla oynamamı seviyorsun." "Kesinlikle sebebi bu."

"Yani..." Hızla önümüzü kontrol ediyorum ama karanlık yol boş. Aşağı uzanıp kıcını tutuyorum. "Beni içeri alacak mısın?"

Yürümeyi bırakır. "Beni becermek mi istiyorsun?"

Bu sorunun beni neden bu kadar gerdiğini bilmiyorum. "Bu senin yapacağın bir şey mi?"

"*Sen yapar mıydın?*"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Beck'i aşağıda tutma ve onun dar kıcına kayma düşüncesi beni muhtemelen daha önce yaptığımız her şeyden daha fazla tahrik ediyor. Ama *onun üstümde* olması? Arkamda olduğu bir an, büyük kolları sararken kıcıma vuran güçlü itişler... Huh. Tamam. Bu biraz... seksi.

"Korkuyorsun." Beck başını eğiyor. "Anlıyorum. Demek istediğim, ikimiz de daha önce piliçlerin tepesine çıktık, bu eski bir haber. Ama sen sakso kralı olabilirsin, ama bahse girerim ben tam bir güç altıyım." Eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Senin için rekabet etmek çok zor olacak."

"Sence siki benden daha iyi mi kaldıracaksın?" Ona yaklaşırken gülümsüyorum ve Beck yolun kenarındaki büyük ağaç gövdelerinden birine yaslanana kadar kolayca geri çekiliyor.

"ama Topher, ikimiz de biliyoruz ki yapacağım."

Vücudumu onunkine bastırıyorum. İçki içmemiş olsaydım belki biraz daha dikkatli olurdum ama kampüsün etrafında şu anda gündüzleri bile neredeyse hiç kimse yok. "Bu teoriyi test edelim mi?"

"Bu gece olmaz."

"Neden?"

"Çünkü küçük gösterinden sonra Cohen'in dedikodularla dönmemi bekleyeceğini biliyorsun. Ayrıca hâlâ sarhoşsun."

O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Ayrıca." Ellerimi tutuyor ve kıcının üzerinde kaydırıyor. "Bunu ne kadar istediğini biliyorum. Eğer bunun için seni zorlamayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

Yine de böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştim. Belki Beck'i insanların yattığınız kişiyi tanımanızı beklediği gibi tanımıyorum ama onun tuhaflıklarını, kişiliğini biliyorum. Buz üzerinde nasıl hareket ettiğini ve hayal kırıklığına uğradığında nasıl tepki verdiğini biliyorum.

Ve biliyorum ki, beni ne kadar kızdırırsa kızdırsın ve tüm düğmelerimi dürterse dürtsün, o benim arkamı kollar.

Bu yüzden, bu gece seks bildiğim halde başımı eğip onu öpüyorum. Yumuşak ve yavaşça, acele etmeden ve sistemim ihtiyaçla dolup onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlememe izin veriyorum.

Sonunda ayrılıp yurtlarımıza doğru yürümeyi bitirdiğimizde, elini tutmak istiyorum.

Bilmiyorum.

Bunun yerine asansör beni katıma bırakmadan önce onu çabucak öpüyorum ve sonra odama gidiyorum, şimdiden onu yarın görmek için sabırsızlanıyorum.

B E C K

ŞÜPHELENDİĞİM GIBI, DÖNDÜĞÜMDE COHEN BENİ BEKLIYOR.

Bir yandan da mini pijamalı kız kardeşimle konuşuyordum. "Bebeğim, içeri. Şimdi."

Takım arkadaşşıma gülümsüyor.

"Güle güle." Homurdanıyorum.

Daha hızlı hareket ediyor.

Cohen'in bakışları kız kardeşimin kışını takip ediyor, ben de onun önüne geçiyorum, o da elinin tersiyle itiyor. "Jacobs'un nesi vardı?"

"Bana karşı her zamanki küçümsemesi. Önemli bir şey değildi. Şimdi uyuyor."

Cohen bana inanmıyor gibi görünüyor ama ona bunu sorgulama şansı vermiyorum.

Odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Arkadaşının nesi vardı?" Bebek yatağında yattığı yerden soruyor.

"Hiçbir şey. Aslında kaptanlığını ondan çaldım, o yüzden kızgın. Gerçi bana hep kızgındır, o yüzden pek bir şey fark etmez." Yastığının ve yerdeki battaniyemin üzerine uzandım.

"Ne göt herif ama."

"Aslında değil. O.." Zeki, olgun, kendini yetiştirmiş. Seç birini. "Beckett isminden ve savunduğumuz şeylerden nefret ediyor."

"Demek ortak bir noktanız var."

"Bana kızgın olması mantıklı. Son üç yıldır durumuma pek yardımcı olmadım. Burada burslu olduğu halde hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi etrafa para saçıyor."

"Para ya da parasızlık ona pislik yapma hakkı vermez."

"Hayır, bence bu sadece onu daha da güçlendiriyor. Ben onun tüm düğmelerine . Asla ciddi olmamamdan ve her şeyi enine boyuna düşünmememden nefret ediyor."

"Sen... onu savunuyorsun. Arkadaş falan mısınız?"

Tavana bakıyorum, ona Jacobs ve benden bahsetmek istiyorum, ama mesele şu ki, biz sadece takılıyoruz. Arkadaş olduğumuzu söyleyebilir miyim, onu bile bilmiyorum.

Biz takılan ve seks yapan iki erkeğiz. Bu bizi arkadaş yapar mı?

Birbirimizi . Özel olarak. Ve eğleniyoruz.

"Ne kadar kalacaksın?" Soruyorum çünkü sorusunu bütün gece yine de bir cevap bulamam.

"Bilmiyorum. Yazın geri kalanında New York'ta tek başıma olmak istemiyorum ve Harvard'daki tüm arkadaşlarım tatil için evlerine gitti."

"Yakalanmadığınız sürece burada kalabilirsiniz. Yatakhanelerde misafir bulundurmamamız gerekiyor."

"Teşekkürler. Bir şeyler yapmak için muhtemelen sadece birkaç güne ihtiyacım olacak. Babamdan uzaklaşmam gerekiyordu."

Tüm varlığıma hoş geldin.

"İşin en üzücü yanı, muhtemelen gitmiş olmamı umursamıyor bile." Bunun doğru olmadığını söylemek isterdim ama hiçbir fikrim yok.

Babam çok geleneksel bir insan. Erkeklerin üstün olduğu ve kadınların oyuncak ya da eşya olduğu ve görülmesi ama duyulmaması gerektiği bir yer. Annemiz eski bir Playboy Playmate'i. Annem hakkında bilmemeyi dilediğim bir şey ve Colchester'daki erkeklerin hiçbiri bunu öğrenmediği için çok mutluyum. Lise tam bir belasıydı.

Şu "yo momma" şakaları, hepsini duydum.

Ziyaret edemeyecekleri kadar meşgul oldukları farklı bir eyalette olmak çok daha kolay. Çünkü babanın gurur duyduğu bir şey varsa, o da mükemmel ailesidir. Gösteriş yapmayı sevdiği ve bir *Playboy*'a çıkmasıyla övündüğü ödüllü karısı, onun izinden gidecek oğlu ve kendi küçük prensesi.

Hiçbirimizi gerçekten umursadığını sanmıyorum, sadece imajını. Belki annem hariç. Birbirlerine aşık görünüyorlar.

"Babam senin ne kadar harika göremediği için üzgünüm," diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor. Muhtemelen yine uyuyakalmıştır.

Ben etrafta olmasaydım Bebek ve Babamın ilişkisinin nasıl olacağını ilk kez merak etmiyorum. Servetinin tek varisi olsaydı onu ciddiye alır mıydı?

Daha da önemlisi, babam yaşam tarzımı finanse etmeden hayatta kalabilir miydim?

Jacobs'un yargılayan yüzü zihnimi dolduruyor. Doğru.

Birinci dünya sorunları.

Uyumaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim, Jacobs'ın yatağında onunla birlikte olsaydım ne kadar daha rahat olacağım.

Yarın akşam.

Ve eğer kız kardeşim bir süre kalacaksa, belki ondan sonraki gece de.

Ve ondan sonraki.

Sonraki haftayı Bebek uyuduktan sonra odamdan gizlice çıkararak, katlar arasındaki merdivenleri kullanarak ve Jacobs'ın kapısını çalarak geçirdim. Birbirimizi ağızımızla, ellerimizle boşaltıyoruz ve bir keresinde o beni üstümde sürtünerek boşalttı, siki benimkinin üzerinde sürükleniyordu. Sonra, sabah olduğunda, gizlice odama geri dönüyorum ve bütün gece orada kalmışım gibi davranıyorum.

Jacobs sikimde boğulurken ve kıcımlı parmaklarken birkaç kez ondan beni becermesini istemeyi düşündüm, ama görünüşe göre hepimiz sarhoşken konuşuyorduk. Ve belki de bu konuda kendime biraz fazla güveniyordum, ama bunu düşünüyordum.

Hem de çok.

Ne zaman ona söylemeyi düşünsem, bir penisin bir parmaktan daha büyük olduğu gerçeği beni korkutuyor.

O da bu konuyu açmadı.

Bir gün... belki benden gerçekten hoşlandığını itiraf ettiğinde. Ne de olsa bunun için onu çalıştıracığımı söylemiştim.

Gündüzleri, geceleri yatakta olduğu kadar buz üzerinde de bir takım olarak çalışıyor olsak da hala rakip olarak görülüyoruz. Kamp cidden hâlâ hayatımda yaptığım en tatmin edici şey.

Her zaman sadece aptallığın ve dikkat çekme davranışının getirebileceği adrenalinin peşindeyim ama bu çocuklara koçluk yapmak farklı bir eğlence.

Hızlı bir adrenalin yükselişinin ardından gelen depresif bir çöküş yerine ruhumda kalıcı bir etki bırakıyor.

Doyurucu ama yorucu bir günün ardından yurda döndüğümde kız kardeşimi yatağımın karşısında otururken buldum ve yanına uzandım.

"Birlikte fazla vakit geçiremediğimiz için üzgünüm. Bu kamp işinin çok yoğun bir programı var."

"Yorgun görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler. Sen de çok güzelsin."

Gülümsüyor. "Biliyor musun, geceleri gizlice dışarı çıkmayı bırakırsan muhtemelen daha fazla uyuyabilirsin."

Yüzüm düştü. "Ne dedin?" Sesim komik bir şekilde tiz çıkıyor.

"Gecenin bir yarısı işlemek için kalktım ve gittiğini fark ettim."

Sertçe yutkunuyorum. "Oh, dün gece mi? Evet, ben, uh ..." İyi bir yalan bul, lanet olsun! "Atıştırmalıklar! Atıştırmalık bir şeyler alıyordum."

Asla yalan söyleyemeyeceğim tek kişi neden bu kadar dikkatli olmak zorunda?

"Evet, hayır, bu üç gece önceydi. Sonra, iki gece önce, koşarak uyandım ve yuvarlandım ve sen gitmiştin. Ve sonra dün gece, kontrol etmek için uyanmak üzere alarm kurdum... Peki... O kim?"

Yüksek sesle bir nefes verdim. "Hiç kimse. Yer yerine uyuyacak bir yatak."

Bebek gözlerini kısar.

"Ne?"

"Sana kız arkadaşlarını sorduğumda - bu terimi gevşek kullanıyorum - onları tarif etmekte ve bana isimlerini vermekte sorun yaşamadın çünkü onlarla asla tanışmayacağımı biliyorsun." Başını eğiyor. "Yani ya bu yeni kişiyle karşılaşma ihtimalim var... ya da... onlarla zaten tanıştım."

Zamirleri değiştirmesini özlemiyorum.

Kahretsin.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bu kadar anlayışlı olmazsan harika olur. Teşekkürler."

Kollarını bana doladı. "Teddy. Heteronormatif saçmalıkların toplumsal geleneğini reddettiğin için seninle gurur duyuyorum."

"Evet. Çünkü Bu ve tüm Sebep için uyuyor ile
bir takım arkadaşı."

Gözleri büyüyor. "Kesinlikle o pislik , değil mi?" "O bir
pislik değil," diye homurdanıyorum.

"Oh, bu çok tatlı."

"Son zamanlarda senden nefret ettiğimi
söylemiş miydin?" "Hayır, etmedin."

"Şu anda var!"

"Neden her gece benimle yemek yiyorsun? Erkek arkadaşınla dışarı
çıkmalısın."

Elimi kaldırdım. "Whoa, whoa, whoa. Erkek arkadaşım değil.
Kesinlikle erkek arkadaşım değil. Biz çıkmayız." En azından kasıtlı
olarak. O kahvaltı randevusu tesadüfen oldu ve bir randevu bile değildi.

"Bu onun için çok romantik olmalı."

Alay ediyorum. "Güven bana. O romantizm istemiyor. Benden
değil."

"Bundan emin değilim. Buraya geldiği geceyi düşünüyorum da,
şimdi bana duyduğu kıskançlık öfkesi olduğunu tahmin ettiğim şey
yüzünden üzgündü, bu adam biraz romantizm istiyor olabilir."

"Belki, ama benden bunu istemeyeceğine dair sözümün
arkasındayım. Hâlâ benden neredeyse nefret ediyor."

"O zaman onda ne buluyorsun?"

Aleti. *Bunu küçük kız kardeşine söyleme.* Zaten bu doğru bile değil.

Omuz silkiyorum. "Bana kaşlarını
çattığında çok seksi oluyor." "Ooh, sende
durum kötü."

"Hayır, istemiyorum." Ayağa fırlıyorum ve giymek için
dolabımdan bir şeyler çıkarıyorum. "Ve bunu kanıtlayacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

İç çekiyorum. "Seks arkadaşşıma düzgün bir
randevu teklif etmek için." Aşağı yukarı zıplıyor
ve alkışlıyor. "Yaşasın."

"Bunu sadece kanıtlamak için yapıyorum, çünkü
yanılıyorsun." "Hiç de haksız değilim."

Ve aniden içimdeki her şey bunun doğru olmasını umuyor.

JACOBS

KAPIMDAKI TIKIRTI BEKLEDİĞİMDEN ÇOK DAHA ERKEN GELDİ. BU
Şu anda herhangi biri olabilir ama ben onun kapısını biliyorum. Biraz
sabırsız ve hayat dolu.

Daha kapıya varmadan gülümsüyorum.

Antrenmandan beri değişti ve iyi görünüyor. *Gerçekten* iyi.

Koridora hızlı bir bakış attıktan sonra gömleğini tutup onu içeri
çekiyorum, ama onu duvara yaslayıp sertçe öpemedi Beck elimden
kurtuluyor. Gözlerime bakmıyor ve birdenbire buraya sevişmekten
başka bir nedenle geldiğinden endişelenmeye başlıyorum. Daha da
uzaklaşıyor.

Uh-oh.

Burada işi bitti mi?

Doğruluyorum ve ani paniğimi gizlemek için elimden geleni
yapıyorum. Bunu devam ettirmek Beck'in fikri olabilirdi ama ben
kesinlikle şikâyetçi değildim. Buraya gizlice geldiği her gece daha
fazlasını istememe neden oluyor.

"Yani bu normal programımızın dışında," diyorum dikkatlice.

Beck küçük bir kahkaha attı. "Ah, evet. Akşam yemeğinden önce
seni yakalarım diye düşündüm, belki açsındır diye?" Hâlâ tuhaf
davranıyor ama en azından buraya bir şeyleri bitirmeye gelmiş gibi
görünmüyor.

"Yemek
yiyebilirim."

"Yiyebilir
misin?"

Bir dakika boyunca ona bakıyorum, dalga geçip geçmediğinden
emin değilim. "Neden garip davranıyorsun?"

"Ben..." Rahatladığında bunu inkâr etmek üzere olduğunu
anlayabiliyorum. "Kardeşim bizi tahmin etmiş olabilir."

"Tahmin mi?"

"Görünüşe göre küçük kıskançlık gösteriniz fark edilmemiş.
Benim gizlice kaçmam da öyle. Kızdın mı sen?"

Öyle miyim? gibi hissediyorum. Beck kesinlikle öyle olmamı bekliyor. "Elden bir şey gelmez."

"Tamam, sen kimsin ve Jacobs'a ne yaptın?"

Kahkahamı tutuyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. "Kimsin sen? Birkaç dakikadır buradasın ve henüz öpüşmedik bile."

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve vücudunu kendime .

"Akşam yemeği?" diye soruyor
ağzıma karşı. "Tabii, anahtarlarımı
alayım."

"Ve belki gömleğini değiştirirsin?"

Bu o kadar tuhaf bir istek ki bir an ona bakakaldım. Dar kot pantolonuna ve düğmeli gömleğine ve ...

Sertçe yutkunuyorum. Bu bir *randevu* mu?

Ayaklarımı dolaba doğru zorlarken ve tişörtümü başımın üzerine çekerken içimdeki sınırlar patlıyor. Çok fazla seçeneğim yok, bu yüzden askıda gördüğüm ilk lacivert düğmeli bluzu çekip içine büzülüyorum ve sırtımı sıkıca Beck'e dönüyorum.

Belki de yanlış anlıyorum. Bu en bariz seçenek olurdu. Peki burada her ne oluyorsa açıklığa kavuştururken neden kendimi bir tür şaka yapmaya ikna edemiyorum? Küçük aynada saçlarımı kontrol ediyorum. Yakın traşlı yanlar başlamış, ama en azından tepedeki uzunluk doğru oturuyor.

"Tamam, gidelim."

Beck'i arabasına kadar takip ediyorum ve neyse ki tanıdığımız kimseyi görmüyoruz. Takım arkadaşlarımızdan biri bizi şu anda görseydi, bırakın güzelce giyinip kampüsten ayrılmayı, *birlikte* olduğumuzu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

Cohen ve Rossi'nin bir kulübe gittiğimizi düşündüklerini ve bizimle gelmek istediklerini hayal edebiliyorum.

"İtalyanca kulağa nasıl geliyor?" Beck park yerinden geri geri çıkarken soruyor.

"Lezzetli." Gülümsemelerim artık daha kolay geliyor ve onun yanındayken hiç olmadığı kadar çok gülümsememe izin veriyorum. Sanırım orgazmın bir erkeğe yaptığı şey bu. "Bir yer biliyor musun?"

"Evet, biraz bok çukuruna benziyor ama yemekleri ."

Ondan sonra sessizleşiyor. Ve beklediğim boğucu gariplik yerine, biraz rahat. Rahatlatıcı. Arabayı sürdüğü yere bakıyorum ve kalçasına uzansam ne olacağını merak ediyorum. Bu çok mu fazla? Yani, eğer bu bir randevuysa, o zaman beklenir. Ama eğer gerçekten birbirini tatmin eden iki takım arkadaşısıysak, o zaman çizgiyi aşıyor olabiliriz.

Restorana yanaştık ve Beck haklıydı, burası bir bok çukuru. Sarı tuğlalar ve kareli kırmızı-beyaz tenteler. İçeride ışıklar loş, her şeyi koyu sarı bir parıltı kaplıyor. Ahşap masalar yontulmuş ve sandalyelerin hiçbiri birbirine uymuyor.

Tatlı, yaşlı bir kadın bizi bir masaya götürüyor ve restoran tıklım tıklım. Sadece birkaç boş masa var. Beck'e doğru eğilmeden önce kadının menüleri bırakmasını, içki siparişlerimizi almasını ve gitmesini bekliyorum.

"Burada bir hıyar gibi konuşuyor olabilirim ama burası pek senin tarzında bir yere benzemiyor."

Bir an etrafına bakınıyor. "Bir gece buraya sarhoş geldim ve yemekler yüzünden orgazm oldum. Sonra çok iyi olduğunu düşündüm çünkü o noktaya kadar *her şeyin* tadı güzeldi. Ama geri geldim ve şimdi ..." Omuz silkiyor. "Burayı seviyorum."

"Tuhaf bir var."

"Şimdi iyi davranmaya başlamana gerek yok."

"Hayır, gerçekten. Her gece etrafımda sarılık hastaları varken yemek yemiyorum."

Beck gülüyor. "Evet, ışıklandırma herkesi hasta gösteriyor." "Sen hariç."

"Ne?" Mavi gözleri parlıyor.

Söyleyeceğim şeyi söyleyip söylememeyi düşünüyorum. Boş ver.

"Her zaman iyi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Ve bunu biliyorsun."

"Bu tekrar duymak istemediğim anlamına gelmez."

"O zaman beni kaydetmeliydin." Menüye bakıyormuş gibi yapıyorum ama carbonara sipariş edip bu bitireceğimden oldukça eminim. Konsantre olamayacak kadar onun farkındayım.

Kadın sodalarımızla geri geldi ve siparişlerimizi aldı. Kadın tekrar gittiğinde Beck ayağıma tekme attı. "Hey, Topher?"

"Evet, Teddy?"

"Bunun bir randevu olmasını istediğimi biliyorsun, değil mi?" Ve lanet olsun, Beck'i hiç bu akşamki kadar kararsız görmemiştim. İri gözler, kırışmış bir alın; şakalaşmaya alışık olduğum o kendinden emin adam nerede? Bana çıkma teklif etmekle ya da gergin olmakla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, bundan hoşlandığımı biliyorum.

"O zaman orada ne yapıyorsun?"

Hızla onun yanından kayarak benim yanıma geçiyor ve Beck yanıma geldiğinde tanıdığım adam haline geri dönmüş oluyor. Dirseğini masaya dayayıp vücudunu bana doğru çevirirken gülümsemesi yüzünde beliriyor. "Bunun bir randevu olduğunu biliyordun."

"Şüphelenmiştim."

"Ve sen yine de geldin."

Tekrar düşündüm. "Sanırım yaptım." Bunun ne anlama geldiğini söylemesini, zorlamasını ve alay etmesini bekliyorum, ama bunun yerine tamamen bırakıyor.

"sevmemin gerçek nedenini bilmek ister misin?" diye sorar.

"Elbette."

Beck masadaki göstergelerden birini izlerken yere bakıyor. "Bana insanların bir evin nasıl olması gerektiğini söylediklerini hatırlatıyor. Buraya ilk girdiğimde... içimde bir sıcaklık hissettim." İnliyor. "Tanrım, bu çok ezikçe."

"Ezik değil."

"Bu çok sık hissettiğim bir duygu değil."

Öne doğru eğilirken gergindim. Etrafımızdaki insanlar randevuda olduğumuzu bilseler ya da onu öpmek üzere olduğumu fark etseler ne düşünürler hiçbir fikrim yok. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden olay çıkarıp çıkarmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Beck'in beni içeri aldığı ve muhtemelen onun şimdiye kadar gördüğüm en samimi yanını gördüğüm. Ve görünüşe göre Beck , onu tekrar ayağa kaldırmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Hızlı ve hiç de arzuladığım gibi değil ama umarım ne demek istediğimi anlamıştır. Bu aptalca, çünkü gerçekten bilmiyorum bile.

Doğruluyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. "Bazen anlıyorum ki paran olması ve her zaman mutlu görünmen seni üzen şeyler olmadığı anlamına gelmiyor."

"Bir psikoloğu yıllarca işinde tutmaya yetecek kadar şey var bende." Ve sözlerine rağmen, masanın altında bacağını benimkine sararken gülümsüyor.

"Bana herhangi bir anlatmak ister misin?"

"Bunu bana karşı mı kullanacaksın?"

Ona kuru bir bakış attım. "Belki bu iş bittiğinde birbirimize düşman olmaya geri döneriz, kim bilir? Ama bence lise saçmalıklarını çoktan geride bıraktık, sence de öyle değil mi?"

"Sadece üç yılımızı aldı."

"Ve birden fazla orgazm."

Gülüyor. "Ve umarım çok daha fazlası olur." Kadeh kaldırır gibi içkisini kaldırıyor, ben de bardağımı onunkine vuruyorum.

"Çok, çok daha fazlası."

Bir içki alıyoruz ve kabine yaslandığımda, daha önceki dürtüme boyun eğiyorum ve elimi kalçasına koyuyorum. Kampüsten o kadar uzaktayız ki, görülme konusunda endişelenmeme gerek yok. Burada *birlikte olduğumuzu* belli etmesek de kimse bizi rahatsız etmiyor. Gerginliğimin bir kısmı azalıyor.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

diye sordum. "Bu gece sorularla dolusun, değil mi?"

"Ve sen de oyalama taktikleriyle dolusun."

Dudakları seğiriyor. Onu tekrar öpmek istiyorum. "Sanırım kendimden yeterince bahsettim."

"Bana *bir* şey söyledin."

"Planladığımdan daha fazla."

"Beck..."

"Bakın, benim geleceğim aşağı yukarı belli, bu yüzden bu konuda konuşmuyorum. Tek yaptığı beni depresyona sokmak ve ben eğlenceli şeylere odaklanmayı tercih ediyorum."

"Sanırım bu gelecek hokeyi içermiyor."

"Hayır." Tereddüt ediyor. "Sen ve Grant için hokeyin çok şey ifade ettiğini biliyorum ama ben bu şekilde düşünemem."

"Demek etrafta dolanıyorsun?"

"Kesinlikle." Beck'in sesi biraz daha alçalıyor. "Bir yıl içinde her şeyden vazgeçmek zorunda kalacağımı bildiğim halde işleri ciddiye almanın ve bağlanmanın bir anlamı yok."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Elimi kısa süreliğine sıkıyor. "Ailen bir gün çiftliğin başına geçmeni mi bekliyor?"

Konunun aniden değişmesine kaşlarımı çatıyorum ama buna izin veriyorum. Bununla nereye varacağını görmek istiyorum. "Onlar için bu muhtemelen ideal olurdu. Birimizin bunu yapması bekleniyor ama neyse ki benim üç küçük kardeşim var ve Tony zaten tam zamanlı olarak çiftlikte çalışıyor. O yapmadı

Hatta üniversiteye bile başvurabilir. Liseden ayrıldığından beri işlerin yönetim tarafını öğreniyor."

"Şimdi hiç kardeşiniz olmadığını hayal edin."

Ne demek istediği çok çabuk anlaşılıyor. "Tamam, evet. Kardeşim olmasaydı, devrilmek zorunda hissederdim. O çiftlik nesillerdir ailemize ait. Onu satamazdım."

"Şimdi çiftliğin iş dünyası olduğunu ve benim geleceğime baktığınızı düşünün. Babam bunu isteyip istemediğimi bile sormadı. Bu *beklenen bir şey*. Ve berbat bir şey."

"Peki ya Bebek?"

"Babamıza göre her iş adamının ihtiyacı olan şey onda eksik."

"İş anlayışı mı?"

Beck alay ediyor. "Bir penis. Benden on kat daha zeki ama o bunu duymak istemiyor."

"Bu.."

"Bunu söylemeye izniniz var. Bu en iyi haliyle zehirli erkeklik. Kadınlar CEO olamaz. Güzel ev kadınlarından başka bir şey olamazlar."

Akşam yemeğimiz geliyor ve yemek için kısa süreliğine ayrılmak zorunda kalıyoruz ama konuşmayı kesmiyoruz. Birbirimizin boğazına sarılmadığımız ya da birbirimizin boğazını *doldurmadığımız* zamanlar şaşırtıcı derecede kolay.

Beck konuşmayı ev hayatından uzaklaştırmaya kararlı görünüyor, ama ben ondan küçük parçalar koparmayı başarıyorum.

Bu yıldan sonra hokeyin onun için bitmiş olması çok kötü. Yeteneği olmadığından değil çünkü Koç'un onunla gözlemciler hakkında konuştuğunu *biliyorum*.

Yine de zorunluluğu anlıyorum. Hokey benim için bitiyor çünkü maddi olarak ve ailevi nedenlerden dolayı hokeye devam edemiyorum. Bir AHL takımında birkaç yıl boyunca büyük gösteriye katılmaya çalışmak, aile çiftliğini tamamen terk etmek, bana doğru gelmiyor. Tam zamanlı bir çiftçi olmak istemeyebilirim ama yine de yardım etmek istiyorum. Emekle *ve* parayla.

Beck için, bunun son sezonu olduğundan bahsederken çektiği acıyı duyabiliyorum ve *neden* bunun peşinden gitmediğini delicesine merak ediyorum. Daha önce ne isterse yapmakta hiç sorun yaşamamıştı.

Nihayet ayrıldığımızda hava kararmıştı ve kapıdan arabasına kadar olan kısa yürüyüşte elini tuttum.

O bundan bahsetmiyor, ben de bahsetmiyorum.

Büyük elinin vites değiştirmesini ve güçlü kalçalarının her hareketle esnemesini izlerken, aletim geri dönüş yolunda ilgimi çekmeye başlıyor. Odama gidene kadar sabırsızlanıyorum, böylece onu soyup o kasları altımda hissedebileceğim. Yine de ben de biraz gerginim. Bu kadar çok çelişkili duyguya alışık değilim.

Yani, birbirimizi daha önce çıplak görmemiş değiliz. Ama bilmiyorum, bir akşam yemeğiyle bir şeyler değişti.

Arabayı park ettikten sonra atladık ve hızlı adımlarla yatakhanelerimize döndük. Sikim *ağrıyor*.

Yurdun fuayesinde birkaç kişinin yanından geçiyoruz ama neyse ki asansör boş. Kapılar kapanır kapanmaz Beck beni içeri çekip yavaşça ve derinden öpüyor.

İnliyorum ve ellerim kıcını buluyor. Belki bu gece onu tekrar sismeyi gündeme getirecek cesareti kendimde bulabilirim.

Asansör duruyor ve hızla birbirimizden ayrılıyor, ama koridorum temiz. Dışarı çıkıyorum, sonra beni takip etmediğini fark edince yavaşlıyorum. Hâlâ içeride, eliyle kapıların kapanmasını engelliyor.

"Geliyor musun?"

"Hayır."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Bekle, ne?"

Bana gülümseyecek cesareti var. "Üzgünüm, Topher. İlk randevulara çıkmam."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hiç de bile."

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor ve ereksiyonumu avuçluyorum.

"Peki bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Benim sorunum değil."

Yaklaşmadan önce omzumun üzerinden arkamı kontrol ediyorum.

"Peki bu ani alçakgönüllülük ikinci randevuları da kapsıyor mu?"

"Sanırım öğrenmek için beni bir tanesine götürmeniz gerekecek."

Bu gece ona dokunamayacağımı bilsem de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

İkinci bir

randevu.

Beck ile.

İşler ne kadar da değişmiş.

Güçlü çenesini kavırıyorum ve son bir öpücük

çalıyorum. "Birileri cesurlaşıyor," diyor.

Belki de fazla bağımlılık yapıyordur.

"Dikkatli ol. Benden ufacık da olsa hoşlanabileceğin izlenimini veriyorsun."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Saçma." "Tamamen çılgınca."

Kendimi çekmeden önce onu tekrar öpüyorum. Asansör kapıları tekrar kapanmadan önce omzumun üzerinden geri atıyorum, "Sanırım senden bundan biraz daha fazla hoşlanıyorum."

B E C K

YÜZÜMDEKİ GÜLÜMSEMEYİ SILMENİN BU KADAR ZOR OLMASI DELİLİK. HATTA Denediğimde başarısız oluyorum. Kız kardeşimin kesinlikle fark ettiği ve yurda döndüğümde beni azarladığı bir şey.

"Haklıydım," diye şarkı söylüyor ve ben umursamıyorum bile.

Kendim olabildiğim bir randevum olduğunu hiç sanmıyorum. Gerçek ben. Palyaço değil. Her zaman eğlenceli olmak zorunda olan, hiçbir şeyi ciddiye almayan kişi değil.

Jacobs'a yaptığım şeylerin yarısını bile anlatmam, kız kardeşim dışında ilk kez biriyle bu konu hakkında konuştuğum anlamına geliyor.

Mezun olduktan sonra yüksek maaşlı bir iş garantisi verilmesinden şikâyet ettiğim için beni yargılamasını bekledim ama öyle olmadı. Anlıyor gibiydi ve sanırım onun için de aynı şey geçerli.

Garanti olsaydı hokeyde kariyer yapmayı çok isterdi ama değil. Yetenekli ve başarabilecek biri olsa da o Foster Grant değil. İkimizin de menajerleri onun gibi bizim için savaşmıyor. Grant mükemmel olanı bulana kadar menajerleri geri çevirdi. Jacobs ve ben ne bulursak kabul etmek zorundayız.

Ama veda etmek istemediğim tek şey oynamak değil. Oyuna da veda etmek istemiyorum ve Jacobs bunu anlıyor.

Ertesi gün antrenmanda, rekabetimizin bu ön gerginliğini sürdürmek her zamankinden daha zor. göre iyi Jacobs'ları da kızgın Jacobs'lar kadar seviyorum ve iyi olmak ukalalık yapmaktan çok daha az enerji gerektiriyor.

Koç toplanmamızı ve buzun üzerinde diz çökmemizi söyledi.

Jacobs'ın yanında kayıyorum ve kasklarımızı çıkardığımızda, elimi onun uzun, terli saçlarında gezdirmek için can atıyorum.

Evet, bunu yapma.

Bana gülümsediğinde elim ona uzanıyor ve geri çekmek zorunda kalıyorum.

Kaşlarını çatmasını ne kadar sevsem de, kızgın olmadığında yüzünün aydınlanmasını da sevmeden edemiyorum.

Ve şimdi saçmalıyorum. Teknik olarak sadece bir randevu oldu. Kendimi aşıyorum.

Kız kardeşimin bunu öğrenmesini iyi karşıladı, ama erkekler anladığında aynı şeyin olacağından şüpheliyim. O kadar aptal değiller, değil mi? Son üç yıldır Jacobs ve benim birbirimizi kızdırmadığımız bir an bile olmadı.

Bunun ön sevişme olduğunu kim bilebilirdi?

"İkinci son haftamızdayız," diyor Koç ve beni Jacobs hakkındaki bitmek bilmeyen düşüncelerimden uyandırıyor.

Ve ne zamandan beri sadece iki haftamız kaldı?

Hayır diye bağırmak ve kampı uzatmanın bir yolunu bulmaya çalışmak istiyorum, ancak herkesin üniversite ve okul yeniden başlamadan önce kalan birkaç hafta içinde ziyaret etmesi gereken aileleri var.

"Her birinize bu yılki yeteneklerinizle ne kadar gurur duyduğumuzu söylemek istiyorum," diye devam ediyor Koç. "Hepiniz takım çalışmasının nasıl bir şey olduğunu gösterdiniz ve liseden mezun olduktan sonra hepinizi bu takımın kadrosunda görmekten mutluluk duyarım. Ve halihazırda takımda olanlara..." Bana ve Jacobs'a dikkatle bakıyor. "Hepinizi daha önce hiç böyle bir arada görmemiştim - bazılarınız diğerlerinden fazla- ve önümüzdeki sezon için heyecanlıyım."

Tamam, belki takım bunu fark edemeyecek kadar aptal ama Koç değil. Jacobs ve ben birbirimize yan gözle bakıyoruz.

"Şimdi erkenden duşa girin ve günün geri kalanında izin yapın," diyor Koç. "Biz koçlar bunu paketleyeceğiz."

Koç daha cümlesini tamamlamadan diğer çocuklar patenlerine atlayıp buzun dışına fırlarlar.

Jacobs ve benim acelemiz yok.

Paraşüte doğru kayarken bana gülümsüyor. "Bütün bir öğleden sonra ve gece tatil. Ne yapabiliriz ki?"

"Eğer bana ikinci buluşma teklifini bu şekilde yapıyorsan, teslimatın üzerinde biraz çalışman gerekiyor."

"Oh, ve sorma şeklin çok romantikti. Bunun bir randevu olduğunu anlamamın tek nedeni gömleğimi değiştirmemi söylemendi."

Onu ittim. "Bana düzgünce çıkma teklif et, sik kafalı."

Gülüyor. "Hey, pislik, bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Böyle tatlı evcil hayvan isimleriyle, henüz aşık olmamamız şaşırtıcı. Ama evet. Bu gece seninle çıkacağım."

Önümüzdeki çocuklar ziyaretçilerin soyunma odasına girerken, bizimkine en son biz giriyoruz. Çocuklar çoktan duşlara girdiler ve azgın zihnimin bir kısmı hepsinin duş alıp buradan çıkmasının ne kadar süreceğini merak ediyor.

Gösteri salonlarına girerken kendime Jacobs'la göz göze gelmemeye çalışıyorum. Yan yana duruyoruz ve bölmeler yüzünden iyi bir şey göremiyorum ama vücudum tepki vermeden yüzüne bile bakamıyorum.

Diğerleri erken çıkacağımız günün geri kalanı için planlar hakkında konuşuyorlar. Sinemaya gitmekten bahsettiler, bu yüzden öğrenilmek istemiyorsak ya da bunu bir grup randevusu haline getirmek istemiyorsak bu bizim için dışarıda.

"Beck, ne yapıyorsun?" Cohen soruyor.

"Muhtemelen kız kardeşimle takılacağım. O geldiğinden beri birlikte pek vakit geçiremedik."

"Onu bizimle dışarı çıkar."

"On dokuz yaşında," diye . "Hiçbirinizin yanına yaklaşmasına izin vermem." Bir tur kıs kıs gülüşme oldu.

"Jacobs?" Cohen sorar.

Ona dönüyorum ama o başını suyun altına eğiyor.

Onu tekrar aradıklarında yüzünü buruşturur. "Ne? Sizi duyamıyorum." Tekrar spreyin altında kaybolur.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Duşların boşalması ve soyunma odasındaki konuşma seslerinin kesilmesi uzun sürmez.

Sanırım hepsi gitmiş.

"Güzel şaşırtmaca,"
diyorum.

Başını tekrar suyun altına eğiyor ve ben daha çok gülüyorum.

Bana döndüğünde, "Hey, Jacobs? Burada çıplağım."

Başını eğiyor. "Öyle mi? İç çamaşırlarımla duş alıyorum."

Tezgâhın üzerinden bakınca sikiinin sertleşmek üzere olduğunu gördüm. "Yalancı."

"İkinci randevuya kadar çıkmaman çok yazık."

"Teknik olarak ikinci başlangıcı." Gözleri ateşle doluyor ama tereddüt ediyor.

"Git, hepsinin gittiğinden emin ol," diyorum.

Başını sallayıp suyu kapatıyor ve havlusunu beline sararak soyunma odasına giriyor.

Jacobs'ın göz kamaştırıcı gülümsemesi saniyeler sonra yeniden belirir. "Hepsi gitti." Havlusunu bırakıp benim kabine girdi.

Sırtım serin fayansa çarparken kaslı kolları beni sıkıştırıyor.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sen. Dizlerinin üstüne çok."

Eğiliyor ve boynuma doğru bir öpücük konduruyor. "Ağzımı üzerinde seviyorsun."

Senden hoşlanıyorum, demek istiyorum ama diyemiyorum.

"Nereye koymak istersen."

Bana karşı kıkırdıyor. "Bunu unutmayacağım."

Kalçalarım öne doğru itilerek sıklerimizi birbirine sürttü.

"Tamam, . Çok mu sabırsızsın?" Jacobs dizlerinin üzerine çöküyor. Kahretsin, aşağıda iyi görünüyor.

Başımı okşuyor, dili ucunu hafifçe yalamak için dışarı .

"Kahretsin." Elim saçlarına gidiyor, uzun teller parmaklarıma dolanana kadar onları çekiştiriyorum.

Jacobs'ın gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzını sikimin üzerine kapatıp beni derinlemesine emiyor.

Ona BJ kralı unvanını vermeye hazırım çünkü lanet olsun, bunu ona sayısız kez yaptıktan sonra bile, onun kadar ustalaşamadım.

Onu sorunsuz bir şekilde boşaltabiliyorum, ama onu oraya getirmek biraz zaman alıyor. Bana dokunduğu saniyeler içinde beni uçurumun kenarına getiriyor.

Ağzını sikime dayayalı sanki sonsuza dek olmuş gibi geliyor, oysa sadece günler oldu.

Dün geceyi tekrar yayınlamamak kimin fikriydi? Çünkü onlar aptal. Ben yapmış olamam. Hayır, olamaz. Jacobs beni şu anki gibi hissettirirken olmaz.

Homurdanıyorum ve ağzına sokuyorum. Sorun çıkarmadan alıyor. Sikimi çekti. "Ağzımı sik."

Elim saçlarında sıkılaşıyor. "Emin misin?"

"Dayanabilirim."

Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Bana sakso çektiği diğer zamanlarda yatay bir şekildeydik çünkü bunu yaparken kıcımla oynamayı seviyordu.

Bu... farklı.

Eli sikimin tabanını kavırıyor. "Failsafe. Her ihtimale karşı."

Saçlarını serbest bırakıyorum ve başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Emin misin? Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

Bu bana şimdiye kadar duyduğu en büyük güven olabilir ve nedense bu sakso çekmekten daha iyi hissettiriyor.

Ellerim başının iki yanına gidiyor ve onu muhtaç sikime doğru yönlendiriyorum.

Ağzını açıyor ve ben de çok sert olmamak kaydıyla geçici olarak içine sokuyorum. Ja- cobs beni cesaretlendirmek için başını sallıyor.

Tekrar yaptığımda, kutsal cehennem, cennet böyle hissettiriyor olmalı. Isı sikimi çevreliyor ve inliyorum, gırtlaktan ve derinden.

Dudaklarının sıkı tenime sarılmış halini severek tekrar tekrar ağzına sokuluyorum.

Biraz güven kazanıp kıcımı avuçlayana kadar eli tabanda kalıyor. Hızımı kontrol ediyor, daha hızlı gitmem için beni cesaretlendiriyor.

"Siktir, siktir, ," diye bağıriyorum ama durmuyorum.

Bir elini çekip bacaklarının arasına uzanmadan önce parmakları kıç yanaklarımı ısıtıyor.

Bocalıyorum çünkü sikimi emerken mastürbasyon yapması muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey.

İzleyebilmek için daha yavaş bir hızda gidiyorum, ama etrafımda inlediğinde, taşaklarıma doğru bir titreşim gönderdiğinde, kendimi tutamıyorum ve yetişemeyeceğinden endişelendiğim bir hızda ağzına giriyorum.

Nefes nefese sikimi çekiyor. Çok ileri gittiğimi , ama kapüşonlu gözlerle ve tanıdık bir bakışla bana baktığında, bunun boşalmak üzere olduğu için olduğunu biliyorum.

Sikimi kavradım ve kendimi okşadım. "Aç ."

Ağzı açık kalıyor ve ben 31 çekmeye devam ediyorum. Taşaklarım sıkılaşıyor ve beni itmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Bağırarak boşalırken tüm vücudum sertleşiyor. Ağzına nişan alıyorum ama sadece bir miktar döl oraya ulaşıyor. Geri kalanı yanağına, çenesine ve burnuna düşüyor.

Boşalırken ona bakıyorum, orgazmımı ortaya çıkarıyorum ve görünüşe göre onunkini tetikliyorum.

Ben geri çekilirken o gözlerini kapatıp yere yığılıyor.

Duvara yaslanıyorum ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Jacobs ayağa kalktığında, düzgünce yıkamak için başını suyun altına sokmadan önce yanağındaki dölleri siliyorum.

Temizlendikten sonra geri çekiliyor ve gülümsüyor. "İkinci randevumuzun geri kalanı için yaşamamız gereken çok şey var." Sırıtıyorum. "Söyleyeceğim."

JACOBS

ELLER AŞAĞI, ŞİMDİYE KADAR YAPTIĞIM EN APTALCA ŞEY. VE TABİİ Kİ, KONTROL ETTİM

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için soyunma odasını kontrol ettim ama herhangi biri bir şey unutmuş ya da Koç içeri girmiş olabilirdi. Beni dizlerimin üzerinde bulsalar ne derlerdi acaba?

Bu süregelen bir endişe ama bu durum devam ettikçe daha da azalıyor. Çünkü ellerim Beck'in üzerindeyken başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum.

Ekibin bilmesini istiyor muyum? Hayır, ama bu bizimle ilgili olmaktan çok *onlarla* ilgili. Onlar bir avuç moron. O ısıruk izine nasıl davrandıklarını hatırlamam bile, eğer dalga geçtiğimizi öğrenirlerse, bunun sonunu asla duymayacağımı bilmem için yeterli.

Arenadan çıkıp Beck'in arabasına doğru ilerlerken kendimden utanıyorum ama etrafta kimse yok.

"Koç'un bizimle ne kadar gurur duyduğunu gördün mü?" Beck yola çıktığımızda soruyor. Puşt herif arabasını kullanmama izin vermedi, bu yüzden benim onu yönlendirmemle uğraşmak zorunda. Aptalca olduğunu düşünür diye ona nereye gittiğimizi söylemedim.

Ama Beck dostça rekabetten daha çok neyi sever?

"Belki de birbirimize daha önce oral seks yapmalıydık," diyor.

"Bakın, yılın geri kalanında sevişmeye devam etmemiz gerekiyorsa, bu fedakârlığı seve seve yaparım."

"Takım için."

"Ne kadar iyi bir kaptan," diyorum sahte bir ciddiyetle. "Bu taraftan mı?" Beck flaşörünü yakarak soruyor.

"Evet. Ve sonra bir sonraki sol."

Dün akşamki restoran ve yemek harikaydı ve onun gardını indirdiğini görmek hoşuma gitti ama bu gece onu gülümsetmek istiyorum.

Park yerine yanaşıyor ve girişin üzerindeki tabelayı okumak için öne doğru eğiliyor. "Balls 'n' Holes?"

"Mini golf."

"Buranın adı *gerçekten* de Balls 'n' Holes mu? Bana cennetin böyle bir yer olduğunu söyle."

Gülüyorum ve onu inmesi için dürtüyorum, ben de kemerimi açıp aynısını yapıyorum. İnternette bu yerin adını gördüğümde, sırf bu yüzden onu buraya getirmem gerektiğini biliyordum. Mini golfün iyi olup olmadığını kim bilebilir? Ama çabucak öğrendiğim bir şey varsa, o da Beck'in her şeyi eğlenceli hale getirebileceğidir.

Standart on sekiz delikli oyun için ödeme yapıyoruz ve topları ve golf sopalarını yanımızda götürüyoruz.

Tüm saha aydınlatılmış durumda ve hava karardıktan sonra gelmeyi beklediğimiz için memnunum çünkü yanıp sönen ışıklar ve sesler sıkıcı bir golf sahasından çok bir karnavala benzetiyor.

"Daha önce hiç topları deliklere soktun mu, Topher?" Beck beni bir numara ile işaretlenmiş tee'ye götürüyor.

"Sepete düzenli olarak bir bisküvi koyuyorum - bu yeterince yakın, değil mi?"

Beck gülüyor. "Bunu ilginç hale getirelim."

"Öyle mi, aklında ne var?" "Bahse girerim

bu işte kıcımlı tekmeleyeceğim."

Ukala ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum. "Daha önce mini golf oynadın mı?"

"Asla." Bir elini kalbinin üzerine koyar. "Söz veriyorum."

"Tamam, . Ama bu sefer bir ödüle karar vereceğiz."

"Tamam. Eğer ben kazanırsam, seni beceririm. Eğer sen kazanırsan ..." Dönüp önümde eğiliyor, tişörtünü kuruyor ve bana yuvarlak poposunu net bir şekilde gösteriyor. Ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sonunda peşinde olduğun şeyi elde ettin."

"Anlaştık." Daha ne dediğini düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. Kıcımlı bakmaktan dikkatim dağılmıştı. Ve sonra ... oh kahretsin. Beni becermesine izin verdim. Bu düşünceyle yaşadığım garip aşk-nefret duygusundan sıyrılıyorum ve kendimi bunu kazanmaya teslim ediyorum.

Beck doğruldu ve omzunun üzerinden gözlerimle buluştu. "Mini golf oynamamış olabilirim ama babam beni her hafta sonu golf oynamaya götürürdü."

"Ne?"

Gülümsemesi genişler. "Evet, bir *kulübü* nasıl idare edeceğimi biliyorum." "Beni kandırdın."

"Beni suçlayabilir misin? Ben kırmızı kanlı bir adamım ve sen de çok ateşlisin."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Hâlâ kendime güveniyorum. Kazanmak için daha fazla teşviğim var ve kazanamazsam, senden daha iyi bir alt olmak için bana bir avantaj sağlar." Sözlerimin hissettiğimden daha kendinden emin çıkmasına sevindim.

"Oyun alanını eşitlemek için size bazı ipuçları vermeme ne dersiniz? Deliklerdeki toplar alıştığınızdan çok daha fazla sabır gerektirir. Bu delikler çok *daha küçük*. Daha nazık olmalısınız... Çukura doğru hızla gidemezsiniz." Atışını hizalıyor. "*Sopayı* sıkıca kavrayın, sonra hafifçe itin."

Topa vuruyor ve mükemmel bir atış. İlk seferde bir delik. Başım belada.

"Biliyor musun, sanırım her şeyin üstesinden gelebilirim." Ben de kendimce ukala bir sırıtış deniyorum. "Mini golf oynamadan önce her zaman araştırmamı yaparım."

Önceki duruşunu taklit ediyorum. Güçlü tutuş, ayaklar açık. Atışı hizalıyorum.

İlk başta topa çok sert vurduğumdan endişelendim ama top delikte hızlı bir tur attı ve içeri düştü. *Evet*.

Omuz silkiyorum. "Acemi şanslı."

Toplarımızı alıp bir sonraki parkura geçiyoruz.

"Yani..." Beck'in sesinde bir aksaklık var. "Ne tür bir yeniden aramadan bahsediyoruz?"

"Çok *kapsamlı* bir araştırma. Wi-Fi, kayganlaştırıcı ve bazı vücut parçalarını içeriyor."

Beck atışını hazırlarken inliyor. Tekrar yaklaşıyorum.

"Daha sonra sana kendini çok iyi hissettireceğim."

"İlk kez gelen biri için oldukça özgüvenli."

"Kazan ya da kaybet..." Kulağına doğru eğildim. "Sana hayatında hiç yapmadığın kadar sert sakso çektireceğim."

Atışını berbat etti ve ben kahkahayı patlattım.

"Hiç adil değil," diye yakınıyor.

"Kenara çekil de sana bir nasıl doldurulacağını göstereyim."

Tek delik. Tekrar. Bu sefer yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi saklamıyorum.

Parkurda ilerlerken birbirimizle alay etmeye devam ediyoruz. Son deliğe geldiğimizde skorun eşitlenmesine yetecek kadar Beck'i tamamen şaşırtmayı başardım.

Beck, "Önce sen başla," diyor. "Ve biz bu çekimleri yaparken konuşmak yok. Adil oyun. Adil kazanan."

"Yani bu sefer kayıptan kaçamazsın."

"Göreceğiz."

Bu parkur diğerlerinden daha zor ve topu içeri sokmak üç atışımı alıyor. Fena değil ama kendimi güvende hissetmem için yeterli değil.

Beck sırasını almak için adım atıyor. Onu atmak istiyorum, kazanmak için her şeyi yaparım ama tekrarını isteyeceğini düşünüyorum.

Bunun yerine orada durup sonucu bekliyorum ve sallanırken utanmadan onu kontrol ediyorum.

İlk vuruş iskalıyor, ama top deliğin bir iki adım ötesine düşüyor. Tek ihtiyacı olan hızlı bir dokunuş ve iş bitiyor.

Sanırım bu gece eğiliyorum. İçim daralıyor ama sonra Beck'e bakıyorum ve bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Beck'in beni incitmeyeceğini biliyorum -benim istediğimden daha fazla değil- ve eğer geri çekilmem gerekirse, bana kendimi haklı çıkarmama neden olmayacak.

Tekrar sallanırken bu düşünce beni rahatlatıyor. Ve bir şekilde tamamen aşıyor.

Beck topu takip ederken "Oops," diyor.

Topu batırması için iki vuruş daha yapması gerekiyor ve kazandığımı anlıyorum.

Bu ...

"Oyunu sen attın."

Beck çıkışa doğru ilerlerken, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor.

"O atışı kaçırmış olmana imkan yok." "Ama yaptım. Ve şimdi sen kazandın."

Kolundan tutup onu durduruyorum. "Beck..."

"Topher."

"Ayıcık Teddy. Kaybetmek istedin."

"Neden anlamıyorum. Kaybetmekten nefret ediyorum."

"Hayır, sen kazanmayı seversin. Ve bu durumda, oynadığınız oyunun mini golf olduğunu sanmıyorum."

Ayak parmağımıza gelene kadar yaklaşıyor. "Birileri zeki olduğunu düşünüyor."

"Ve *birisi* D'yi istiyor." "Ben bir D-adamım."

Gülümsemesini tutmaya çalışması onu ele veriyor. Tanrım, bu çok tahrik edici. Sonunda kışına batmayı düşündüğümde şehvet içimden fırlıyor, ama orada başka bir şey de var. Bu arsız sık kafalıya tepki veren ve kalçalarını tutup onu daha yakına çekmemi sağlayan bir şey.

"Sadece sorabilirdin."

"Şimdi bunun neresi eğlenceli?"

"Bana yalvardığını duymak mı?" İnliyormuş gibi yapıyorum. "Benim için çok eğlenceli."

"Seni bunun için uğraştıracağımı söylemiştim." "Kesinlikle buna değer."

Yanımızdaki sahte yel değirmeninin yanıp sönen kırmızı ve sarı ışıkları yüzünde oynuyor. Yanağındaki deseni izlemek için uzanıyorum.

Eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda boğazım düğümleniyor. Elleri omuzlarımı kavıyor ve geri çekilmeden önce dillerimiz bir, iki kez birleşiyor.

"Ukala olanın ben olduğumu sanıyordum," diyor. "Burada oldukça açıktayız."

"Eh." Onu tekrar öpüyorum. Sonra geri dönmek için döndüğümüzde parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Kalp atışlarım sezonun ilk maçı için buza çıkmadan önce olduğu gibi çarpıyor. İçim düğüm düğüm.

Kendime defalarca bunun ilk kez bir erkekle sevişmek üzere olduğum için olduğunu söylüyorum ama bu bahane zayıf kalıyor.

, kızım, umursamayı çoktan geçtim.

Bu denklemde önemli olan tek şey Beck. Ve ne zaman onunla olsam, onu daha yakınımda istiyorum.

Yakalanıp yakalanmayacağımızı umursamadan ona oral seks yaptım. Onu halka açık, yarı kalabalık bir yerde, kampüsten ancak on dakika uzaklıkta öptüm.

Bana dikkatli olmayı unutturuyor.

Bu şerefsiz, aylar önce imkansız olduğunu düşündüğüm bir şekilde ondan *hoşlanmamı* sağladı.

Elini daha sıkı sıkıyorum.

Sanırım başım belada.

B E C K

KAMPÜSE DÖNDÜĞÜMÜZDE JACOBS'UN ELİNE UZANMA DÜRTÜSÜ

biraz berbat. Çünkü oral seks ve handjob bir şeydir. Bu... bu... daha fazlası.

Ben buna hazırım, hem de birden fazla şekilde. Aletim kotumun arkasında çoktan sertleşti, bu da otoparktan yatakhanelerimize yürümeyi biraz can sıkıcı hale getiriyor, ancak biri görürse diye elini tutmak gibi basit bir eylemi yapamamak kadar can sıkıcı değil.

Asansöre bindiğimiz ve kapı kapandığı anda, fırsatımı . Parmaklarımız iç içe geçiyor.

"Gergin misin?" Jacobs soruyor.

"Gergin olduğumu hissediyor musun?" Birleştirdiğimiz ellerimizi kasıklarımın üzerinde gezdiriyorum. Çünkü ben çok klasım.

Neden gergin olmadığımı açıklamak zor. Olmalıyım. Kıçımdaki sakin acı vermesinden daha fazla nedenden dolayı.

Çocuklar diye gergin olmalıyım.

Ja- cobs ve benim yaptığımız şeyin daha büyük yansımaları konusunda gergin olmalıyım - cinselliğimi tanımlamak ve ... ortaya çıkmak?

Açılmak kulağa yanlış bir terim gibi geliyor. Ben Foster Grant değilim. Erkeklerle - ya da özel olarak erkeklerle - olan ilgim her zaman bildiğim ya da şüphelendiğim bir şey değil. Ben bir LGBTQ savunucusu değilim ve Grant ile tanışmadan önce cahil bir pisliktim.

Jacobs beni öptüğünde bir şeylerin değiştiğini söylemek doğru olmaz çünkü Jacobs'ı farklı bir gözle görmeye başlamadan önce neysem hâlâ aynıyım.

Biri bana şu anda bunu etiketlememi söyleseydi, "Bir erkekle çıkıyorum ve bundan hoşlanıyorum" derdim.

Topherseksüel bir kimlik mi? Çünkü ben buna varım.

"Beck?"

Jacobs'un kolu asansörün kapısını açıyor ve ben de bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken dikkatim dağılıyor. Çünkü gerçek şu ki, şu anda tüm cevapları bilmeme gerek yok.

"Gergin olmadığına emin misin?"

Yanımdan geçip gidiyorum. "Bu konuda değil."

Ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece tekrar kapalı kapılar ardına geçene kadar kendimi ona yapıştırmak istemeyeceğim.

Şanslıyız çünkü Jacobs'a ulaştığımızda Rossi odasından çıkıyor.

Jacobs sertleşiyor.

Rossi bize tuhaf bir ifadeyle bakıyor, sanki neden Jacobs'la birlikte olduğumu anlayamıyormuş gibi, ama bunu sorgulamıyor. "Eğer ilgileniyorsanız McIntyre'a gidiyoruz."

Başımı salladım.

"Belki sonra."

"Güzel. Görüşürüz."

Rossi gider gitmez Jacobs'a döndüm. Çıldırmasını bekliyordum ama çıldırmadı.

Gömleğimi tutup beni odasına çekti. "Çabuk, daha fazlası gelmeden."

Kapıyı kapatıp beni çarparken gülüyorum. "Bu iş böyle mi gidecek, öyle mi?" Törpülüyorum.

Beni öne doğru çekiyor ama bu sefer dönüp beni duvara doğru sertçe itiyor. "Evet."

Gülümsüyorum. "En azından bunu tersine çevirmeye çalışmayacağımı mı sanıyorsun?" Bizi döndürüyorum, böylece sıkışan o oluyor.

"Öyle olmasaydı Beck olmazdın."

"Çok doğru."

Ağzımı onunkine bastırıyorum, sıcak ve talepkâr. Beni alt etmesini ve karşılık vermesini istiyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Yatağına doğru güreşerek ilerliyoruz, yol boyunca kıyafetlerimizi kaybediyoruz.

Jacobs beni altına almayı başardığında, ikimiz de kıvranıyor ve ağır nefes alıyorduk.

"Siktir!" diye tıslıyor ve dizlerinin üzerinde, iki yana açılmış kalçalarımın arasına doğru eğiliyor.

Granitten daha sert olan ve ucundan precum damlayan sikine uzanıyorum. Doğrulup yalamak istiyorum ama Jacobs buna izin vermiyor.

Göğsüme bastırıyor. "Orada kal." "Ama-" Onu okşuyorum.

Titriyor ve elimi tutuyor. "Genelde içimde birden fazla tur olduğunu biliyorum, ama şimdi kıcını istiyorum ve bunu yapmaya devam , her boşalacağım."

Kahretsin, bunu istiyorum. Ama onu kıcımda daha çok istiyorum. Yuvarlanmaya gidiyorum ama beni yine durduruyor.

"Orada kal. Tuttum seni." Jacobs yatağın üzerine eğilir ve masasının çekmecesinden kayganlaştırıcı ve prezervatif çıkarır.

Şiltede ayaklarını sürüyerek bana bakıyor, sikimi yalıyor ve sonra hepsini birden içine alıyor.

Sırtım dikleşti. "Kahretsin."

Ağzıyla üzerimde çalışıyor ve kayganlaştırıcı şişesinin açıldığını bile duymuyorum, ama sonra parmağı orada, beni giderek daha fazla alıştığım şekilde dolduruyor.

İzinsiz girişi hoş karşılıyorum. Yanmayı hoş karşılıyorum. Ama bu sefer ikinci parmağını sokuyor.

Daha sıkı, daha büyük ve aleti oraya sığdığı için küçük bir çıldırma hali duraksamama neden oluyor.

Bunu hissediyor ve başını kaldırıyor. "İyi misin?"

Parmakları içime girip çıkıyor ve ben yavaşça uyum sağlıyorum. Başımı sallıyorum.

Jacobs'ın gri gözleri beni uzatırken benimkilerde kalıyor. Bakışlarının yoğunluğu beni utandırması gerekirken, her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Zevkime olan ilgisi, rahat olduğumdan emin olması, hala etiketleyemesem ya da tanımlayamasam bile sahip olduğumuz şeye katkıda bulunuyor.

Seksin daha önce hiç böyle olmadığını biliyorum. Bu kadar yakın. Bu kadar... samimi.

Her hareketinin, her nefesinin farkındayım.

Dokunuşu şefkatli ve dikkatli, ama güveni beni kuşatıyor ve içimi güvenle dolduruyor.

Ona güvenin. *Bize* güvenin.

Jacobs boştaki eliyle sikimi sarsarken, içimdeki parmakları da onun vuruşlarıyla aynı anda çalışıyor.

Prostatıma aldığım her darbe beni biraz daha gevşetiyor, ta ki daha fazla dayanamayacağımdan emin olana kadar.

"Hazırım," diye nefes alıyorum.

"Emin misin?" Prostatıma tekrar vuruyor ve neredeyse boşalıyorum. "Evet! Devam , patlayacağım."

Sırıttıyor ve oturup prezervatife uzanıyor.

Parmakları beni terk ediyor ve onları şimdiden özlüyorum, ama bu bana kendimi toparlama şansı veriyor.

Belki de bu iyi bir şey değildir, çünkü aletini hizaladığında ve başı o sıkı kası ittiğinde, çok fazla odaklandım. Çok farkındayım.

Kahretsin, bu acıtacak.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Hey, bab-eww, bekle hayır." Gözlerim açıldı.

"Huh?"

Aleti hala deliğimi dürtmeye devam ederken gülmeye başlıyor, bu da onu biraz daha derine itiyor ve ben yine irkiliyorum.

"Sana bebeğim diyecektim ki bunun ablanın gerçek adı olduğunu hatırladım ve iğrendim."

"Ve işte ereksiyonum gidiyor. Teşekkürler."

Jacobs üzerime eğildi. "Güven bana, onu geri alacağım. Sadece nefes alıp rahatlamalısın, tamam mı?"

Ona ihtiyatla bakıyorum çünkü şu anda ucunu *bile* zor sokuyor ve ben *de hayır diyorum*.

Eli aramıza giriyor ve artık yarı sertleşmiş olan sikimi okşuyor.
, *Beckett*.

Jacobs'u bir konuda yenmelisin. BJ'de ustalaştı. Gelmiş geçmiş en iyi dipçi ol. Dibe vurmakla bir ol. Kaygısız ol, sonuçları siktir et ve bir şampiyon gibi siki al.

"Teddy, bana bak."

Dediğini yapıyorum ve bakışlarına kilitleniyorum. "Nefes al."

Bunu yaptığımda, onun içimde daha fazla hareket ettiğini hissediyorum. Ama bu sefer karşı koymuyorum.

" böyle. Bana bakmaya devam et."

Yüzü çok etkileyici ve sanırım yeni bir favori ex- pression buldum - şehvet dolu bir ex- pression. Kaşlarını çatıldığını da gördüm, gülümsediğini de.

Hatta onun tahrik olmuş yüzünü bile defalarca gördüm, ama işte tam burada... kapüşonlu gözlerinin ardında kontrollü bir güç var.

Buzda gördüğüm bir güç.

Jacobs içime giriyor ve kabzasına kadar gömüldüğünde duruyor.

Üzerimde geziniyor ve ben dayanamayıp başının arkasını kavrayıp ağzını benimkine yaklaşıyorum.

Öpücükleri tam da ihtiyacım olan türden bir dikkat dağıtıcı.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve o inlediğinde kalçalarım şilteden kalkıp onun içimde hareket etmesini sağlayarak karşılık veriyor.

"Harika hissediyorsun," diye mırıldanıyor, küçük itişlerle bedenime doğru sallanıyor.

"Duh." Kendimden emin olmaya çalışıyordum ama sonunda sesim çatallaştı. Seksi bir vıraklama bile değil, çok tiz, emin olmayan bir ses.

Onu itiyorum. "Sana bu dibe vurma işinde ustalaşacağımı söylemiştim." "Artık düzgün hareket edebilir miyim?"

Şerefsiz. "İçimdeyken bana saçmalıklarımı söyleyemezsin. Bu kanun gibi bir şey."

Jacobs çok gülüyor.

"Ve şimdi gülüyorsun. Gelmiş geçmiş en iyi seks, haksız mıyım?"

"Belki çeneni kapatıp odaklanırsan bu işi halledebiliriz. O zaman bunun gelmiş geçmiş en iyi seks olup olmadığına karar verebiliriz."

"Ben mi? Kapa çeneni? Sanırım unutuyorsun-"

Jacobs ağzıma saldırıyor, dili içeri doğru ilerliyor ve beni sessiz olmaya zorluyor.

Beni susturmanın en iyi yolu.

Hepimiz inliyor ve homurdanıyoruz, sert vücut sert vücuda karşı ve Jacobs tekrar hareket ettiğinde, sonunda daha hızlı gitmesi için yeterince rahatlayabiliyorum.

Kıçım her hamleye karşılık veriyor, kasılıyor ve , onu daha da derine sokuyor.

Ve büyük eli kalçamı kavrayıp bacağımı beline sarmak için kaldırdığında, prostatıma vuruyor.

"Oh, ," diye

fısıldıyorum. Tekrar

vuruyor.

Ayaklarım karıncalanıyor.

Birden nefesimi tutamıyorum ve Jacobs hızlanıyor.

Onu uzaklaştırmak ve aynı zamanda daha fazlasını istemek istiyorum. Farklı ama harika hissettiriyor ve her şeyi anlamaya çalışırken ter içinde kalıyorum.

Yüzüm yanıyor.

Jacobs parmağını yüzümde gezdiriyor. "Kızardığında çok seksi oluyorsun."

"Ben her zaman ateşliyim."

Jacobs gülüyor ve içimde bir dalgalanma yaratıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ya da daha azına.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim Jacobs'ın devam etmesini istediğim.

Başımı geriye atıyorum ve Jacobs boynumu emmek için ağzını .

Üstümde titriyor. İri vücudu terli ve ağır, nemli saçları tenimi gıdıklıyor.

"Daha fazla." Nefes kaldım.

"Daha fazla ne?"

"Bilmiyorum amına koyayım."

Kıkırdıyor. "Sanırım neye ihtiyacın olabileceğini biliyorum."

Oturup arkasına yaslanan Jacobs kalçalarımı kavırıyor ve sahip olduğu o insanüstü güçle beni öne doğru çekerek aletini sert bir hamleyle içime itiyor.

Nefesim kesiliyor ve gergin bir inilti çıkarıyorum.

"Bu sadece yarısı," diyor Jacobs, sesi her zamankinden daha kendinden emin çıkıyor.

Sanırım ukalalığım ona bulaşıyor.

Ve sürtünmekten bahsetmişken, Jacobs sikime uzandı ve *evet*, ihtiyacım olan şey buydu.

Parmakları sikimi sardığı anda her şey değişiyor. Artık zevk ve hüsrân arasında kaybolmuyorum. *İyi* hissettiren *kutsal* bir *sikiş* dünyası buldum ve asla ayrılmak istemiyorum.

Jacobs'un aleti kıkımda, tamamen dolduruyor. Eli sikimin üzerinde, ciddiyetle okşuyordu.

Bu hayatımın en yoğun deneyimiydi.

Ben daha uçuşumun kenarına geldiğimi fark etmeden mideme spermler boşalıyor. Ve sonra orgazmım o kadar sert vuruyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve odanın dönmesini engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda .

Dişlerimi sıkıyorum ve içimden çıkan sesler düpedüz pornografik.

Jacobs'ın hamleleri artıyor, nefesimi tutmama izin vermiyor, ama içimde durup homurdanarak serbest bıraktığında, nefesim başka bir nedenle kesiliyor.

Geldiğinde çok güzel oluyor.

Vücudu yavaşlıyor, siki tamamen üstüme yığılmadan önce aşırı hassas prostatımı iki kez daha itiyor.

Kim bilir ne kadar süre öyle kaldık, terledik ve birbirimizin üzerinde nefes aldık.

Sonunda ayrıldığında irkiliyorum, hem içimde olduğu hissini özlüyorum hem de ara verdiğim için şükrediyorum.

Prezervatifi atmak için banyoya doğru tökezliyor ama hemen geri geliyor.

Tekrar yatağa girip yanıma kıvrılıyor. "Bana bir havlu getirebilirdin," diye .

Ayaklarımızın dibinde biriken çarşafı yukarı çekiyor ve karnımdaki döllerini siliyor. "İşte oldu. Düzeldi."

"Ve sen kazandın." Jacobs hâlâ nefesini tutamadı. "Yılın güç botu sana gidiyor."

"Bu ödül için akademiye ve menajerime teşekkür etmek istiyorum." Yutkundum, ağzım kurudu. "Ama biliyorsunuz, o unvan hâlâ kapılabilir."

Yan dönüyorum ve elimi Jacobs'un kalçasından kıkına doğru götürüp yanağını sıkıyorum.

"Elbette. Yine de, bir hafta içinde tekrar ayağa kalkarsam şanslı sayılırım." Göğsü kabarıyor. "Kahretsin, hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

"Sen de alıcı olmalısın." Gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sabırsızlanıyorum."

JACOBS

LANET OLSUN, DÜN GECE ÇOK YOĞUNDU. O KADAR YOĞUNDU KI HALA
HISSEDEBİLİYORUM

Taşaklarımda ve göğsümde karıncalanma.

Vay be.

İyi değil, iyi değil, iyi değil.

Rossi bizi gördüğünde, birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizi söyleyecekti ve ben de cevabımı hazırlamıştım.

Seviştiğim adamla vakit geçirmem lazım.

Sonra Beck'le bu konuyu konuşmadığımızı hatırladım. Başlarda bunu bir sır olarak saklamayı kabul etmişti ama şimdi ne oldu, çıkmaya mı başladık? İşler kesinlikle değişti ama onun bu konuda ne durumda olduğundan emin değilim. Çünkü insanlara çıktığımızı söylemek sadece Beck ve Jacobs'un artık *Beck-ve-Jacobs* olduğunu öğrenmeleri anlamına *gelmiyor*. Gerçekten sık sevdiğimizi itiraf etmek. Ya da en azından birbirimizinkini.

Yan dönüyorum ve Beck'in sırt üstü bayıldığı yere bakıyorum. Ağzı açık duruyor ve büyük göğsü her nefeste inip kalkıyor.

Eğilip alına hafif bir öpücük konduruyorum ve göğsümde küçük bir sancı daha oluşuyor. Bu yeterli gelmiyor, ben de burnundaki şişliği öpüyorum, sonra başparmağımın yanıyla çenesindeki çıkıntıyı okşuyorum.

Bana en yakın olan kolu yılan gibi belime dolanıyor. "Neden beni uyandırırıyorsun?"

Çünkü uyuyamıyorum ve bunun ne olduğunu düşünmeden edemiyorum.
"Azgın."

Homurdanıyor. "Her azdığında beni uyandırsaydın, asla uyuyamazdım. "Kapatma düğmen var mı?"

O etraftayken değil.

Üstüne çıkacak şekilde kayıyorum, ciddi bir konuşmaya başlamaya hazırlanıyorum ki başını kaldırıp beni bir öpücüğün içine çekiyor. Yavaş ve tembel bir öpücük ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum. İlişkimizin şimdiye kadar ne kadar sert ve hızlı olduğunu düşünürsek, düşüncelerim yumuşak. Al- en tatlısı. Ve kendime bunun *Beck* olduğunu hatırlatmam bile bunu değiştirmiyor.

Öpüşmeyi bitiriyor ve bana bakmak için arkasına yaslanıyor. Elleri yanaklarımı kavırıyor ve yemin ederim *gözleri* bana gülümsüyor. "Bir adamı işte böyle uyandırırısın."

"Bunu aklımda tutacağım."

Penceremden giren sabahın ilk ışıklarına bakarken yüzü aniden buruşuyor. "Kahretsin, gitsem iyi olacak. Rossi bizi tekrar görürse ..."

Ona Rossi'nin ya da diğer pisliklerin ne düşündüğü hakkında endişelenmemesini söylemek istiyorum, ama sonra omzumu hafifçe ısıyor ve beni üzerinden yuvarlıyor. Bu bana ilk ısırtığı ve yediğim boku hatırlatıyor ve şimdi intikam zamanı.

"Hey, buraya gel."

Beck kıyafet arayışına ara veriyor ve yatağın yanında durmak için geri dönüyor. Bacaklarımı yana sallıyorum ve aralarında durması için onu yönlendiriyorum. Sonra da onu çeviriyorum.

"Sen ne..."

Parmaklarımı ve dudaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Karşılığını vermem gereken bir iyilik var."

"İyilik mi? Dün gece bir iyilik değildi" - iki elimle kıcını sertçe kavrarken dudaklarım yanık teninin üzerinde geziniyor- "Lanet olsun, eğer arkada oynarsan zamanında sıvışamam."

Sıcak tenine karşı gülümsüyorum çünkü bu uzun sürmeyecek.

Dudaklarımı kıcının üzerinde gezdiriyorum ve o kadar mükemmel ki, hepsini işaretlemek utanç verici gibi görünüyor. Ama sonra bunun *benim* izim olduğunu düşünüyorum ve aletim seçiyor.

Dişlerimi etine geçiriyorum.

"Argh!" Beck ani ve keskin acıyla sarsılıyor ve ben de hemen geri çekilip dilimi ısırtık izinin üzerinde gezdirerek inceliyorum.

Evet, bu kesinlikle sürecek.

"Zaten yeterince hassas olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Parmağımı yanaklarının arasında gezdirirken genişliyor ve tekrar sarsılıyor. "Ağrın var mı?"

"Vücudum ne olduğunu bilmiyor. Bir yandan kığım bir ayı kapanından daha sıkı kenetleniyor, diğer yandan aletim fedakarlık yapmaya hazır."

Gülüyorum ve o arkasını dönmeden ısırık izini öpüyorum.

Kaşları çatılıyor ve birkaç saat sonra soyunma odasına girecek bir adam için kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyor gibi görünüyor. "Şimdi eşit miyiz?"

"Çocuklar sonra biz de göreceğiz."

"Ve bu eşleşen ısırık izlerinin ne anlama geldiğini bir araya getireceklerini düşünmüyor musun? Onlar pislik, aptal değiller."

"Aynı hatunla birlikte olduğumuzu düşünecekler."

Kaşlarını çatıyor, bu da içimde küçük kıpırtılar yaratıyor.

"Bundan hoşlanmıyorsun," diyorum.

"Hayır, sorun değil." Geri çekilip kıyafetlerini çekiştirmeden önce beni öpüyor. "Antrenmanda görüşürüz."

Normalde yaptığım gibi kalkıp koridoru kontrol etme zahmetine girmiyorum. Oturup Beck'in kapının arkasından bakmasını ve sonra hızla dışarı süzülmesini izliyorum.

Antrenman kıyafetlerimizi giyerken KİMSE FARK ve Beck'in yanlış olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu çocuklar aptal. İz, solgun kığın yanağında kıpkırmızı duruyor ve o kupasını giyerken ben bakmaktan kendimi alamıyorum.

Biri bana onu kontrol ettiğimi söylemeden önce bakışlarımı hızla geri çekiyorum.

Antrenman tüm yaz boyunca en sorunsuz olanıydı. Kamptaki çocukları ve takımın bir kısmını Cohen ve Rossi'nin hakemlik yaptığı, Beck ve benim de talimatlar verdiğimiz mini bir oyun için hazırladık. Buna pek ihtiyaçları yok. Özellikle Tamm potansiyel bir dağ aslanı olarak gözüme çarptı ve bu yıl genç olacak Simms geçen sezondan bu yana çok yol kat etti.

Kampçıların hiçbirisiyle gerçek bir takımda oynayamayacak olmamız çok kötü çünkü onlar buraya başladığında Beck ve ben mezun olmuş olacağız.

Bu iç karartıcı bir düşünce.

Bu, "gerçek" bir işe girmeden önce hokey oynayacağım son yıl.

Beck izlediğim yere doğru kayıyor. "Kim derdi ki bunlar yazın başındaki sik kafalılarla aynı grup?"

"Biliyorum. Herkesin ne kadar ilerlediğini görmek için son iki hafta her zaman harikadır."

Beck bir an sessiz kalıp oyunun gidişatını izliyor. "Keşke bunu daha önce yapsaydım."

"Gerçekten mi?" Dirseğimle onu dürtüyorum. "Avrupa'da ya da her nereye gittiysen orada geçirdiğin tüm o yazlar için pişmanlık duyuyorsun."

"Ben... belki *pişman* değilim ama..." Nefes nefese kaldı. "Bunu bir kereden fazla yapmak güzel olurdu. Belki daha erken arkadaş olurduk."

Her şeye bizi artık arkadaş olarak görmesi hoşuma gidiyor. Ona şaka yapmak ve mucizeler ummanın faydasız olduğunu söylemek istiyorum ama bunun yerine ona hızlıca gülümsüyorum. "Hayır, sanırım her şey olması gerektiği gibi oldu."

Biraz sonra öğle yemeği için toplanıyoruz ve soyunma odasına giderken gülümsememi tutamıyorum. Duş almak için soyunuyoruz ama yine de kimse bir şey söylemiyor, ben de meseleyi kendi ellerime alıyorum.

"Hey, Beck'in kışındaki de ne?"

Birkaç kıkırdama oldu ve Cohen söze girmek üzereyken Beck bana çok iyi tanıdığım ukala bir bakış attı.

"Yine kışıma mı bakıyorsun, Topher? Endişelenmeli miyim?"

Onun sözlerini *oooh*'lar ve gülüşmeler takip ediyor ve sonra alay edilen kişi *ben oluyorum*.

Beck duşa gitmeden önce bana sinsice göz kırpmıyor, omzunda havlu ve tüm poposu sergileniyor.

Ve tamam, belki de kışı onu koymak için en akıllıca yer değildi.

Çıplak tenini görünce sertleşmeden önce havlumu hızla belime sarıyorum. Cohen'in şakayla karışık diğerlerine ben onları da kontrol etmeden önce örtünmelerini söylemesi ihtiyacım olan son şeydi.

"Her neyse, Cohen. Muhtemelen hoşuna ."

Ama sanırım şimdi neden kimsenin bir şey söylemediğini biliyorum. Başka erkeklerin popolarına bakmaman gerekiyor. Belki de düşündüğümde daha uzun süredir ibneyimdir.

Öğle yemeğinden sonra Beck ve ben kampçılara oyunların görüntülerini izletecektik, böylece oyunları inceleyip zayıf yönlerini tespit edebileceklerdi, ancak normalde etrafta kim varsa onunla yemek yerken Beck beni gruptan ayırdı ve her zamanki kafeden birkaç blok ötede bir kafeye gittik.

Yemeğe oturduğumuzda Beck, "Ben de sana gelecek hafta eve nasıl döneceğini sormak istiyordum," diyor.

"Kardeşim geçen yıl gelip beni aldı - ehliyetini yeni almıştı - ben de ona tekrar sorayım dedim."

Beck başını sallar. "Evet, ya da seni götürebilirim?" "Nerede yaşadığımı biliyor musun ki?"

"Dorset falan, değil mi? Baby'yi New York'a götürüyorum, yani çok uzakta değil."

Teklif beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Evet, bu... evet. Harika olur. Teşekkür ederim."

"Güzel." Yemeğine geri dönüyor ama söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissediyorum. "Belki bir ara arabayla gelip birkaç gün kalabilirim? Ya da belki buraya dönerken seni alırım ve evine birkaç gün erken giderim?" Sözleri o kadar hızlı ki doğru anladığımdan emin değilim.

"Çiftlikte kalmak ister misin?"

"Yani, *zorunda değilim*." Yutkunuyor. "Ama eminim aileni kazanabilirim. *"Beck, lütfen kal."* diyeceklerine bahse girerim. *Topher, bir takas yapacağız, onun yerine Beck'in ailesinin yanına git.* Aslında, *yapabilir* misin? Ben senin güzel, sessiz çiftliğinde kalırken sen babamın yanına dönebilir misin?"

"Ailem bana Chris der, Topher değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Chris'e benzemiyorsun. Çiftlikte yapacağım ilk şey bu olacak. Hepsinin sana To- pher demesini sağlayacağım, sonra da bunu yasal olarak değiştirmeye çalışacağız."

Sırıyorum. "Saçmalıyorsun."

Bir kahkaha attı ve bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Kahretsin."

"Evet."

"Ne?"

"Evet, bir yolunu buluruz. Gerçi çiftlik hiç de sessiz değil, haberiniz olsun."

Gülümsemesi tüm bu gerginliğe geliyor. İşleri zorlamak ve onun evine de dönüp dönemeyeceğini sormak istiyorum ama onun aile dinamiğinin benimkinden tamamen farklı olduğunu hissediyorum. Benim ailem

hoş geldiniz; onun ... Babasının Beck'in bir erkekle çıkmasından pek memnun olmayacağı izlenimini edindim.

Beck'e ya da sahip olduklarımıza bu tür bir baskı uygulamayacağım.
Her ne olursa olsun.

Hâlâ çalışıyoruz.

B E C K

"YANI, BEKLE, ERKEK ARKADAŞINI BIRAKIYORUZ-"

"Erkek arkadaşım değil," diye Baby'nin sözünü kestim. "Ve onun önünde o kelimeyi kullanma."

Kaşlarını çatıyor. "busun, değil mi?"

"Hayır. Biz takım arkadaşınız..." Ürperiyorum. "Randevu. Sanırım. Sikişmek mi?"

"Bu yüzden mi onu New York'ta bizimle kalması için davet etmediniz?"

"Hayır." *Evet.*

"Öyle yapmalısın."

"Ve sen de kapatmalısın."

"Eşcinsel, biseksüel, her ne etiketiniz varsa o şey mi? Çünkü annem ve babam önümüzdeki haftaya kadar dönmeyecekler. Ona New York'u gezdirebilirsin."

Duvara . "Bunu neden zorluyorsun?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun! Bunu söyleyebilirim. Tüm zamanını onunla geçirmek istemiyor musun? O yepyeni ilişki hissini özlüyorum, her şeyin yatmadan önce kucaklaşma ve seks olduğu-"

Kulaklarımı kapatıyorum. "Lalalalala. Hayır. Benim küçük kız kardeşim seks yapmaz."

Gülüyor. "Uh-huh. Tabii ki yok. Tıpkı senin erkeklere karşı bir şeyin olmadığı gibi."

"*Erkeklere* karşı bir şeyim yok. Topher'a karşı bir şeyim var." "Çok haklıyım. Onu *davet et.*"

"Dönüş yolunda onun çiftliğinde kalmak için kendimi davet ettiğim için zaten yeterince kötü hissediyorum. Yaz planlarını yeterince bozдум."

öyle."

"Korkak." "...

Bakire!"

"," diye şarkı söylüyor.

"Benim gözümde hep öyle kalacaksın."

"Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyor, son eşyalarını çantasına koyarken.

Çanta.

"Yarım saattir toplanmayı bitirmeni bekliyorum. Yani evet, gitmeye hazırım."

Yıl sonunda yaptığımız gibi yurtları temizlemek zorunda kaldık, çünkü yeni konut tahsislerimizi geri döndüğümüz ilk güne kadar almayacağız. Aslında sporcu binası olan bu yurtlarda pek bir şey değişmeyeceğini düşünerek aynı odaları tutabilseydik çok daha kolay olurdu. Futbol takımı, hokey takımı... Sanırım okul tüm büyük ve kokan çocukları tek bir yere yerleştirmek istiyor.

Baby'ye arabamın anahtarlarını verip son eşyalarını da aşağıya indiriyorum -benimkiler zaten orada- ve odayı son bir kez kontrol edip hiçbir şeyi unutmadığımdan ya da geride eşya bırakmadığımdan emin oluyorum.

Çıkarken, hazır olup olmadığını görmek için Jacobs'un odasına uğramak üzere merdivenlerden iniyorum, ama oraya vardığımda kapı ardına kadar açık ve tüm eşyaları gitmiş.

Telefonumu çıkarıyorum ve bizimle arabada buluşacağını söyleyen bir mesaj var. Eşyalarını bir arkadaşının evine bırakıyor.

Dışarı çıkıp Grant'inkine benzeyen bir arabadan indiğini görene kadar bunu pek düşünmedim. Şoför Grant'e benziyor ama Kanada'da olduğunu sanıyordum.

Jacobs bana ulaştı ve gülümsedi. "Hey, ben hazırım." "Kimdi o?" Geri çekilen arabaya başımı salladım.

"Grant'in kardeşi. Aslında ikizi. Birbirlerine hiç benzemiyorlar, değil mi?"

"Bilmiyorum. Durduğum yerden neredeyse aynı görünüyorlardı. Grant'in bir ikizi olduğunu bile bilmiyordum."

"Pek dikkat , değil mi? Bu adam son üç yıldır tüm iç saha maçlarımıza geliyor."

Omuz silkiyorum. "Grant'e yakın değildim. En iyi arkadaşı benden nefret ederken yakın olmak biraz zordu."

"Grant'in en iyi arkadaşı bir pislik."

"Eskiden öyleydi. Grant'in kardeşi de mi ibne?" Evet, içindeki hırıltıyı fark etmemek zor.

Jacobs güldüğünü gizlemeye çalışır. "Hayır, ama bile fark eder miydi?"

"Ben... sanırım değil." Bu kıskançlık olayı yeni. Hoşuma gitmediğini söylemeliyim.

"Hibeler, ben eve giderken tüm eşyalarımı onların evine bırakmama izin veriyor. Gidip gelmekten çok daha kolay."

"Benimle New York'a gel," diye geveledim. Şaşırdı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Öyle!" Bebek, arabaya bavulunu sokmaya çalıştığı yerden sesleniyor. "Senden istemek için sızlanıp duruyordu!"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Yalan söylüyor. Sızlanma konusunda."

Ama evet, New York'a gelmeni istiyorum."

Jacobs gülümsüyor. "Birkaç günlüğüne gelebilirim ama aileme, okula dönmem gerekene kadar hasat mevsiminin başlangıcında onlara yardım etmek için zamanında döneceğime söz verdim."

"Ben... Yani, kendimi zaten senin evine davet ettim, ama yani, bu konuda da yardımcı olabilir miyim?"

Jacobs'un yüzü aydınlanıyor. Muhtemelen kekeleyen ben olmadığım içindir. "Ailem bunun için seni çok sevecek. Üç kardeşim yanlarında olsa bile alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var."

"Önce onları kontrol etmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır. Onlara birkaç gün gecikeceğimi söylerim." Telefonunu çıkarve tıklar.

Derin bir nefes alıyorum. Bu büyük bir şey.

Annem ve babam orada olmayacak ama bu okulda geçirdiğim üç yıl boyunca hiç kimseyi gerçek hayatıma bu şekilde davet etmemiştim.

Ekte arkadaşlarım var -iyi arkadaşlarım- ama hiçbirini eve getirmek istemiyorum

Aptalca işletme derslerim dışında, üniversite New York'taki hayatımdan ve bununla birlikte gelen beklentilerden ayrı bir yerd.

"New York'a gelmemi istediğine emin misin? Hasta olacak gibi görünüyorsun."

Onu ittim. "Arabaya bin."

Hâlâ çantasını bagaja koymaya çalışan Baby'ye yardım ediyorum. "Bir şeylerin yerini mi değiştirdin?"

"Hayır. Çok fazla var. Orada ezmeyi umuyordum."

Çantalarımın birini çekip onunkini içine koyduğumda ve benimkini üstüne yerleştirdiğimde, söz konusu o olduğunda ona yapabileceğim en sert bakışı atıyorum.

Sırıtarak saçlarını karıştırıyor. "Teşekkürler." "Bir şey değil prenses."
Kaşlarını çatıyor. Prenses denilmesinden nefret ediyor.
Arabaya biniyoruz ama telefonu teybime takılı olan Jacobs'ın yanında duraklıyorum.

Bana gülümsüyor. "Yolculuk müziğinin berbat olduğunu fark ettim." "New York'a yürümek ister misin?"
"Beni yürütemezsin."
Homurdanıyorum. Çünkü o haklı.
Bebek arka koltuktan gülüyor. "Siz ikiniz çok tatlısınız."
"Önümüzdeki altı saat boyunca buna katlanmak zorunda mı kalacağız?"

"Sana tatlı olduğunu söylemem mi? Evet. Bana prenses dedin.
Al bakalım, Teddy."

Jacobs kıs kıs güler. "Evet, Ayıcık Teddy. Ayrıca, çok ."
Yine doğru.
Ama kızmış gibi davranacağım. Ve yola çıkarken, itiraf etmeliyim ki, şarkı listesi oldukça iyi.

Yumuşak, ritmi olan sakın bir müzik. Normalde dinleyeceğim bir şey değil ama uzun yolculuklar için mükemmel.

"Bunu gerçekten itiraf etmek istemiyorum çünkü iğrenç," diye başlıyorum. Jacobs kaşlarını bana doğru kaldırıyor.
"Sanırım hokey dışında ortak bir noktamız olabilir."
Jacobs'un nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"
"Evet. Bu müzik güzel."

Jacobs gülümsüyor, ama arabanın kendi tarafına geçtiğini fark etmiyorum. Kapıya yaslanmış, benden uzakta, eli kalçasında.

Bebek arabada olduğu için mi paranoyaklaştı bilmiyorum ama o zaten biliyor, bu yüzden uzanıp elini tutuyorum ve bacağımın üzerine koyuyorum.

Sanki tutuyormuş gibi sesli bir nefes veriyor ve ben de ona göz kırpmıyorum.

Kız kardeşimin önünde halka açık gösteriler umurumda değil.
Baby'nin küçük mesanesi sayesinde bir yere varmamız milyonlarca yıl sürüyor çünkü sayısız kez durmak zorunda kalıyoruz. Jacobs ve ben araba sürmeyi değiş tokuş ediyoruz, ama New York'a yaklaştıkça daha da huzursuz oluyorum.

"İyi misin?" Jacobs sürücü soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Bir sonraki mola yerinde, şehre varmadan önce takas yaparız."

"Tamam."

Yoldan çekildiğinde hava kararmış oluyor.

Arabadan iniyoruz -Bebeğin yine çışı geliyor- ama kaputun etrafından dolanırken Jacobs yoluma çıkıyor.

"Sorun nedir? Gelmemi istediğin için pişman mısın? Çünkü bunun için yaklaşık üç saat geç kaldık."

Gülüyorum. "Hayır.. tam olarak değil."

Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Bana anlatabilir misin?"

Aceleyle içimi döktüm. "Beni yargılayacağından endişeleniyorum." Ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar gülünç göründüğümü düşünmeden edemiyorum.

Jacobs yıllardır beni yargılıyor. "Ne hakkında?" diye soruyor.

"Ailemin parası olduğunu biliyorsun. Bu bir sır değil. Ama... bizim dairemiz... abartılı. Colchester dışındaki hayatım çılgınca. Bundan hoşlanmıyorum. Buna bağlı ipleri sevmiyorum ve hiçbirini sevmiyorum."

"Bu yüzden aşırı kardeşlik çocuğu tavrı."

İtiraz etmek istiyorum ama edemiyorum. "CU'dan hiç kimseyi gerçek hayatıma davet etmedim ve korkuyorum."

Jacobs'un yüz ifadesine bir şeyler oluyor. Yumuşuyor ve kendimi tekrar o soyunma odasında, öpüşmek üzereymişiz gibi hissediyorum. Nefesimi tutuyorum ve Jacobs'un bana daha fazlasını vermesini umuyorum.

"Benden korkmana gerek yok. Ailenin aptal parası olduğunu biliyorum. Ve yüzde yüz dürüst olmak gerekirse, son üç yıldır senden nefret etmemin nedeni senin sahip olduklarına sahip olmamamdı. Zengin olmak istediğimden ya da lüks yaşam tarzını kıskandığımdan değil ama ben okula gidebilmek için her şeyi geride bırakmak zorunda kalırken senin okuldan atılmana neden olabilecek şeyler yapmayı umursamadığını görmek? Ailemden daha iyi bir hayatım olsun, iyi bir iş bulup onlara ve kardeşlerime destek olayım diye okula gitmek için çiftliği terk ettiğim için bile kendimi suçlu hissettiğimde... Sen bu kadar kaygısızken bu beni derinden etkiledi. Ama tüm bu sorunların benimle ilgili olduğunu biliyorum ve bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemiyorum. Sen

... gerçekten inanılmaz ve keşke bunu daha önce görebilseydim."

Ailemin çatı katını gördüğünde çıldırmayacağından tam olarak emin değilim, ancak yaptığımız şey konusunda bana yeterince güven verdi ve bunu uzun süre bana karşı kullanmayacaktır.

Başının arkasını kavıyorum ve aramızdaki boşluğu kapatarak dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum.

Bebek bizi ayırıyor. "Haydi, muhabbet kuşları! Oraya vardığımızda jakuzide uzun uzun yıkanmak istiyorum."

Jacobs'un kaşları havaya kalktı. "mi var?" "Bu sadece başlangıç."

JACOBS ISLIK ÇALIYOR. "KUTSAL ..."

"Evet. Özür dilerim."

"Özür dileme. Kıskançlığımı dizginleyeceğim."

Geniş fayanslı fuayeye gelmiş geçmiş en etkileyici şeymiş gibi bakıyor ve burası gerçekten de tüm mekanın en modası geçmiş kısmı.

"Sana odamı göstereyim." Elini tuttum.

"Bu bir örtmece mi?" Bebek diğer yöne, yatak odasına doğru ilerlerken bağıırıyor.

"Umarım öyledir," diyor Jacobs.

"Sana o *odayı* sonra göstereceğim." Jacobs gülüyor.

Annemin satın aldığı bir sürü sanat eseriyle dolu bir koridorda yürüyoruz. Kendini bir sanat uzmanı olarak görmeyi seviyor ama eminim tüm soyut resimler değerlerinden daha fazla bir fiyata sigortalanmıştır.

"İyi ki beni bu yer hakkında uyardın ve buradan ne kadar nefret ettiğini söyledin, yoksa şu anda seni çok sert bir şekilde yargılıyor olurdum."

Yatak odamın kapısını açtığımda yüzüm buruştu.

Beyaz taç pervazlı ve süslemeli bebek mavisi tertemiz oda şimdiye kadarki en çirkin şey.

Jacobs şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınır. "Bu çok ..." "İğrenç, biliyorum."

"Sen değilsin diyecektim." "Ne bekliyordun ki?"

"Rangers renkleri belki? Hokey temalı bir şey. Bu çok katı ve resmi ve-"

"Benim geleceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

Onu görmezden geliyorum çünkü bu konuya girmek istemiyorum. "Sana bir şey vereceğim." Dolaba doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Orada iki eski hokey sopam var ve kapımın arkasına Mark Messier'in imzalı bir posterini ilâştirilmiş.

"Biliyordum!"

"Bebek girmeden önce gidip jakuziyi çalmaya ne dersin?"

"Benim mayom yok."

"Onlara ihtiyacın olduğunu düşündüren nedir?"

"Kız kardeşinin burada olduğu gerçeği mi? Beni çıplak görmemesini tercih ederim.

Teşekkürler."

"Takımımızda bu şekilde düşünen tek kişi sen olabilirsin ve bunun için sana teşekkür ediyorum. Benimkilerden giyebilirsin."

Çekmecelerimi karıştırıp ikimiz için birer çift çıkardım ve bir tanesini ona attım.

Jacobs tişörtünü kafasına geçiriyor ve üstünü değiştirirken kaslarının gelişmesini izliyorum. Mayolarım hâlâ ellerimde; kıpırdamadım bile.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Kıyafetlerle mi gidiyorsun?"

. "Hayır. I ..."

Elini göğsünde ve sıkı karın kaslarında gezdiriyor. "Dikkatin mi dağıldı?"

"Belki de onun yerine seks yapmalıyız."

Jacobs güler. "Sonra görüşürüz. Şu jakuziyi görmek istiyorum."

Çatı terasına havlu aldım.

Sıcak bir Ağustos gecesi ama yine de sıcak suyun tadını çıkaracak kadar serin ve çatımızdan manzara harika olmasa da, çevredeki şehir ışıkları mekana New York cazibesi katıyor.

Suya giriyoruz ve Jacobs karşımdaki yeri alıyor. "Nuh-uh."

Ayağımı bacağının altından geçirip onu kendime doğru çekiyorum.

Kucağıma iniyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

"Umm, merhaba."

"Hey."

Ben onun gri gözlerinin ardındaki o fa- miliar sıcaklığı görmeye başlayana kadar birbirimize bakarak öylece kalıyoruz.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve gün içinde ikinci kez öpücüğünün seksle ilgili olmadığını hissediyorum. Ya da boşalmayla. Ya da sekse yol açtığını. Bu sadece takım arkadaşlarının dalga geçmesi değil.

Sürgülü kapı açılıyor ve ben inliyorum. "Bebeğim, bizi yalnız bırak," diye mırıldanıyorum Jacobs'ın dudaklarına karşı ve sonra onu öpmeye devam ediyorum.

İşte o zaman bir boğaz yarılır. Kesinlikle kız kardeşim değil. Başımı çevirdim. "Oh, lanet olsun."

Babam ve annem orada duruyor, babamın kolları geniş göğsünde kavuşturulmuş ve annem geniş gözlü bir Barbie bebek gibi görünüyor.

"Oh, lanet ," der babam.

"Hey, baba. Anne." Başımı sallıyorum.

Jacobs kucağımdan öyle hızlı fırlıyor ki, jakuzideki su annemle babamın ayaklarının dibine sıçırıyor.

Babam havluma uzanıyor ve bana uzatıyor. "Sanırım konuşmamız gerek, sence de öyle değil mi?"

Dışarı çıktık ve annem Jacobs'a bir havlu uzattı, ben de babaminkine uzandım.

Onu almama izin vermiyor. Sesini alçaltıyor, homurdanması derin ve hırıltılı. "Bu sefer çok ileri gittin evlat."

"Evet, çünkü bu da benim ne kadar toy olduğumu görmeni sağlamak için yaptığım numaralardan biriydi. Daha Avrupa'dan dönmemiş olman gerekiyordu."

Jacobs gözlerini kırk yaşındaki annemden ayırmıyor. Evet, o kırk yaşında ve ben yirmi bir yaşındayım. Kendisinden yirmi yaş büyük olan babamla ilişkiye girdiğinde henüz reşit olmadığını bilmek için matematikçi olmaya gerek yok.

"Ben Jessica," diyor annem ve elini Jacobs'a uzatıyor. Ona bakıyor ve sonra bana bakıyor.

"Anne, baba, bu Jacobs. O benim ..."

Gözleri açılıyor.

"Takım arkadaşı."

Sönüyor ve ben rahatlamadan kaynaklanmasını beklerken, daha çok hayal kırıklığı gibi görünüyor.

"Aslında," diyorum, "o.. benim erkek arkadaşım."

Annem kollarını ona doluyor. "Oh, seninle tanıştığıma çok sevindim!"

"Jessie," diye azarlıyor babam.

"Sakin ol, Theodore. Benimle Playboy bir partide tanıştın, Tanrı aşkına. Biraz daha açık fikirli olun. Belki de senin

Oğlunuz bunca yıldır sizi kızdırmak için elinden geleni yaptı çünkü o bir eşcinsel ve bunu göstermek için farklı bir yola ihtiyacı vardı."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ben eşcinsel değilim."

"Bunu yapacak heteroseksüel bir erkek tanımıyorum..." Babam jakuziye doğru el sallıyor. "Şu."

"Ben de... heteroseksüel değilim." Derin bir nefes alıyorum. Jacobs'a aşık olan birinden başka ne halt olduğumu bilmiyorum.

"Geleceğin CEO'sunun eşcinsel olması yönetim hoşuna gitmeyecektir," diyor babam.

"Güzel!" Eşcinsel olmadığımı söylediğimi görmezden geldiği kısmı atlayarak bağırıyorum.

Annemin bakışları kavga ettiğimizde hep yaptığı gibi aramızda dolaşıyor. Kocasının ya da oğlunun tarafında, çek defteri kocasında. Bil bakalım kaç kere benim tarafımı tuttu?

"Belki de içeri girip bu ikisinin konuşmasına izin vermeliyiz

Jacob." Jacobs. S ile.

"Bu, uh"-Jacobs bakışlar at "Topher, Aslında. Şey, Christopher. Jacobs benim soyadım."

"Hadi içeri girelim." Annem onu .

"Neden böyle şeyler yapıyorsun?" Babam soruyor. "Tutuklanmak, bir çocuğu öpmek-"

"Sanki ikisi de eşit derecede yanlış ve saldırganmış gibi bunları bir araya getirmenize bayılıyorum."

"Demek istediğim bu değil. Bu sen değilsin. Sen akıllısın. Sen-" "Ben *sefil* biriyim! Ben işte. Düşündüğümde Gelecek yıl beni ne bekliyor, bunu unutmak için gidip aptalca şeyler yapmalıyım."

"Bu biraz dramatik."

"Hayır, dramatik olan benim bir erkekle öpüşmemin ilgi çekmek için yaptığım anlamına geldiğini ya da rol yapmanın başka bir yolu olduğunu varsaymak - çünkü Tanrı korusun oğlunuz eşcinsel olabilir!" Esprisiz bir kahkaha attım. "Senin aptal şirketinin CEO'su olmak bile istemiyorum. Ben kurumsal değilim. Zeki değilim. Ve tüm bunların en üzücü yanı, sana bunu söylediğimde beni hiç dinlememen. Genç olduğumu, bu role alışacağımı, bunun benim mirasım olduğunu söylüyorsunuz."

"Öyle."

Başımı sallıyorum. "Mükemmel çocuğunun, senin izinden gitmek isteyen, aynı fırsat ona da verilse dünyayı yönetecek kadar zeki olan çocuğunun-

Bana vermek istediğın bağılar, muhtemelen şu anda odasında oturmuş, benim bağırışlarımı dinliyordur çünkü buraya gelip sana bunu söylemesinin duyulmayacağını biliyordur."

"Kız kardeşin-"

"Tanıdığım en zeki insan. Ama ona bir şans vermiyorsunuz. Sanırım bir kadın CEO'ya sahip olmak, yönetim kurulunuz için eşcinsel bir CEO'ya sahip olmaktan bile daha olumsuz bir durum ve eğer durum buysa, aptal şirketiniz Baby'yi hak etmiyor."

"Teddy."

"Yıllardır size anlatmaya çalıştığımız şeyi dinlemeniz için ne gerekiyor?"

Babam dişlerini gıcırdatıyor. "Jakuzimde bir adamla sikişmek bunu yapmış olabilir."

"Sevişmiyorduk, Tanrım." Ona bakıyorum. "Gerçi, artık oğlun olmadığını açıkladığında herkese söyleyeceğın şey bu olacak sanırım? Böyle mi olacak?"

En çılgın hayallerimde bile sevgilimi hayal kırıklığına uğratmanın beni incitebileceğini hiç düşünmemiştim ama sorum havada asılı kalırken uzayıp giden sessizlik kalbimde şaşırtıcı çatlaklar bırakıyor.

JACOB S

GERÇEKTEN KORKUYORUM. BECK'IN BABASINDAN DEĞİL. EĞER BECK'IN BABASI O noktaya gelirse, ki geleceğini sanmıyorum.

Ama bu... çok fazla. Bağırışlarını duyabiliyorum ve kafamda dönüp duran tek şey *hayır demeliydim*. Buraya gelmeseydim bunlar olmayacaktı ve şimdi Beck'in ailesine açılmaktan ve henüz konuşmadığımız bir etiketi bize dayatmaktan başka seçeneği yok.

Onun erkek arkadaşı olmak istiyor muyum? Bu kelimeyi söylediğinde içimin aydınlanması istediğimi kanıtlıyor. Kötü bir şekilde. Ama buna kendimiz karar verme şansımız olmalıydı.

Sesler daha da yükseliyor ve ben ona geri dönmek için ayağa kalkıyorum, ama annesi *-Jessica-* hemen koluma bir el koyuyor.

"Onlarla uğraşmayın. Bu her teneffüste olur." "Kavga mı ediyorlar?"

Başını sallıyor. "Tamamen normal. Teddy babasını kızdıracak aptalca bir şey yapıyor ve babası da sesini yükseltiyor."

Beck'in babası sorumlulukla ilgili bir şeyler havlıyor ve Jessi- ca bunun normal olduğunu söylese de atlıyor.

"İçecekler! Evet, işlerinin bitmesini beklerken biraz rahatlayalım."

Bardaklara *bir şeyler* doldurmak için oradan oraya koşuşturuyor ve elinde parlak pembe ve şekerli bir karışımla geri dönüyor. Hızlıca bir yudum alıyor ve gözlerinin kapanmasına izin veriyor.

Bu... endişe verici.

Öne doğru eğilip içimi masaya koyuyorum, midem hiçbir şeyi kaldıramayacak kadar huzursuz. Tüm vücudum gergin, her kas-

oraya çıkıp Beck'in babasına ağzının payını vermeye hazırdı. Buraya kadar geldik, ihtiyacım olan son şey bok kafalı bir homophobe'un Beck'in kafasına şüpheler sokması ve benimle birlikte olduğu için kendini gibi hissetmesine neden olması.

Bu işe karışmak bana düşmez ama burada oturup değer verdiğim birinin bunu tek başına yaşamasına izin vermek de benim doğamda yok.

Jessica beni durduramadan ayağa kalkıyorum, ama Beck kapıyı fırlatıp içeri girdiğinde kapıya kadar bile gidemiyorum.

"Biz gidiyoruz." Yüzü kıpkırmızı ve öfkesi karşısında bir an için afalladım.

"Ama Teddy, daha yeni döndün." Jessica onun sözünü kesmeye çalışıyor ama Jessica onu başından savıyor ve kolumu tutuyor.

"Burada onunla kalmayacağım." Beck beni kapıya doğru sürüklerken sıkı sıkı tutuyor.

"Geç oldu." Sesinde artık kesin bir panik var. "Kal, sabah daha fazla konuşabiliriz."

"Evet, o pislikle bir daha konuşmayacağım," diye omzunun üzerinden geri atıyor.

"Teddy Beckett, orada dur!"

Duraklıyor ve gerginliğinin bir kısmının akıp görüyorum. "Ne?"

"Bu gece burada kalacaksın ve sabah konuşacağız. Eğer hala gitmek istiyorsan, sana güzel bir yer bulacağım."

Başını sallıyor. "*Babam* benim gibi birini çatısı altında istemez."

"Bu onun kararı değil."

Beck sonunda ona bakıyor ve ben de şansımı deneyip elimi Beck'in elinin içine sokuyorum.

"Bu senin için sorun değil mi?" Beck annesine soruyor. Sesi genç geliyor.

Sanki başını belaya sokmaktan korkuyor.

Jessica iç geçirir. "İyi olmam gereken hiçbir şey yok. Ayrıca, benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Ve bu böyle kalacak." Beck tam olarak gülümsemiyor ama pes ediyor. "Sadece bu gece. Sabah buradan gidiyorum."

Beni koridordan odasına sürüklüyor. Pahalı çatı katı artık ilk girdiğim zamanki hayranlığı taşımıyor ve Beck cansız odasının kapısını kapatır kapatmaz onu kollarıma alıyorum.

Beni aynı sıkılıkta kavradığında rahatlıyorum.

"Ne göt herif ama" diyor.

"Tam bir bok kafalı." Başımı çeviriyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "İyi misin?"

"Hayır. Keşke bunu görmek zorunda olmasaydın."

Ona bakabilmek için geri çekiliyorum. Gözleri gözyaşlarını tutmanın baskısıyla kıpkırmızı ve çenesi gergin. "Burada olduğuma sevindim."

Gözleri kısıldı.

"Tüm bunların yaşanmasına sebep olduğum için mutlu değilim ama sonrasında burada olup bunun olmadığını hatırlatabildiğim için mutluyum. Böyle insanlar bizim kimden konusunda fikir beyan edemezler."

Beck başını sallıyor. "Oraya birkaç gün erken gitmemizin ailen için bir sakıncası var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Sonunda Beck'in gitmesine izin verdim, böylece ıslak mayomu çıkarıp çantamdan uyku şortu alabildim. "Fazladan iki çift elleri olduğu için çok mutlu olacaklar."

"Ve..." Kaşlarının çatıklığı derinleşiyor. Çekmecelerine doğru ilerliyorum ve ne yaptığını bilmeden benden aldığı rastgele bir uyku şortunu alıyorum.

"Ve?"

"Bu... bu bir daha olmayacak, değil mi? Ailenin de seninle uğraşmasındansa burada kalmayı tercih ederim."

"Hayır, iyi olacaklar. Aslında" bitirdiğinde pazularını tutuyorum- "Bence senin büyük, güçlü bir adam olmanı tercih edecekler."

"Sanırım göreceğiz."

"Yapacağız." Eğildim ve onu ayaklarından kaldırdım. Bacakları belime dolanıyor.

"Bu numarayı gerçekten seviyorsun." Beck sonunda gülümsüyor, hâlâ gerçek olmaktan çok uzak ama bu da bir başlangıç.

Onu yatağa taşıyorum ve bırakmadan sırt üstü uzanıyorum. Üstümde yatarkenki ağırlığı rahatlatıcı ve tanıdık geliyor ve sırtında gezdirdiğim parmak uçlarımın altında teni sıcacık. "Erkek arkadaş mı?" Fısıldıyorum.

Beck kıvranıyor. "Üzgünüm, takım arkadaşları doğru gelmedi." "Katılıyorum."

Başını yukarı kaldırıyor. "Öyle miyiz?"

"Erkek arkadaş mı?"

"Şey, tabii ki. Yani sevişiyoruz, çıkıyoruz ve birbirimizden nefret etme olayını geride bıraktık..."

"Bunu kesinlikle geride bıraktık." Ona daha sıkı sarılıyorum, kalbimin nasıl daha yüksek sesle attığını duyabildiğinden eminim. "Evet. Ben, ah-evet. Bunu istiyorum."

"Ben de."

İleride nasıl yürüyeceğinden emin değilim. Babası onu desteklemek için acele ediyor gibi görünmüyor ve takımdaki bazı çocukların nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok. Evet, çoğunlukla iyiler ama Grant'in erkeklerden hoşlandığını bilmek bir şey, iki takım arkadaşının bir ilişki içinde olması bambaşka bir şey. Bir ayrılık, Frozen Four'da şansımızı gerçekten zora sokabilir.

Ama Beck'i sır olarak saklamayı reddediyorum. İlişkimizin sadece fiziksel olduğundan emin olduğum ilk zamanlarda mantıklı gelebilirdi ama artık gerçekten birlikteyiz, artık ikimiz de bu işe kendimizi adadık, onu sahipleneceğim.

Beck benim.

Ve herkes bunu bilecek.

BECK'İN ALARMİ sabahın köründe çalıyor ve en başta alarmı kurma nedeni olmasaydı, teknik olarak uyuyabileceğimiz bir günde beni bu kadar erken uyandırdığı için ondan nefret ederdim. Buradan gizlice çıkmak ve annesiyle konuşmaktan kaçınmak istiyor. Çoktan giyinmiş ve beni hazırlanmaya teşvik ederken kıyafetlerini önüme atıyor.

"Kalıp konuşmak istemediğine emin misin?"

"Tabii ki hayır."

"Kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Ben de burada kalmaya hevesli değilim."

Çatı katından sessizce geçip Beck'in arabasına doğru ilerliyoruz. Sonunda tekrar yola çıktığımızda uzun bir nefes veriyor. "Müziğini takacak mısın, takmayacak ?"

"Tabii, ama bizi arabaya götürüyorsun. Açlıktan ölüyorum." Dramatik bir şekilde inliyor ve karnımı ovuyorum, bu da Beck'i güldürüyor. Bunu tekrar duymak anında rahatlatıyor.

O araba sürmeye konsantre olurken ben de dün bana yaptırdığı gibi elimi kalçasına koyuyorum.

"Cevabın hayır olduğundan eminim ama iyi olup olmadığını sormak benim erkeklik görevimmiş gibi hissediyorum."

Beck homurdanıyor. "İkimiz de neler olduğunu biliyoruz ve şimdi hayatıma devam edip bunu unutmak istiyorum."

Beck'ten başkası olsa zorlardım ama ciddi olduğuna eminim. Hayatına devam etmek istiyor.

Arabaya servis yapan bir yerden geçiyoruz ve pastırma ve kahve kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Ailenin umursamayacağını nereden biliyorsun?" diye soruyor iki kahvaltı sandviçini bir kenara koyduktan sonra.

"Birkaç yıl önce, üniversitedeki ilk yılımdan sonra, Dorset Yaz Festivali'nde bir standımız olduğunu ve annemin 'bayanlar, geyler ve lezbiyenlerin hepsi hoş geldiniz' yazan küçük bir gökkuşağı tabelası astığını hatırlıyorum."

Beck gülüyor ve ben .

"*Siyasi gündemle* ilgili bazı şikayetler aldı, bu yüzden ertesi yıl tabelayı daha büyük yaptı."

Beck hâlâ gülüyor. "Ve bu sen üniversiteye başladıktan hemen sonra mı oldu?"

"Evet."

"Grant ile tanıştıktan hemen sonra."

Gözlerimi ona diktim. "Ve?"

"Oh, Topher." Elimi okşadı. "Sakso, beni erkek arkadaşın olarak tanıttığında kimsenin şaşırmayacağını söylüyor."

"Siktir git, bilmiyorlar." "Mmhmm."

"Grant ile öyle değildim." "Tamam, tatlım."

"Bunu biraz daha patronluk taslar gibi söyleyebilir misin?" "Deneyebilirim."

Bana ukala bir gülümseme verdiğinde bile kızamıyorum çünkü onu mutlu görmek çok iyi hissettiriyor. "Boğaz kaslarını gevşetmeye başlasan iyi olur."

Dorset'e varmamız üç saat sürüyor ve Beck'i çiftliğe yönlendiriyorum. Eskiden daha çok sebze yetiştirdik ama elma ağaçlarımız büyüdüğünden ve annem hafta sonu etkinlikleri düzenlemeye başladığından beri burası bir çiftlikten çok meyve bahçesi oldu.

Ön girişin tamamı son birkaç yıl içinde sıcak ve davetkâr görünecek şekilde yeniden markalandı. Yaz aylarında genellikle canlı müzik yaptığımız bir çardak, ailelerin toplanması için *iyi* elma ağaçları ve elma şarabı ve çörek yaptığımız baraka var. Bunların hepsi halka açık ve yaz ayları çiftliğin kârının gerçek anlamda arttığı dönem.

Üniversiteye gittiğim ve okulda yaz kampına katıldığım için duyduğum suçluluk duygusu, bu konuyu ne zaman çok düşünsem beni derinden etkiliyor, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum.

Üniversiteye gitmem konusunda ısrarcı olan ailemdi, özellikle de okul masrafları karşılıyorsa. Çiftçi olmak istemediğimi anlıyorlar ve normal bir üniversite deneyimi yaşamamı istiyorlar, bu yüzden programım konusunda gevşek davranıyorlar ve beni yardım etmeye zorlamıyorlar, ancak onları yetersiz bırakmanın suçluluğu ... gah, berbat. Üzerimden atamadığım o derin sorumluluk duygusu.

Beck'i arka girişe yönlendiriyorum. Kenarlarında çalışanların sıkça büyüdüğü uzun bir toprak yol var. Burası daha çok ev gibi hissettiren taraf çünkü çocukken çiftlik hep biraz fazla büyümüş ve kaotikti.

Saat ondan önce arka tarafa çekiyoruz, yani herkesin çalışıyor olması gerekiyor, ama daha park etmeden arka kapı açılıyor ve annem aceleyle dışarı çıkıyor. Kardeşlerim ve babam da çok gerisinde değillerdi.

"Çalıştığını sanıyordum," diyerek arabadan atladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Gerçekten seni karşılamaya gelmeyeceğimizi mi düşünüyorsun? Mesajını aldığımda sabah işlerini aceleyle hallettik."

Diğer arabanın kapısı açılıyor ve annemin dikkati Beck'e yöneliyor. Onun gözünden nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyorum ama tek altın sarısı saçları ve göğsümü kabartan gülümsemesi.

"Bu kim?" Babam Beck'in omzuna sertçe vurarak soruyor ve Beck'in gözlerinin nasıl görmek beni güldürüyor. Babam ... korkutucu, sanırım. Beck'ten bir buçuk metre ve yaklaşık elli kilo daha uzun ve tıraşlı kafası ve kalın bıyığıyla pek de bulaşılacak birine benzemiyor.

Gülümseyene kadar.

Gözlerindeki derin çizgiler onu anında daha nazik gösteriyor. "Ah, ben Beck, efendim."

Babam başını arkaya atar ve güler. "Efendim mi? Tabii ki hayır. Bana Lenny de."

Beck gülümsüyor ama hâlâ babamı ya da yavaş yavaş etrafını sarmaya başlayan kardeşlerimi nasıl karşılayacağını bilemediğini söyleyebilirim. Ona acıyarak yanına gidiyorum ve kolumu beline doluyorum. "Babam zararsızdır, ısırın annemdir. Bu veletler," diyorum kardeşlerimi göstererek, "Tony, Rafter ve Cole."

"Hey, hepinizle tanıştığımıza memnun oldum." Özgüvenini geri kazanıyor gibi görünüyor.

"Çocuklar, bu benim erkek arkadaşım Beck." Sözlerimde en ufak bir aksama olmadan hepsini söyledim. Beck'e bunu sorun etmeyeceklerini söylediğimde yalan söylemiyordum ama yine de gergin değilsem ne olayım.

Annem yaklaşıyor, kollarını kavuşturmuş, ağzının etrafındaki çizgiler yüz hatlarını bozuyor. Sonra gülümsüyor. "*Sonunda* ipucunu . Yıllardır erkek arkadaşlarını yardıma getirmen için uğraşıyorum."

Pardon?

Beck patlatır.

"Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı!" Çığlık atıyorum.

"Hı-hı, tatlım." Yanağımı okşadı. "Sen nasıl ." "Söylemedim."

Babam başını sallıyor. "Güçlü görünüyor. İyi seçim, oğlum."

Yüzüm buruşuyor çünkü destekleyici olmalarını istesem de erkek arkadaşımı ölçüp biçmelerini istemiyorum.

"Eww, Chris *aşık* olmuş." Cole öğürüyormuş gibi yapıyor ve babam kafasının arkasına vuruyor. Onu son gördüğümünden beri daha pezevenk ve ot gibi olmuş ve tıpkı benim on üç yaşındaki halime benziyor.

"Bunu görüyor musun?" Annem kardeşlerime bizi göstererek soruyor. "Eve getirmeniz gereken standart partner bu. Başka eşcinsel var mı? Biseksüel? Pan? Aileyi tamamlamak için birkaç hokey oyuncusuna daha ihtiyacımız var."

Rafter gülüyor. "Tony'nin kız arkadaşı hepimizin kışını tekmeleyebilecekken hokey oyuncularına kimin ihtiyacı var?"

Tony onu itiyor ve ben Beck'i arabanın arkasına doğru çekerken hemen güreşmeye başlıyorlar. Bagajı açtı ve ben de arkasına geçtim.

"Sen de çiftliğin sessiz olacağını sanıyordun," diye alay ediyorum kardeşlerimin kahkahaları eşliğinde.

Beck tüm gücüyle gülümsüyor. "Sanırım buna bayıldım."

"Teddy." Çantasını göğsüne doğru itiyorum. "Bekle biraz. Seni işe alacaklarını söylediklerinde şaka yapmıyorlardı."

Nedense gülümsemesi daha da genişliyor. "Bahis konusunda da şaka yapmıyordum." Eğiliyor. "Nakde çevirecek bir oral seksim olduğu için şanslıyım."

Beck bagajı kapatıyor ve çiftlik evine doğru yürümeden önce çantasını omzuna atıyor. Tüm gerginliği dağılmıştı ve lanet olsun, onun da burayı sevmesi hoşuma gitti.

Cole öğürme sesleri çıkarmaya başlayıp Beck'in dikkatini çektiğinde orada durmuş aptalca onu izliyordum.

Gözlerimiz bir an için çarpışıyor, sonra göz kırpmıyor ve sesini yükselterek, "Tamam, aile, bana nerede uyuduğumu gösterin" diyor.

B E C K

"SANIRIM ÖLDÜM." JACOBS'UN YATAĞINA YÜZÜSTÜ UZANDIM. "İ Beni neden şimdi kaldırabileceğini biliyorsun." Yastığına doğru konuştuğum için sesim boğuk çıkıyor ama başımı yana bile çeviremiyorum.

Jacobs kıcımlı tokatladı. "Bir günlük işti."

Kalan son gücümle sırt üstü yuvarlanıyorum. İki hafta daha bunu nasıl yapacağım? "Anlamıyorum. Zayıf değilim. Egzersiz yapıyorum ve buzda benim iki katım olan adamları yere seriyorum. Beni öldüren şey elma toplamak mı? Bu ne lan?"

Jacobs gülüyor. "Normalde kullanmadığın kaslarını kullanıyorsun."

"Peki ya kardeşin? Cılız olan mı? O bir makine gibi. O bir ağacı benim seni soyabileceğimden daha hızlı soyabilir."

Erkek arkadaşımın gözlerine sıcaklık doluyor ve bir hata yaptığımı anlıyorum.

"Bu bir davet mi?" Boğuk sesi sikimin seğirmesine neden oluyor, ama içimdeki tek şey bu.

"Evet. Kollarım yeniden çalışmaya başladığında."

"Küvette uzun bir ıslanmaya ihtiyacın var mı?"

"Küveti gördüm. O şeyin içine bile sığmam."

"Evet, muhtemelen olmaz. Çatı katında jakuzi yok." Yatağın kenarına oturdu ve bana doğru eğildi. "Biliyor musun, şu anda para kazanabilirsin. Bir oral seks o kasları rahatlatacaktır."

"Hayır, sadece sarıl bana," diye sızlanıyorum. "Acıyla dikkatimi dağıtmak yerine oral seksimin tadını çıkarmak istiyorum."

Yanımda yatıyor ve kolunu ortama koyuyor. "Sen gerçekten bir oyuncak ayısın, Teddy Beck."

"Siktir ."

"Sana izin verirdim... ama görünüşe göre kolların ölmüş."

Tamam, şimdi aletim tamamen kabul etti ama geri kalanım hâlâ kabul etmedi. "Senden nefret ediyorum. Gerçekten kaldıramayacağımı bildiğin halde bana kışını vaat etmedin."

Bana karşı gülüyor. "Bir gün olacak. Senin aksine ben kışımı bırakmadan önce gerçek bir ilişkiye girmeyi bekliyorum."

Gözlerim kısıldı. "Bana sürtük demişsin gibi hissediyorum ama umursayacak enerjim yok."

"Sürtük değil. Sadece kolay."

"Evet, bu doğru. Eşcinsel olmak düşündüğümde çok daha kolaymış."

Jacobs sertleşiyor ama sonra bana bakabilmek için dirseğinin üzerine doğru eğiliyor. "Şimdi böyle mi oldun?" Yüzünü buruşturdu. "Tamam, bu istediğimden daha cahilce oldu. Ben ..." Derin bir nefes alır. "Şu anda tam olarak nasıl tanımladığım konusunda kafam karışık. Bir şey söylemeyecektim ama anladım ki... sen de bunu yaşıyorsun, değil mi?"

Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü gerçek şu ki benim de hiçbir fikrim yok.

"Ve... tamam... eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, bu da sorun değil." Tekrar yere uzandı ve yüzünü benimkinin yanındaki yastığa gömdü. "Şimdi gidip öleceğim."

Gülüyorum.

"Topher?"

Kımıldamıyor.

"Bana bak."

Yavaşça başını çeviriyor.

"Bu konuları ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve her şeyi bir anda anlayanın gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum."

Jacobs'un alnında küçük bir kaş çatma çizgisi belirir.

"İhtiyacın olduğunu hissetmediğin sürece," diye açıklıyorum. "Grant konusunda kafan karışık ve sonra biz olduk. Heteroseksüel olmadığını söylemek yanlış olmaz."

Jacobs gülüyor.

"Ama bunun dışında ne olduğunuzu sadece siz belirleyebilirsiniz." "Ve... bunu hiç düşünmedin mi? Yani senin için?"

"Var. Bana ne deneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu şekilde düşündüğüm tek erkek sensin ve bu hiç-

Ta ki sen beni öpene kadar. Belki de bunun erkeklere özgü bir şey mi yoksa sana özgü bir şey mi olduğunu anlamak için dışarı çıkıp bir sürü erkeği öpmem gerekiyor."

"Sakın bile geçirme."

Hah. Erkek arkadaşımın hırlaması biraz seksi.

"Kamptaki diğer çocuklara bakmaya çalışıyorum ama... benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Ama yine de hepsi benden hoşlanıyor zaten. Belki de seni kazanmak ve düşündüğün gibi biri olmadığımı görmeni sağlamak istediğim için senden etkilendim. Ooh, sapkınlıktan nefret ederim. Belki bende de vardır."

Jacobs gülümsüyor. "Beni daha iyi hissettirmek için şakalar yaptığını biliyorum ama işe yarıyor mu bilmiyorum."

"Ya şimdi bana sakso çekmene izin verirsem? Bu her şeyi daha iyi yapar mı?" "Ne kadar yüce gönüllüsün."

"Ben cömert bir adamım."

İkimiz de gülüyoruz, ama çabuk bitiyor. "Sanırım ben eşcinselim," diye ağzından geçiriyor Jacobs.

"Tamam. Kendini öyle hissediyorsan, öylesindir ve benim için hiçbir şeyi değiştirmes."

"Bunu söylemek garip. Tam olarak doğru hissettirmiyor. Belki de biseksüelimdir? Bilmiyorum. Tek bildiğim birlikte olduğum kızların güzel olduğu. Ateşli değil. Muhtaç değil. Güzeldi. Bunu tanımlamak için bulabildiğim tek kelime bu. Seninle olduğum zamanki gibi değil. Acaba bu daha büyük bir şey mi demek?"

"Olabilir." Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Ne söylemenin uygun olup olmadığını bilmiyorum.

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söyleyebilir misin?" Jacobs sorar.

"Doğru etiketi bulmak kendi başınıza yapmanız gereken bir şey değil mi? Bilmiyorum. Bunların hiçbirini tam olarak araştırmadım. Bunu 'sonra yaparım' sepetine koyuyorum. Acelem yok."

"Öyle, ama senin fikrini ya da belki de kendin hakkında nasıl bir analiz yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyorum. Biraz yönlendirmeye ihtiyacım var."

"Bu işlerde kim iyi olur biliyor musun? Grant. Neden onu aramıyorsun?"

"Muhtemelen NHL'deki eğitim kampına hazırlanmaktan korkuyordur. Onu aramamı ve onu bundan alıkoymamı isteyeceğini sanmıyorum."

Yorgun kollarımı hareket ettiriyorum ve cebimde sıkışmış olan telefonuma uzanıyorum. "Ben yaparım o zaman."

Grant'in numarasını aradım ve hoparlöre verdim. Tekrar tekrar çalıyor ama açtığına dair bir işaret yok.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Jacobs.

Tam pes etmek üzereyken, kesinlikle Grant olmayan bir ses cevap veriyor.

"Bu Zach."

"Ah, merhaba," diyorum. Grant'in erkek arkadaşıyla daha önce pek bir ilişkim olmamıştı.

"Hey, Zach, ben Topher. Ve Beck." Jacobs bana gülümsüyor. "Ama soyadı oyunundan nefret ettiğin için ona Teddy diyebilirsin. Foster nerede? Onunla konuşmamız gerek."

"Siz ikiniz birbirinizden nefret etmiyor musunuz?

Biri mi öldü?" Birbirimize bakıp gülüyoruz.

"Bazı sorularımız var," diyorum.

Nefes nefese. "Haklı mıydım? Aranızdaki tamamen cinsel bir gerilim miydi?"

Jacobs'a baktım. "Zach eşcinsel. Ona sorabiliriz."

"Seni hoparlöre veriyorum. Foster duştan çıkıyor."

"Ah. Bu, telefona cevap vermenin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor." Kıs kıs güldüm.

Jacobs bana dirsek attı. "Sus, Zach'in kızardığını duyar gibiyim."

"Evet, bu konuda haklı olabilirsin," diyor Zach Yumuşakça.

"Telefonda kim var?" Grant'in sesi çok geliyor.

"Arkadaşların. Topher ve Teddy."

"Teddy de kim?"

Gülüyorum. "Adım Beck."

Uzun bir süre cevap yok.

"Siz ikiniz... birlikte misiniz? Kamp bitmedi mi? Aman Tanrım, kim öldü?"

"Ben de bunu sordum," diyor Zach.

"Kimse ölmedi," diye homurdanıyorum. "Biz... birlikteyiz. *Birlikte* gibiyiz ama kafamız karışık."

Zach'in sesi fısıltıya kadar alçalıyor ve bunu duymamızın beklendiğini sanmıyorum. "Eşcinsel seksin nasıl olduğunu mu soracaklar, eğer öyleyse ben yokum."

Gülmekten kırıldım. "Hayır, o işi hallettik. Teşekkürler. Etiketlerle uğraşıyoruz." Sessizleşen Jacobs'a bakıyorum.

"Bir etikete ihtiyacınız var mı?" Grant soruyor.

"Anladığımı sanmıyorum ama-"

Jacobs sözümü kesti. "Eşcinsel değil de biseksüel olduğunu nereden biliyordun?"

"," diyor Grant. "Uzun bir süre için değil. Aslında önce eşcinsel olduğumu açıkladım çünkü kendimi kızlardan çok erkeklere ilgi duyarken buldum. Ama sonra bir kızla seks yaptım ve ondan da hoşlandığımı fark ettim. Her yöne gidebilirim ama temelde tüm erkeklere ve bazı kadınlara ilgi duyuyorum. Skalanın daha eşcinsel ucunda olsam bile bu beni hala biseksüel yapıyor."

Jacobs bunu düşünür. "Sanırım bu mantıklı."

"Benim için de işe yarıyor," diyorum, "ama tam tersi. Jacobs bu şekilde düşündüğüm tek erkek. Muhtemelen daha çok kadınlara odaklanıyorum ama *ondan* gerçekten hoşlanıyorum."

"Pan olmanın ne anlama geldiğine bakmak isteyebilirsin," diyor

Grant. "Bu da ne?" Belki de tüm bu şeyleri araştırmalıyım, böylece Aptal gibi konuşma.

"Bu, cinsiyetin çekiciliğinizin büyük bir parçası olmadığı anlamına geliyor. İnsanlara oldukları gibi ilgi duyuyorsunuz."

"Jacobs bana kızdığında gerçekten hoşuma gidiyor." "Bu yüzden beni kızdırmayı seviyor."

Grant gülüyor. "Bunun sürpriz olmadığını söyleyemem, ama en azından siz ikiniz iyi geçinmenin bir yolunu buldunuz?"

"Seks yardımcı oluyor," diyorum. "Hem de çok."

Grant daha çok gülüyor. "Birbirinizden nefret ettiğinizde buz üzerinde harikasınız. Bu sezon birbirinize *aşık* olduğunuzda nasıl olacağını hayal *edin*."

İkimiz de bununla alay ediyoruz.

"Her neyse. Şimdi kapatıyoruz. Byeeee." Bitir düğmesine bastım. Dudakları büzüşmüş olan Jacobs'a dönüyorum. "Yardıma oldu mu?"

"Biraz mı? Hala tamam, ben kesinlikle şuyum diye düşünmemi sağlamadı. Ya da bu."

Eğildim ve alnından öptüm. "Şu anda hiçbir şeyi çözmek zorunda değilsin."

"Oh, kesinlikle gereken bir şey var." "Neymiş o?"

"Yarın yine çiftlikte tam gün çalışmanı nasıl sağlarım?"

"Bu noktada, kollarımı kesmenin daha faydalı olacağını düşünüyorum, böylece bir başkası onları benim için kaldırabilir."

Jacobs kıkırdar. "Bunu aklımda tutacağım."

JACOB S

ÇİFTLİĞE DÖNMEYİ SEVİYORUM. AILEM YOĞUN VE YORUCU-

Ama gittiğimde onları hep özlüyorum. Bununla birlikte, her yıl yaz kampı yapmayı seçtiğim için memnunum, çünkü burada birkaç hafta geçirdikten sonra bile işler zorlaşıyor.

Ve sadece pantolonumdan bahsetmiyorum.

Beck'ten kalmasını istediğim için memnunum, ancak nereye kaçmaya çalışırsak çalışalım, her zaman aileler, ziyarete gelen insanlar veya beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan sıradan çiftlik işçileri var. Sabahları tuvalet için kavga, akşam yemeklerinde ise gürültülü bir kaos yaşanıyor. Beck, Tony'nin kız arkadaşı ve Rafter ile Cole'un getirdiği arkadaşlarla birlikte, büyürken her zaman küçük hissettiren bu yer şimdi boğucu.

Beck işe alışmaya başladı. Sanırım babam ilk bir iki günden sonra onun için üzüldü ve onun yerine elma şarabı yapımına yardım etmesine ve traktör gezintilerine çıkmasına izin verdi.

Bu tür şeyleri yapmama asla izin vermediler ve Beck'in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

O piçler onu benden daha çok seviyor. Ve umurumda bile değil.

Onu ne zaman kardeşlerimle dalga geçerken, babamla konuşurken ya da anneme yardım ederken görsem içim iğrenç ve yapış yapış oluyor. Aynı zamanda onu sürükleyip götürmek ve nasıl hissettiğimi *göstermek* için her yerine dokunmak istiyorum ama bu imkansız gibi bir şey.

Dalga geçemeyecek kadar yorgun olmadığımız birkaç gece, hepsi hızlı mastürbasyon seansları ya da aceleye getirilmiş oral seksler. Sinsi ve meraklı olmaktan nefret ediyorum. Kendimi tutmaktan nefret ediyorum. Ama ailemden *herhangi birinin* Beck'i yatağın içinde becerdiğimi duyması düşüncesinden de nefret ediyorum. Ve buradaki duvarlar ince.

Okullar açılmadan önceki son Perşembe günü arka güvertede oturup hafta sonu başlamadan önce biraz dinleniyoruz ve Cole ile Rafter'ın babamı içki içmelerine izin vermesi için ikna etmeye çalışmalarına gülüyorum.

Tony onlara açıkça sataşmaması gerektiğini bildiği için izin verilen tek birayı içiyor ama her yudum aldığında çıkardığı küçük dramatik inlemeler Rafter'ı çıldırtıyor.

"Tony henüz 21 yaşında değil, bu hiç adil değil."

"Evet ama sen on altı yaşındasın," diye belirttim. "On dokuz bundan çok daha yakın."

Annem, " etmeyin," diyor.

Beck ayaklarını kucağıma uzatabilmek için sandalyesinin kolçağına doğru kayıyor ve rahatlıyor. "Peki Jenny, en sevilen çocuk ben olduğuma göre" -dört alaycı sesle karşılaştı- "o çöreklerden bazılarını benimle birlikte geri götürme şansın nedir?"

"Eğer onları yaparsan, onları alabilirsin."

"Her zaman beni çalışıyorlar," diye Beck.

Babam gülüyor. "Yaptığın şeyin iş olduğunu mu Teddy?"

"Jenny," diye sızlanıyor Beck. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Hemen ."

Beck suratını bana çevirirken gülüyorum. "Hayır. Tek başınasın."

"Lanet olası Jacobses."

Baldırına masaj yapmaya başlıyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor.

"Hey, Chris," dedi Tony bana. "Hepimiz sana sormak için can atıyorduk ama annem sessiz kalmamızı söyledi..."

Gerginim, eşcinsel sorgulamasının başlamasını bekliyorum.

"Geçen dönem seni her aradığımda bahsettiğin tek şey bu yıl kaptan olmakken bu konuda hiçbir şey söylemedin. Anladın mı?"

Beck ani gerginliği hissetmiş olmalı çünkü bacaklarını benimkilerden ayırıp oturuyor.

"Hayır, aslında." Beck'e doğru bir başparmak salladım. "Görünüşe göre bu yıl bizi Frozen Four'a Beck götürecek."

Başını sallayan Beck'e bakarken Tony'nin gözleri komik bir şekilde .

"Henüz hiçbir şeye karar verilmedi. Koç döner dönmez oylama için takıma götürecekt."

"Ama yarışmaları sen kazandın-"

"Onlar aptalca yarışmalardı-"

"Yine de sen kazandın." Tony'ye dönüyorum. "Yaz kampı için gönüllü olan herkes Beck'e oy verecek ve olmayanların çoğu da onunla yakın. Yani o kesin kazanır." Ona gülümsüyorum. "Ve bunu hak ediyor."

Beck başını sallıyor, tam olarak ikna olmuş görünmüyor ama eminim tek ihtiyacı olan patenlerine geri dönmek ve bunun ne kadar doğal olduğunu fark edecek. Formamda C harfini göremeyeceğim için hayal kırıklığına ama onun göreceği için hayal kırıklığına uğramadım. Çünkü o bunu hak ediyor.

Beynimde yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlarken onu izliyorum. Birlikte uyuduğumuz iki ayın çoğunda etrafta gizlice dolaşıyorduk ve neredeyse hiç mahremiyetimiz yoktu. Bu hafta sonu da aynı olacak ve CU'ya geri döndüğümüzde yine aynı olacak.

Ama yarın buradan ayrılırsak, belki hafta sonu geçirebiliriz. Sadece biz. Gizlice kaçmak ya da işe gitmek için alarm kurmak zorunda kalmadan istediğimiz her şeyi yapabilirdik.

"Hey, anne..." Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kendimi suçlu hissediyorum. "Beck ve ben yarın dönecek olsaydık, bu hafta sonu sana ne kadar kısa gelirdi?"

Rahatsız görünüyor, işimi yapmama izin vermekle yardıma ihtiyaç duymak arasında gidip geliyor. Sorduğuma anında pişman oldum.

"Git," dedi babam.

"Emin misin? Çünkü eğer çok zor olacaksa-"

Gülüyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Çok çalışıyorsun, hafta sonu tatilini hak ediyorsun." Beck'e dönerken gözlerini kısıyor. "Ayrıca, erkek arkadaşın yoluna çıkıyor."

"Hey!" diye haykırıyor Beck, gücenmiş gibi yaparakama damarlarımda o yapışkan mutluluktan daha fazlası akıyor.

"Yarın gitmek senin için sorun olur mu?" Ona sordum.

Bana bakmıyor, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü baksaydı aramızda kocaman bir kelime geçerdi: SEKS.

"Evet, kulağa hoş geliyor." Koltuğunda kayarken bile sözleri aynı seviyede kalıyor.

Okul başlamadan önceki hafta sonu olduğu için CU'daki yurtlar açık olacak ama henüz kampüse dönmek istemiyorum. Beck'in bize bir otel odası ayarlamasını .

Birinin para harcaması beni rahatsız ediyor, bence kendimize biraz zaman ayırmalıyız.

Özellikle de Grant'le konuşmamızdan sonra. Beck tek erkeğin ben olduğumu açıkça belirtti, bu yüzden herkesin işini bilmesini istediğini varsaymam saflık olur.

Grant ve Zach'e bizden bahsetmekte tereddüt etmedi, bu da güvenimi artırdı ama onlarla hiçbir zaman o kadar yakın olmadığını da biliyorum.

Peki ya arkadaşları? Ve takımın geri kalanı?

İkimizin de aynı fikirde olduğunu düşünmek istiyorum. Geçmişte kimden etkilendiğimiz önemli değil, önemli olan burada ve şimdi ve onun bana ne yaptığı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Hayatımda ilk kez, her şeyin doğal geldiği biriyle birlikteyim - uymayan bir şeyi zorlamaya çalışıyordum gibi değil.

Ama onun da aynı şekilde hissettiğini varsaymak istemiyorum.

Ve benim bölgemdeyken, kabul etmesi için baskı altında hissedeceği bir yerde sormak istemiyorum.

Aramızdaki duygular her zaman büyük ve gürültülü oldu ve ikimizin de dizginleyemediği bir şeydi ve şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, daha azıyla bir ilişkiye razı olmayacağım.

Ben sadece Beck'i istiyorum.

Ve lanet olsun, umarım onun için de öyleyimdir.

BECK bize özel olmayan ama muhtemelen Burlington'ın en iyisi olan bir otelde iki gece yer ayırtıyor. Champlain Gölü kıyısında ve Pazar günü geç çıkış yapmamızı istiyor. Burlington'da olmak bizi Colchester'dan bir derece ayırıyor, ancak yine de okula geri dönen herkesin etrafta olabileceği kadar yakınız.

Ve umurumda da değil.

Lobide el ele tutuşuyoruz ve beklerken yakın duruyoruz. Başına bir öpücük konduruyorum ve o da bu temasa doğru eğiliyor. O kadar mükemmel ki, bunu yazdan, sömestrden, hatta belki de yıldan çok daha uzun süre istediğime dair inancımı pekiştiriyor. Bilemiyorum. Sahip olduğumuz şeyi bir zaman dilimine sığdırmak beni hasta ediyor.

Odaya girene kadar Beck'in bize bir süit ayırttığını fark etmiyorum. "Bu da ne?" Kafamı yatak odasına sokup banyoya açılan başka bir kapıyı fark ederek soruyorum.

"Bir yataktan biraz daha iyisini hak ettiğimizi düşündüm. Ayrıca bu odada kocaman bir küvet var ve onu kullanmak için can atıyorum."

Beni geçmeye çalışırken kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Yavaş ol. Soyunmadan önce bir şeyler hakkında hızlıca sohbet edebiliriz diye düşündüm."

Gözleri kısıldı. "Kötü bir şey mi?"

" *sanmıyorum*. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Bu durumda, bu konuşmayı çıplak yapmamamız için bir neden yok gibi görünüyor."

O haklı. "Sen zeki bir ."

Banyo yapılırken soyunuyoruz ve Beck'in iyi iş çıkardığını itiraf etmeliyim.

Benim sırtım Beck'in önüne gelecek şekilde banyo ikimize de rahatlıkla sığar.

Kaslarımıza değen ılık suyun tadını çıkarırken uzun bir süre sessiz kalıyoruz.

"Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor sonunda, yarı uykulu bir sesle.

Ben de aynı şekilde rahatlamış bir şekilde mırıldanıyorum. "CU'ya döndüğümüzde ne olacak?" "Çıkmaya devam edeceğiz, değil mi?"

Tembel bir kıkırdama çıkardım. "Umarım öyledir. Sana olan ihtiyacımı gidermeme daha çok var."

"Ne ben? Her zaman azgınsın."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun," diye fısıldıyorum.

Kollarını suya daldırıp bana sımsıkı sararken su kenara doğru kayıyor. "Biliyorum. Bu aptalca *doğru* hissettiriyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Bu da beni soruma getiriyor. İnsanlara birlikte olduğumuzu söyleyecek miyiz?"

"İstiyorum. Sen istiyor musun?"

"Tanrı'ya şükür. Evet. Herkese söylemek istiyorum." "Takıma bile mi?"

"Özellikle de takım."

Kollarını sıkıyor ve kulak mememi ısıyor. "Zamanı gelmişti."

Kıçımı ona doğru itiyorum ve aletin hemen dikleştiğini hissediyorum. "Başka ne uzun sürdü biliyor musun?"

Bana karşı hareketsiz duruyor. "Diyorsun ki..."

Kollarında dönüyorum, yere ikimizin de görmezden geldiği büyük bir su dalgası gönderiyorum. Ağzlarımız çarpışıyor ve çiftlikteyken kendimizi tutmak zorunda kaldığımız ihtiyaç öpüşmeye dökülüyor.

Kollarımı küvetin arkasına yaslayıp saçlarını kavrayarak başını geriye doğru çekerken Beck'in elleri kıcımlı buluyor. Öpüşmeyi o kadar derinleştiriyoruz ki zar zor nefes alabiliyorum ve Beck yukarı doğru itip siklerimizi birbirine yaklaştırdığında ben de zar zor düşünebiliyorum.

Parmaklarından biri kıç yanaklarımın arasından kayıyor ve deliğimin etrafında dönüyor. Omurgam boyunca ihtiyaç kıvılcımları gönderiyor ve baskı uygulamaya başladığında kendime rahatlamamı hatırlatıyorum. Parmağı yan tarafa kaydıkça aşağıya doğru bastırıyorum ve prostatımı fırçalaması uzun sürmüyor ve kendimi onun parmağıyla beceriyorum. Bu, siklerimizin birbirine sürtünmesiyle birleşince, beni o kadar hızlı bir şekilde sınıra götürüyor ki, geri çekilmem gerektiğini biliyorum, ama o tür bir öz kontrole sahip değilim.

Beck gülmeye başlıyor ve boştaki kolunu belime dolayarak beni kendine öyle bir çekiyor ki hareket edemiyorum. "Sikimin üstüne çıkana kadar boşalmaya izin yok."

"Önce denemek istediğim bir şey var.

Deneyebilir miyim?" "Ne istersen."

"Arkanızı dönün, dizlerinizin üzerine çökün ve kollarınızı duvara dayayın."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Bana kazık bayılıyorum ama bu gece sıra bende, unuttun mu?"

"Bana kesinlikle D'yi vereceksin. Ama önce bana güven. Bunun görüldüğü kadar ateşli olup olmadığını görmek istiyorum."

Hâlâ kafasının karışık olduğu belli, ama dizlerinin üzerine çöküyor ve kıcımlı bana doğru yatırıyor. Bu manzara karşısında içimden anlaşılmaz bir ses çıkıyor ve Beck'in kıcının benden bu tepkiyi almadığı bir dünya hayal edemiyorum.

Aletimden başka bir şey düşünmeden eğildim ve yüzümü yanaklarının arasına gömdüm.

"Sen ne-oh *kahretsin!*" Beck fayansa vuruyor ve ben onu morartıcı bir güçle kavradığımda kıcımlı hemen geri itiyor. Deliğini yalıyorum, dilimle yavaşça kaslara masaj yapıyorum ve bu onun için iyi olsa da, sikimin kesinlikle *zonklamasına* neden oluyor.

Beck'in eli başımın arkasını buluyor ve saçlarımı kavrayıp beni geri çekmeden önce yüzümü bir anlığına daha derine itiyor. Ayağa kalkarken nefes nefeseydi.

"Yatak. Şimdi."

Onu takip etmek için çabalıyorum. Beck kayganlaştırıcı ve prezervatifleri almak için doğruca çantasına giderken ben de kendime tarihin en hızlı kurulamasını yapıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yatağa sürünüyorum.

"Hayır, sırt üstü."

Ters dönüyorum ve Beck bedenimi onunkiyle örtüyor. Parmakları kaldıkları yerden devam edip vücudumun içine doğru ilerlerken dizlerimi yukarı çekiyorum.

"Ağzın..." Beni tekrar öpmek için eğildi. "Lanet olası sihir."

"Beğendin mi?"

"Bu çok . Ama senin sayende bunun uzun süreceğini sanmıyorum."

"Şanslıyım ki içimde fazla bir şey kalmadı."

Öpüşleri sertleşiyor, derinleşiyor ama banyoda olmayan bir kontrol seviyesi var. Bana sıkıca sarılıyor, üç parmağına kadar sokarken kalçama sürtünüyor. Prostatıma her dokunduğunda boşalmak üzere olduğumdan emin oluyorum.

Elini . "Şimdi."

Beck bir anda gitti, prezervatifi yırtıp açtı ve uzun aletinden aşağı yuvarladı. Diz çöküyor ve ucunu girişime yerleştiriyor.

"Hazır mısın?"

"Evet."

İçeri itmeye başlıyor ve başlangıçta düşündüğümde daha acı verici oluyor. Beck tepkilerimi dinliyor ve izliyor, ihtiyacım olduğunda geri çekiliyor ve gevşiyor ve gerçekten rahatsız edici olsa da, gösterdiği özen ona biraz daha aşık olmamı sağlıyor.

Kalçaları kıcımlı bulduğunda öne doğru eğilip beni öpüyor, bir yandan da tekrar sertleşmem için okşuyor ve acı sonunda kaybolduğunda rahatlıyorum.

"Tamam, sanırım iyiyim."

Beck'in hamleleri yavaş ve derin başlıyor, daha hızlı bir ritme doğru ilerliyor ve prostatıma her vuruşunda dayanması daha da kolaylaşıyor. Bacaklarımı beline doluyor ve onu her yerde hissetme ihtiyacıyla çekiyorum. Kolları başımın yanına iniyor ve alnı benimkine dayanıyor ve her nefesi dudaklarıma çarpıyor, itişisi daha çaresiz hale geliyor.

"Nrg, çok sıkı. Çok, çok sıkı." Aramıza uzanıyor ve elini sikimin etrafına kapatıyor, içime girerken çılgınca sarsılıyor.

Prostatımın her fırçası, aletimdeki sürtünme, beni kenara daha da yaklaştırıyor. Sonra gözlerim onunkilerle buluşuyor ve her şey bitiyor. Orgazmım içime çöküyor ve döllere karın kaslarıma çarpıyor. Beck bırakıp bana bir kez, iki kez çarparken, yüzü altüst olmadan ve sikinin seğirmeye başladığını hissetmeden önce kafayı buluyorum.

Yere yığılıyor ve döl ve ter aramıza bulaşıyor, ama kalkıp temizlenmek için tam olarak sıfır enerjim var.

"Bu.." Konuşamıyorum.

"Evet."

Görünüşe göre gelen her sığara katılıyor ve ona bir "eh" fırlatmak istesem de, bunu herhangi bir inançla yapabilmemin yolu yok. Uzunlarım jöle gibi.

O çekilirken ben irkiliyorum ve Beck'in alnı endişeyle kırışıyor. "Ağrın var mı?"

"Bunu kaldırabilirim."

Prezervatifi yatağın kenarına bırakıyor ve tekrar üstüme düşüyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ona göğsümle sarıldığımda ve tüm o yumuşak, mutlu duygular beni ele geçirdiğinde, bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu gerçekten anlıyorum.

Gerçekten hiç bu kadar iyi olmamıştım.

B E C K

YURTTA TAŞINMA GÜNÜ AMA JACOBS VE BEN HALA YATAKTAYIZ.

Telefonum bizi uyandırdığında oteldeydik.

"Kim bu kadar erken arıyor?" diye homurdanıyorum yastığıma doğru. "Taşınma gününü mahvediyorlar!"

Jacobs telefonumu üzerinden almak için bana doğru uzandı. "Seni durmadan arayan aynı kişi."

"Numarasını engellemeliyim."

"Sana *Teddy* dedirtme bana," diyor Jacobs. "Bir noktada babanla konuşman gerekiyor."

"Gerçekten bilmiyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Eşcinsel bir ilişki içinde olamam, artık etrafta dolaşamam ve onun halefi olmak için önceden hazırlanmam gerekiyor. Vesaire, vesaire, vesaire. Liseden beri bunları duyuyorum."

Bacağını benimkinin üzerine atarken Jacobs'ın sıcaklığı beni sarıyor.

Kollarım yastığımın altında, yüzüstü yatıyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Belki özür dilemek istiyordur?"

"Belli ki Theodore Beckett'in kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Muhtemelen okul harcımı ödemeyeceğini ve benimle ilişkisini keseceğini söylemek için arıyor."

Jacobs'un yüzü düşer. "Kahretsin, bunu gerçekten yapar mı?"

"En azından ben hizaya gelene kadar tehdit ederdi. Asla yanılmaz, asla geri atmaz ve son sözü o söyler... annemin istediği bir şey değilse."

"Belki annen onunla konuşmuştur. Belki de ona ulaşmıştır." Erkek arkadaşımın sesindeki iyimserlik çok tatlı ama bir o kadar da

saf. "Annenle ilgili bir not... Göğüsleri taştan mı yapılmış?"

"Annemin göğüsleri hakkında konuşma. *Lütfen*."

"Hayır, cidden, bana sarıldığında canım acıyordu. Sanki göğsüme çimento blokları sıkıştırdı. Playboy malikanesindeki bir partide olduğunu söylemiş miydi? Ne kadar havalı değil mi?"

Yüzümü yastığıma gömdüm. "Playboy Playmate'iydi." Ses boğuk çıkıyor ama o duyuyor.

"Tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

Başımı çeviriyorum ve ona hırlıyorum. "Sakın. Takımdan kimseye söylemeyi aklından bile geçirme. Ya da Colchester'daki herhangi birine."

"Bunu yapmayacağım. Söz veriyorum. Yine de annenin havalı olduğunu düşünüyorum. Ve bizi hiç umursamadı. Belki babanla konuşmuştur."

Telefon tekrar çaldı.

Jacobs yanağımdan öpüyor. "Cevap . Ben arabaya , sonra da kampüse gideceğiz."

Yan döndüm ve babamın adının yazılı olduğu ekrana .

o.

Belki de yara bandını çıkarmalıyım.

Derin bir nefes alarak, her şeyi sineye çektim ve geldim. An- ama sesim çıkmıyor.

"Teddy? Alo? Eğer bu yine senin lanet sesli mesajınsa-"

"Benim, baba."

"Ah. Şey..."

Sessizlik hattı dolduruyor.

"Beni sürekli 'Şey' demek için mi arıyordun?"

"Evet, şey, ah..." Boğazını temizliyor. "Yine an- swer yapmamamı bekliyordum. Konuşmamız gereken şeyler var."

"eminim. Benim geleceğim kendime ait ve ben bittim-" "Sana bir teklifim var."

İç çekiyorum. "Dur tahmin edeyim. Eğer başımı öne eğip senin kölen olmak için çok çalışırsam erkek arkadaş olayını görmezden gelmeye hazırsın."

"Şu çeneni beş saniyeliğine kapatır mısın?" Babam homurdanıyor.

Babam neden birden bana Jacobs'ı hatırlattı? Ürperdim. "Eğer Beckett Enterprises'dan daha fazlasını istiyorsan bir yedek planınızın olması gerekir."

"Bir ... yedek plan mı?" Doğru duymuş olamam.

"Bu dönemki derslerin kayıt yaptırdın mı?"

Homurdanıyorum. "Evet, haftalar önce. Neden?"

"Oh. Bunun ilk haftanızda olduğunu sanıyordum." "Artık her şey çevrimiçi." *Seni eski dinozor.*

"Peki, sınıf ya da bölüm değiştirmek için çok mu geç?"

Kafam karıştı. Kafam çok karıştı. "Evet, bir yıl kadar geç."

"Bunu değiştirmek senin elinde" demeden önce bir süre daha sessizlik oldu.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Eğer bu işten çıkmak istiyorsanız, farklı bir hayat planladığınızı kanıtlamanız gerekir. Sürdürülebilir bir hayat. Sonsuza kadar güven fonunuzla yaşayamazsınız."

Aslında teknik olarak yapabileceğimi düşünüyorum. Birçok insanın hayatı boyunca kazandığından daha değerli ama bu konuyu açmayacağım. Muhtemelen elli yaşına kadar erişememem için yasal bir yol bulacaktır.

"Hâlâ anlamıyorum."

Babamın sessizliği çok şey anlatıyor. "Belki de haklısın ve söylediklerimi anlamıyorsan şirketi yönetecek kadar zeki değilsin."

"Güzel. Teşekkürler."

"Bir çıkış yolu istedin ve ben de sana onu veriyorum."

Vay canına. "Yani bir erkek arkadaşım olduğu için sonunda beni yükümlülüğümden azat mı ediyorsun?" Kızısam mı sevinsem mi bilemedim. Belki ikisi de.

"Bu işe katılmak istemiyorsun ve seni istemediğin bir şeye zorlamaktan bıktım. Ama bu gidip hayatında hiçbir şey yapmayacağın anlamına gelmiyor."

"Sen... gerçekten bu işin peşini bırakıyor musun? Neden? Erkek arkadaşım olduğu için mi?"

"Kiminle çıktığın umurumda değil ama seni ... onunla görmek bir şeyi fark etmemi sağladı. Bir anda anladım."

"O da ne?"

"Sen *ben* değilsin. Bir şeyi kanıtlamak için rol yapıyordun ama benim gördüğüm büyümek istemeyen biriydi. Benim için çalışmak istemediğini sanıyordum çünkü bu, tüm çocukça davranışlarını bir kenara bırakmak anlamına geliyordu. Gençken yaptığın tüm saçmalıkları görüyordum.

bir protesto yerine, hâlâ paçayı kurtarabilecekken aptalca şeyler yapan bir adam."

Keskin bir nefes çekiyorum ve tutuyorum.

"Seni hor gördüğün bir işi yapmaya zorlamayacağım Teddy, ama arkama yaslanıp paranı ya da hayatını boşa harcamanı da izlemeyeceğim. Bu yüzden bir teklifim var. Mezun olana kadar bana istikrarlı ve Beckett yaşam tarzını destekleyen bir hayat planı göstermelisin."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani..."

"Beckett Enterprises'daki işi kabul etmezsen, bununla birlikte gelen tüm avantajlardan mahrum kalacaksın. Kendini geçindirebileceğine inanmam gerekiyor."

"Ya başarısız olursam?"

"Eğer bunu yapamıyorsan, o zaman benim şirketimdeki pozisyonunu alacaksın ve büyüyeceksin."

Ah. İşte yakalamak var.

Bu bir tuzak. Öyle olmak zorunda.

İşletme bölümünü değiştirmek için çok geç, yani şirket dışında sahip olmamı istediği tek gelecek yine işle ilgili olacak.

Beni kendisi için çalışmaya zorlamaya çalışıyor ama bir şeyi unutuyor. Babamın benimle ilgili planlarını ilk öğrendiğim ortaokuldan beri kaderimden kurtulmaya çalışıyorum.

Eğer kaçınma konusunda bir üniversite diploması varsa, bana diplomamı verin. "Yani mezuniyete kadar zamanım var mı?" diye sordum.

"Evet. O zamana kadar bana onayladığım bir plan gösteremezseniz, işi benimle birlikte alırsınız."

"Bir erkekle ilişkim olsa bile mi? Yönetim kurulunun eşcinsel bir erkeği CEO olarak kabul etmemesine ne oldu?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz." Yani hiç gelmeyeceğimizi düşünüyor.

Ortaya koyduğum herhangi bir planı onaylamama var ama buradan çıkıp kendi işimi yapma fırsatı var.

Sadece kendimi kanıtlamam gerekiyor.

"Bir fikrin var mı?" Babam soruyor ve soru her ne kadar sıradan görünse de, içinde bir meydan okuma olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki bir bok bilmediğimi biliyor. Ki biliyorum çünkü sahip olamayacağım bir geleceği düşünmeme asla izin vermedim.

"Sayısız var."

"Vay canına. Tamam. Çıkmayı bu kadar çok istediğini fark etmemiştim. Ama ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Yine samimi görünüyor ama bu doğru olamaz.

"Ve, baba? Ne bulursam bulayım, Baby'ye bir şans vereceğine söz ver."

Hemen cevap vermez. "Bunu düşüneceğim. Sonra konuşuruz." Babam aramayı sonlandırır.

Telefonu kulağıma yapıştırıyorum, gerçekten böyle bir şey oldu mu yoksa hâlâ uyuyor muyum ve bu bir rüya mıydı diye merak ediyorum.

Hmm, hayır, eğer bu bir rüya olsaydı, bana kalbimin sesini dinlememi falan söylerdi.

Gerçek şu ki, eğer çıkmak istiyorsam, kendimi kanıtlamam gerekecek. Bu benim hayal gücümün bir ürünü olamayacak kadar gerçeğe yakın.

Bana bir şans veriyor. Kabul zorundayım.

Bununla ilgili tek bir sorun var.

Hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok.

Gelecekte ne yapmak istediğimi bilmiyor olabilirim, ama bundan beş dakika sonraki geleceğimden bahsediyorsak, cevabım Jacobs. Banyodan çırılçıplak, sıırıslıklam bir halde çıkıyor, bir yandan da uzun saçlarına havlu sürüyor.

Evet. Şu anda dünyada yapabileceğim bir şey varsa, o da odur. "Baban ne dedi?" diye soruyor.

Ağzım ona söylemek için açılıyor, ama sonra baskının ezici ağırlığı beni duraklatıyor.

"O kadar kötü mü?"

"Tuhaftı."

Jacobs gülümsüyor. "Bizden hoşlanıyor mu?"

"Sanırım öyle. Bilmiyorum. Şaşırtıcı bir konuşmaydı." Hala kafamı toparlamakta zorlandığım bir konuşma.

"Bu doğru yönde atılmış bir adım, değil mi?" Başımı sallıyorum çünkü gerçekten öyle.

Hayatım benim seçimim ve şimdi onu mahvetmek tamamen bana bağlı.

YAPACAK ÇOK İŞİM VAR. Jacobs'ı Grant'in ailesinin evine bırakıyorum ve Grant'in kardeşinin tüm eşyalarını taşımasına yardım edeceğine söz verdiğini söylüyor. I

yapardım, ama ona henüz son sınıf derslerimi seçmediğimi söyledim, bu da onun tam Jacobs moduna geçmesine neden oldu.

Son dakikaya bırakmanın tipik bir Beck davranışı olduğunu söylediğinde onu duymazdan geliyorum ve sessizce başımı sallıyorum.

Danışmanımla bu yıl iş yüküme olası dersler ekleme ve diplomamda işletme birimleri dışında bir şeyle mezun olmanın en iyi yolu hakkında konuşmam gerekiyor.

Okul başlamadan önceki Pazar günü olduğu onu bulmam sonsuza kadar sürüyor ve bulduğumda da ofisinden uzaklaşırken avluyu geçiyor.

Profesör Edwards kırk yaşında bir inek. Kişilik ve görünüş olarak. Papyonlarına ve kazaklarına kadar.

Beni tanıdığı süre boyunca sporculardan nefret ettiğini açıkça belirtti.

"Bir dakikanızı alacağım Profesör." Onu bilgilendirmeye başladım ama sözümü kesti.

"Şimdi zamanı değil, TJ. Birinci sınıf oryantasyonuna gitmeliyim. Potansiyel bir kriz yaşayan bir son sınıf öğrencisiyle uğraşacak vaktim yok."

"Benim... hafifletici sebeplerim var," diyorum.

Kollarını sıksa göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki bu koşullar ne olabilir? Ailenizden biri mi öldü? Finansman sorunları mı?"

Dudağımı ısırdım. Tamam, babamın dizginlerini gevşettiğini ve bölüm değiştirmeme izin verdiğini söylemem pek hoş karşılanmayacak. Özellikle de ona sporla ilgili bir şey okumak istediğimi söylersem.

Bu tam bir baş belası ve sanırım babam bu fikri ortaya bunu biliyordu.

"Diplomama bazı yan dal sertifikaları eklemek istiyorum."

Bu onun dikkatini çeker. Ve iyi anlamda değil. "Bu acil bir durum değil mi?"

Keşke bilseydi. Ya da anlamaya başlayabilseydi.

"Bu hafta bir ara benden randevu al." O yürüyüp gitti ve ben bir küfür savurdum.

Bir sonraki durağım Koç'un ofisi.

Oryantasyon sırasında tüm birinci sınıf öğrencilerini karşılamak için her zaman pisttedir. Hokey takımındaki her birinci sınıf öğrencisi, hayatlarının gelecek dört yılında oynayacakları buza bakmak için mutlaka bir noktada ortaya çıkar.

Biz hokey oyuncusuyuz.

Hokey bizim her şeyimiz.

Koçun bana, çaba gösterirsem sonuna kadar gidebilecek potansiyele sahip olduğumu söylediği bir anı zihnimi dolduruyor, ama bu üçüncü sınıftaydı ve onu sert bir şekilde susturmuştum.

Hokeyde bir olasılık düşünmeme izin veremezdim ve bu bir seçenek olsa bile, uygulanabilir bir seçenek değil.

Ona geri dönüp profesyonel bir hokey oyuncusu olacağımı söylesem babamın kahkahasını şimdiden duyabiliyorum.

NHL ile sözleşme imzalayacak kadar iyi değilim. Ben Foster Grant değilim.

AHL ya da ECHL daha gerçekçi ve yükselebilirim ama babam istikrarlı bir yaşam tarzı konusunda çok netti. Profesyonel hokey kariyeri istikrarlı değildir. Ortalama bir kariyer beş yıldır. Elbette bundan çok daha uzun süre devam eden aykırı oyuncular var ve Grant'in de onlardan biri olacağından hiç şüphem yok.

Ama sonuç , ya NHL'de başarılı olmaya çalışacak, çok zorlayacak, daha da çok çalışacak ve yine de muhtemelen başaramayacak ve sonra babam için çalışmak zorunda kalacaktım. Ya da bu konuda akıllı davranabilirim.

Akıllı olacağım.

Koç'a planımı anlattığımda o kadar kolay kabul etti ki, acaba o da aynı fikirde miydi diye düşündüm. Şaşırmış gibi bile görünmüyor.

El sıkışıyoruz ve bana yarın akşamki ilk resmi takım toplantısını hatırlatıyor.

"Orada olacağız."

Yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor ve Jacobs'la beni kastettiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Birlikte.

Görüşmemizden sonra, taşınma kutuları taşıyan ve yurtlara taşınmaya çalışan insanların arasına geri dönüyorum.

Yeni odam tahsis edildiğinde, arabamdan eşyalarımın çoğunu alıp tekrar sporcu binasının üçüncü katına taşıyorum. Ama bu sefer koridorun diğer ucundayım.

On dolarına bahse girerim ki alışana kadar asansörden inerken sayısız kez yanlış yöne dönerim.

Eşyalarımı yeni odamda bir yığının içine atıyorum ki bu uzun sürmüyor. Eşyaları karıştırırken Jacobs'tan yeni oda numarasını içeren bir mesaj geldi.

Dışarı çıkıyorum ve yanımdaki yurt odasının kapısını çalıyorum. Yeni komşum kapıyı açtığında, kaşlarının arasında sevimli bir şaşkınlık çizgisi oluşuyor.

"Merhaba. Kendimi tanıtayım dedim. Ben Beck. Şu an tam anlamıyla yan komşunuzum." Sol tarafımı gösterdim.

Jacobs'un yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi? Bu yaz yardımcı olurdu. Gizlice dolaşmak çok daha kolay olurdu."

"Ne yazık ki bu yıl bunu yapamayacağız, değil mi?"

Gömleğimi kavırıyor ve beni odasına çekiyor. "Teknik olarak, bir gün daha gizlice dolaşacağız."

"Bu konuda..." Dudaklarımı yaladım. "İlk resmi toplantının bunu yapacağımız yer olmasını gerçekten istiyor muyuz?"

"Evet. Yoldan çekilin ve herhangi bir sorunla ilgilenin. Gerçi öyle bir şey olacağından şüpheliyim. Grant bazı iğneleyici yorumlarla uğraştı ama çok kötü bir şey olmadı. Muhtemelen göz kulak olmamız gerekenler birinci sınıflar."

"Muhtemelen." Ağzına doğru eğildim ama geri çekildi. "Ders kaydı iyi geçti mi?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Pek sayılmaz ama halledeceğim."

"Bütün sabah ne yapıyordun? Benimkinin yanındaki odayı sana vermesi için birine rüşvet mi veriyordun? Tanrım, sanki benden hoşlanıyormuşsun gibi."

Sırıtiyorum. "Ya da öyle bir şey, ama yaşam düzenimiz tamamen rastlantısaldı, bana sorarsanız bir işaretti."

"Hmm, sana inanıyor muyum bilmiyorum ama yaptığın anlaşmanın meyvelerini toplayacağım, o yüzden şikayet etmeyeceğim."

Bu sabah başardığım şeyin faydalarını nasıl göreceğine dair hiçbir fikri yok.

Olacak ama.

Yarın.

J A C O B S

ODA DURUMUMUZU İYİ BİR ŞEY OLARAK KABUL ETMEK İÇİN GERÇEKTEN ÇOK UĞRAŞIYORUM.

işaret ve kötü bir alamet değil, çünkü eğer ayrılırsak, bu tamamen garip bir dünya olacak. Gerçi ayrılırsak endişelenmemiz gereken odalardan daha fazlası olacak. Takım gibi. Frozen Four.

Bu da tek bir çözüm olduğu anlamına geliyor: ilişkimiz üzerinde seviştiğimiz kadar sıkı çalışmalıyız.

Kolay olacağını söyleyebilirim, ama dünden beri Beck ... mesafeli. Tamamen değil ama dün gece boyunca dikkati dağınıktı, geç saatlere kadar dizüstü bilgisayarıyla uğraştı ve ben uyumaya hazırlandıktan sonra yatağa geldi.

İki saat önce ben yarı uykuluyken odamdan çıktı. Başımı öptü ve saat sekizde bizim kafede buluşmamızı söyledi.

Kahvaltıya kadar bütün yolu koşarak gittim. Siparişlerimiz önünde, arka duvardaki masamızda bekliyor ve ben hiç çekinmeden yanına gidip onu öpmek için sabırsızlanıyorum.

Çok, çok yakında.

"Bu sabah nereye kaçtın?"

Bana cevap vermiyor. "Zamanı gelmişti," diyor Beck ve karşılarındaki sandalyeyi tekmeliyor.

"Sekizde anlaşmıştık. 10'a kadar."

Omuz silkiyor. "Bana hâlâ çok geç." "Ve önemli olan tek şey seninki." "Gördün mü? Öğreniyorsun."

Başımı sallıyorum ve dalıyorum. Colchester'daki son yılımız olduğunu hâlâ anlamış değilim. Her zamanki okula dönüş endişesi

ezici miktardaki ders yükünü düşündükçe içim içimi yiyor. Üstüne bir de hokey ve şampiyonalar eklenince işler iyice sarpa saracak.

Belki de bu yıl mezun olacağım ve muhtemelen Beck'e veda edeceğim için endişelenmeliyim. Özellikle de New York'a taşınmak ve babasının şirketini devralmak zorunda kalırsa, ama ikimizin de inatçı bok kafalar olduğumuzu ve birlikte kalmanın bir yolunu bulmak istiyorsak, bulacağımızı bilerek rahatlıyorum.

"Beck, dostum, nasılsın?" Henrikson yanımıza yaklaşarak "Nasılsın?" diyor. Genç defans oyuncularımızdan biri ve Beck'in her zamanki çevresinin bir parçası. Garip bir şekilde başını sallamadan önce bana attığı şaşkın bakışı kaçırmıyorum. "Jacobs."

"Henrikson."

Beck ayağa kalkıyor ve onu tek koluyla kucaklıyor. "Ben harikayım, sen nasılsın?"

Henrikson yüzünü buruşturdu. "Döndüğüm ilk günün tek iyi yanı, tatil boyunca yaptığın tüm çılgınlıkları duymak."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, bu yıl eyaletten neredeyse hiç ayrılmadım." "Ne? Yunanistan'a ne oldu?"

Yunanistan mı?

Beck omuz silkiyor. "Daha iyi bir şey ."

"Yunanistan'dan daha mı iyi?" Gülümsemem daha da genişleyerek araya girdim. "Yaz kampını hiç planlamadığını biliyordum. Beni kızdırmak içindi, değil mi?"

Ukala piç bana göz kırpmıyor. "Yine de oldukça iyi çalışıyor gibiydi."

"Benden şikayet yok."

Henrikson Beck'i işaret ediyor, sonra parmağını bana doğru sallıyor. "Burada neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Beck soruyor ve Henrikson'la dalga geçtiği her halinden belli olduğu için gülmemeye çalışıyorum.

"Siz böyle değilsiniz. Birbirinize güzel bir söz söylediğinizi hiç duymadım ve şimdi buradasınız... kahvaltı yapıyorsunuz."

"Uzun bir yaz oldu."

Beck, "*Aydınlatıcı* bir yaz," diye ekliyor.

"Doğru." Belli ki kafası karışmış ve bu konuda yalnız da değil. Dağ aslanlarını takip eden herkes birbirimize katlanamadığımızı bilir. Belki biraz insanlarla uğraşmak eğlenceli olabilir.

Ama sonra bunun ellerin çekilmesi anlamına geldiğini hatırlıyorum ve bu fikir çabucak ölüyor.

Henrikson bizi bu akşamki ekip toplantısında göreceğini söyledi, biz de onu uğurladık.

"Kahretsin, o zamana kadar seni bir daha göremeyeceğimi yeni fark ettim," diyorum kahvaltılık burritomdan bir lokma alırken.

"Beck'siz sekiz sağlam saat. Korku."

Ayakkabısını tekmeledim. "Senin etrafta olmana alıştım."

"Evet... sen de." Yüzünü buruşturuyor. "Biz kimiz?"

"Topher ve Teddy."

"Senden çok utaniyorum." Beck başını sallar ve yemeğine geri döner.

Onunla oturmak ve uslu durmak çok büyük bir özdenetim gerektiriyor.

Kafeden çıkarken birbirimize çok yakın yürüyoruz ve bakkalın önünden geçerken Beck etrafına bir göz atıp beni hiç de تنها olmayan bir sokağa çekiyor.

"Çabuk, öp beni."

Dudaklarına bir öpücük kondururken gülümsüyorum, oyalanıyorum, sonra geri çekiliyorum. "Daha fazla."

Gülüyorum. "Sadece, ne demiştin? *Sekiz Jacobs'siz saat*. Sonra ne zaman istersen öpüşebiliriz."

"Sikeyim evet."

Gitmeye hazırlanıyor ama ben hemen elini tutuyorum. "Hey, bu gece sana oy vereceklerini biliyorum ve bunu sorun etmediğimi söylemek istiyorum."

"Senin için sorun değil mi?" Bana bir an bile inanmış gibi görünmüyor.

"Tamam, evet hayal kırıklığına uğradım çünkü yıllardır bunu hedefliyordum ama mesele şu ki... sen bunu hak ediyorsun. Hem de çok. Bu yıl seni takip etmekten gurur duyacağım."

Beck başını öne eğiyor. "Ben sana atlayamazken şeyler söylemeye hakkın yok."

"Bunu ne kadar takdir ettiğini bana bu gece gösterebilirsin." "Toplantıdan *sonra*."

İnledim. "Bunu atlayabilir miyiz? Önemli bir şey olacakmış gibi değil."

Beck'i ara sokaktan takip ediyorum ve o da karın kaslarıma vuruyor. "Önemli bir şey yok mu? Affedersiniz, taç giydirmemiz gereken bir kaptan var."

"Kaptanlar taç takmaz."

"Şimdi sen söyle. Sanırım o tacı geri vermeliyim."

"Fotoğraflı kanıt bulmadan olmaz."

Sınıfa gitmek için yollarımızı ayırıyoruz ve o uzaklaşırken bir anlığına onu kontrol ediyorum. Geniş omuzları, dar beli ve ondan nefret ettiğim zamanlarda bile fark etmekten kendimi alamadığım kalçası, göğsümdeki bu sıcaklıkla birleşince daha da ateşli oluyor.

Ve ekibe söylemeyi düşündüğümde, aslında *heyecanlanıyorum* Bu konuda.

Çünkü ben Beck'i alacağım ve sorunu olan herkes siktir olup gidebilir.

Toplantıya gitmeden önce duş almak ve üzerimi değiştirmek için yataktan GERİ DÖNÜYÖRÜM. Beck odasında değildi, bu yüzden çoktan oraya gittiğini varsayıyorum ve içeri girdiğimde orada olduğundan eminim, benim için bir koltuk ayırıyor.

Evet. Erkek arkadaşım çok tatlı. Ve görünüşe göre hala lisede.

"Gergin misin, Jacobs?" Cohen ben oturur oturmaz sordu.

"Hayır. İçimden bir ses işlerin tam da olması gerektiği gibi gideceğini söylüyor."

Beck, "Daha fazla katılamazdım," diyor.

Cohen gözlerini kısıyor ve bakıyor. "*Doğru*."

Bir şekilde kahkahamı tutuyorum. Üzerimizde çok fazla ilgi var - oylama nedeniyle, birlikte oturduğumuz için, kim bilir? - bu yüzden daha yakına eğilip sesimi alçaltıyorum. "Gergin misin?"

"Oylama hakkında mı? Hayır, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Kendine güvenmene sevindim." Bunun için onunla alay bile edemiyorum. "Ama hayır.

Ne istediğimi biliyorsun."

"Bu konuda neden gergin olayım ki? Önemli bir şey değil. Özel bir şey değil, biz sadece çıkan iki adamız. Gergin olacak bir şey yok."

"Yani... korkuyorsun, öyle mi?" "Sessizce altıma sığıyorum, evet."

Gülüyorum ve keşke kalçasını güven verici bir şekilde sıkabilseydim diyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. Sadece birkaç dakika daha sürecek ve sonra istediğim her şeyi yapabilirim.

Bir şeyden bu kadar korkmak ve onu bu kadar çok beklemek nasıl mümkün olabilir bilmiyorum.

Oylama radarımda bile değil, çünkü Beck gibi ben de nasıl gittiğini biliyorum. Bunun bir an önce bitmesini istiyorum. İnsanlara söylemek ve tepkilerini aradan çıkarmak istiyorum, böylece başka kimsenin katkısı olmadan *Beck-ve-Jacobs* olabiliriz.

Lanet olsun, sanırım ellerim gerçekten titriyor. Gülmek istiyorum, kendime, Beck'e, tüm bu duruma çünkü bu çok dramatik ve saçma ve neden gün boyunca el ele tutuşarak dolaşmadık ki, böylece haberler yayılacak ve her yerde olacaktı? En basit seçenek bu olurdu.

Onun yerine burada oturmuş neyden korkuyorum?

Bir kahkaha atıyorum ve hemen elimi yüzümde gezdirerek onu durdurmaya çalışıyorum. Beck bana bir bakış fırlatıyor ve ben de ona tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu söylemek üzereyken Koç içeri giriyor.

Odanın tüm havası değişir.

"Oylama zamanı!" Cohen ellerini birbirine sürterek şöyle diyor.

Koç kıkırdar. "Üzgünüm takım. Planlarda küçük bir değişiklik oldu."

Ne?

Beck'le şaşkın bakışlarımızı değiş tokuş etmeye gidiyorum ama o hâlâ Koç Hogan'bakıyor. Elbette, *elbette* bu yaz o kadar çalıştıktan sonra bunu bizden almayacaklar.

"Peki.. oluyor?" Sonunda sordum.

Koç gülümsüyor. Sonra lacivert-gümüş bir formayı kaldırıp bana doğru fırlatıyor. Tamamen refleksle yakalıyorum ve yere baktığımda bir hata olduğundan emin oluyorum.

Dev bir gümüş C bana bakıyor.

"Ne-"

"Takım, Jacobs yeni kaptanımız."

"Ama-"

Koç ikinci bir formayı kaldırıp Beck'e uzatıyor. "Ve bu yıl, bir yedek oyuncumuz var. Tebrikler çocuklar. Bunun için çok çalıştınız."

Hızla Beck'e döndüğümde hâlâ tamamen uyuşmuş durumdayım, onun da benim gibi afallamış olacağından eminim. Onun yerine gülümsüyordu.

Gülümseyerek.

"Ne yaptın sen?"

Beck formayı gevşek tutuşumdan alıp başımın üzerinden çekerken sırtıyor. "Her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin oldum."

Beck kendi kolunu çekiştirirken ben aptalca kollarımı kolların arasından geçiriyorum, *sanki* kaptan seçilen oymuş gibi ışılıyor.

Ama anlıyorum.

Çünkü bir dakika öncesine kadar, onun giyeceği anlamına geliyorsa C'ye sahip olmamaktan son derece mutluydum. Birkaç ay önce buna asla inanmazdım. Birkaç ay önce, ya kaptan ya da büstü.

Artık onsuz hiçbir şeyin önemi yok çünkü onun mutluluğu benimkinden daha önemli

Ve görünüşe göre, bu her iki taraf için de geçerli.

O iğrenç, hüzünlü his geri dönüyor ve nihayet tam olarak ne olduğunu tespit edebiliyorum.

Teddy Beckett'ıma aşığım.

Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım. Ne yaptığımı anlamadan onu öpüyorum. Yumuşak ve çekingen bir öpücük ama sonra yüzünü kavırıyorum ve aşırıya kaçmadan elimden geldiğince tutkulu bir öpücük konduruyorum. Kalbim boğazıma dğğmleniyor ve etrafımızdaki herkesin ne kadar sessizleştiğinin aşırı derecede farkındayım.

Beck öpüşmeyi kesiyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Adamı biraz uyarabilirdin," diye şaka yapmaya çalışıyor ama sesi kalın çıkıyor.

"Sanki
konuşabiliyorsun
da." "Biliyordum
lan!"

Sesin kime ait olduğunu kaçırıyorum ama daha dönmeden biri sırtıma . Hemen dövüşmek için hazırlandım ama sonra... kollar etrafımızı sardı. Ve Beck'in yanından bir set daha. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Bize *sarıılıyorlar* mı? "Ne
oluyor lan?" Nefes
alıyorum.

Bir hayaletini tenimde hissettiğimde Beck yüzünü boynuma çeviriyor. "Bu-"

"Saçma mı?"

Başını sallıyor ama ikimiz de için bir hamle yapmıyoruz.

Beck, "Tamam, pislikler, kaptanlara yalakalık yapmak sizi önümüzdeki hafta kötü bir antrenmandan kurtarmayacak," diyor.

"Ve ben paylaşmam, o yüzden ellerini erkeğimin üzerinden ek."

Biri gülüyor sonra Rossi beni kafamdan tutup saçlarımı karıştırıyor. "Bu eşcinsel tavuğu biraz ileri götürüyor, ocuklar."

Beck omuz silkiyor. "Bana meydan okudunuz, ben de bunu yerine getireceğim."

"Pekâlâ," diyor Koç, sonunda devreye girerek. "Bir toplantı için bu kadar heyecan yeter. Yapacak işlerimiz var."

Rossi'yi üstümden itiyorum ve Cohen omzumu sıvazlarken gruba katılan diğer birkaç adam tekrar yerlerine oturuyor.

Ve bunu onaylamayan bazı erkeklerin bakışlarını hissedebilsem de, bu mutluluğumu azaltmıyor.

Koç bize geçen sezonun maç kasetlerini izletirken Beck uzanıp elimi tutuyor ve ben bu sezonun başlamasını diğerlerinden daha çok istiyorum.

Çünkü Beck ve ben bunu başardık.

Biz bir takımız.

Ve yenilmez olduğumuzu kanıtlayacağız.

B E C K

LANET OLSUN, BUZDA OLMAYI SEVİYORUM.

Her zaman .

Ama bu yıl farklı.

Değişim ilk antrenmanımızda gerçekleşti. Her zaman oyuna karşı bir çekim hissettim ve oynamaya başladığımdan beri ilk kez bu oyunda bir geleceğin sadece mümkün değil, aynı zamanda ulaşılabilir olduğunu gördüm.

Profesyonel olmayabilirim ama buna hiç şüphe yok. Geleceğim bir şekilde hokeyi içeriyor.

Bunu bilmek başarıları daha büyük, kayıpları daha iç burkucu hale getiriyor ve bu sadece sezon öncesi.

Planımın yarısını çoktan hazırladım. Danışmanımla daha fazla ders organize ettim ve mezun olmadan önce hepsini sığdırmak çılgınca bir program olacak olsa da, şansımı denemek zorundayım. Denemek zorundayım.

Henüz yapmaya çalışmadığım tek şey Jacobs'a bundan bahsetmek, o da fikrimin aptalca olduğunu düşünmesinden korktuğum için. Ayrıca bu fikrin beni nereye götüreceğini ya da gelecek yıl bizim için ne anlama geleceğini de bilmiyorum.

Kesin bir gelecek hakkında konuşmadık ama ailesine yakın olmak istediğini biliyorum ve iki saat uzaktalar.

Ne zaman konuyu açmaya çalışsam, korkuyorum ve onun yerine sikini yutuyorum.

Dikkatimin dağıldığını fark edip etmediğinden emin değilim ama şikayet etmediği kesin.

Vermont Üniversitesi'ne karşı oynadığımız geleneksel sezon öncesi maçını kazandığımızda takım havaya giriyor. Geçmişte bu işe yaramıştı.

iyi şans tılsımı olarak. Takımımız bu maçta UVM'yi ne zaman yense, Frozen Four'a katılırdık.

Ta ki geçen yıl ilk maçı korkunç bir şekilde kaybedip yine de şampiyonluğu alarak bu teoriyi yerle bir edene kadar.

Jacobs ve ben tam zamanlı olarak takımı toparlamak ve onlara kazandık diye rehavete kapılabileceğimiz anlamına gelmediğini anlatmakla uğraştık. Özellikle de sezon öncesi resmi maçlarımızın yarısını kaybetmişken.

Kıçımızı yırtarak çalışmamız gerekiyor ve ben aldığım ekstra derslerle iki kat daha çalışıyorum.

Bu akşam sezonun ilk resmi maçına çıkıyoruz ve her ne kadar başa baş bir maç olsa ve bir gol geride olsak da içimdeki uğultu bunun üzerinde durmama izin vermiyor. Yorgun olabilirim ve paten kayıyor olabilirim ama galibiyete duyduğum özlem beni doğru kafa yapısına sokuyor. Odaklanmamı sağlıyor.

Jacobs'la aramızdaki husumetin buz üzerinde iyi çalışmamızı sağladığını ve buz dışındaki dinamiğimizi değiştirmenin bunu bozacağından içten içe endişeleniyordum ama daha iyi oldu.

Daha çok bir takımız.

Daha uyumluyuz.

Grant ile eskiden sahip olduğu, birbirlerini hissedebildikleri ve içgüdüsel olarak pakı nereye göndereceklerini bildikleri şeye sahibiz.

İyi anlaştığımızda her şey daha güzel oluyor ama bu beni onunla alay etmekten alıkoymuyor. Çünkü birbirimize sataşırken aramızdaki kıvılcımı hiçbir şey yenemez.

"Hey, tatlım? Ağrı görüyor musun? Evet, diski *içine* yardımı olur. Dışından sayılmaz, tamam mı?" Patenle yanından geçip takım locasına girerken kışına bir şaplak attım.

"Bunu sonra ödeyeceksin," diyor yerini alırken. Ben de buna güveniyorum.

Bizimkiler kaleyi bulan bir şut atıyor ve hepimiz .

Simms kalecinin bacaklarının arasından bir tane geçirerek skoru 3-3' getiriyor.

Jacobs'a doğru eğildim. "Eğer bu batırırsan, daha sonra bana da batırmana izin veririm." Göz kırıyorum.

İnliyor. "Bazen senden nefret ediyorum. Şu anda bunu düşünemem."

"Güzel. Bunu sakla ve maçtan sonra hıncını benden çıkar."

Homurdanıyor.

"Sadece bir sonraki atışı yaparsan."

"Yoksa benden uzak mı duracaksın?"

Bu sadece ikimize de işkence olur. O yüzden bunu yapmayacağım.

"Evet," diye blöf yapıyorum.

Ve o da satın alıyor.

Gözlerinde yeni bir kararlılık parlıyor ve patenlerimiz tekrar buza vurur vurmaz, görevinin başında bir adam oluyor.

Bir dakikadan biraz fazla bir sürede pakı batırıyor.

Ona sarılıyoruz ama gülmekten kendimi alamıyorum.

"Umalım da sonra bu kadar çabuk olmasın," diye mırıldanıyorum ona.

"Olmayacak." Daha yakına eğiliyor. "Seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becereceğim."

Dizlerim altımdan düşmeye çalışırken patenlerim sallanıyor. Bu tür bir söz beni çok uzun zaman önce korkutmazdı, ama şimdi oyunun sonunu çağırmak istiyorum, böylece buradan çıkabiliriz.

Çocukken Baby ve ben birlikte oynarken, "Ben kazandım" diyebilmek için hep öndeyken bırakmaya çalışırdım.

Şu anda bunu yapabilseydik gerçekten minnettar olurum.

Kazanıyoruz. Tek yapmamız gereken süreyi bitirmek.

Ama *şimdi* gitmek istiyorum.

Jacobs'un aletini içimde istiyorum.

Zil yeterince erken çalamaz. Ve geldiğinde, Jacobs ve ben duşa ilk giren ve kapıdan ilk oluyoruz, çocuklara daha sonra kutlama içkileri için onlarla buluşacağımızı söylüyoruz.

Sanırım hepsi onlarla daha sonra buluşmayacağımızı biliyor.

Yatakhaneye dönmek için acele ediyoruz, giysilerimizi çıkarmak için daha hızlıyız ve ben farkına bile varmadan Jacobs beni yatağa diz çöktürüyor, ellerim baş tahtasının üstündeki duvara dayalı olarak belimden büküyor ve beni ağzıyla ve parmaklarıyla açıyor.

"Siktir!"

Hiç incelik yok, sadece dil ve tükürük ve kalın parmakları tekrar tekrar içime giriyor. Bu his ezici.

Durmasını istemiyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Zor nefes alıyorum. Onun her şeyine ihtiyacım var.

"Topher, ben ... Siktir ..."

"Benim için hazır mısın?" Jacobs sorar.

"Evet, lanet olsun, *evet*. Acele et."

"Kayganlaştırıcıya ve prezervatife ihtiyacımız var."

Nefes nefese, "Siktir et, hayır . I ..."

Parmaklarını çekmedi ve ben kendimi parmaklarının beceriyorum. "Umurumda değil, şimdi yap."

Jacobs tamamen durur.

"Hayır! Ne yapıyorsun?"

"Emin misiniz?" Jacobs'ın sesi sessiz ve kararsız. "Kayganlaştırıcı acıtmaz. Ve prezervatif..."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Tamam, kayganlaştırıcı evet, prezervatif hayır. Her *şeyini* hissetmek istiyorum."

Hâlâ tereddütlü görünüyor. "Daha önce hiç kullanmadın mı?" "Asla. Söz veriyorum."

"Sana güveniyorum. Ben de güvenmedim." Kayganlaştırıcıya uzanıyor ve sonra parmaklarıyla beni tekrar dolduruyor, onun için gerçekten hazır olduğumdan emin oluyor.

Prostatımın ilk dokunuşunda tüylerim diken diken oluyor. Konuşamıyorum. Zor nefes alıyorum.

" çok ateşlisin," diye . "Benim için hazır ve açıksın. Sikim için yalvarıyorsun."

"Siktir git, ben ." . Ama şu anda değil.

"Kelimelerle değil." Jacobs'ın eli sırtımın ortasında geziniyor. "Ama bedenle."

"Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer beni hemen becermezsen, canını yakarım."

Kıçımı tokatlıyor. "Bunu sevdiğimi unutuyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum."

"Hayır, yok. Hiç yapmadın." Sonunda beni kurtarıyor, sikini hizaya sokuyor.

Başını giriş yerimde hissediyorum ve yanmayı arzuluyorum. Söz verdiği gibi yürüyemeyecek hale gelene kadar içimi dışıma çevirmesini arzuluyorum.

Yavaşça gidiyor -çok yavaşça- ve ben onu daha derine götürmek için dizlerimin üzerinde sallıyorum.

Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir inilti çıkarıyor ve bu, sikinin nihayet içime girdiği zamanla kıyaslandığında önemsiz kalıyor.

İkimizden de gelen gırtlaktan gelen sesler hayvani. "Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Farklı hissettiriyor."

Yine de zar zor hareket ediyor. "Becer beni" diyorum.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Evet, biliyorsun. Bu, son üç yıldır sana yaşattığım tüm hayal kırıklığını gidermek için bir şans. Tüm alayları. Tüm imma- turity. Tüm-"

Geri çekiliyor ve o kadar hızlı içeri giriyor ki, bunu beklemiyordum. "Evet," diye tıslıyorum. "Yap şunu."

Jacobs bunu tekrar tekrar yapıyor, her hamlesi bir öncekinden daha sert.

Ellerinden biri kalçamı kavrarken diğeri deliğimi sikerken beni yerimde tutmak için omzumu tutuyor.

"Tanrım, benden gerçekten nefret etmiş olmalısın," homurdandım.

İçime tekrar tekrar girerken tek yapabildiğim bunu kabul etmek. "Çok mu fazla?" diye soruyor.

"Hayır. Asla çok fazla değil."

"Bunu uzun süre yapamayacağım. Çok sıkısın. Çok sıcaksın.

Bu ... tarif edilemez."

"Devam et. Kendimi oraya götüreceğim." Bir elimi duvardan çekip ağrıyan sikime uzandım.

Tırmandıkça uçuruma daha da yaklaşıyorum ve zihnim daha da bulanıklaşıyor.

Uyuşuyorum.

O ve ben böyleyken, başka hiçbir şeyin önemi yok. Elleri tenimi dağladığında ve bedenime sahipmiş gibi sahip olduğunda, sadece ikimiz oluruz.

Okul diye bir şey yok.

Hokey sadece bir spor.

Gürültünün arasından sıyrılan bir düşünce dışında her şey kaybolur.

Christopher Jacobs'a aşığım. Ve bunun

olmaması gerekiyordu. *Oops?*

Jacobs homurdanıyor.

Seni seviyorum, diye cevaplıyor zihnim. Bir .

Silkeleniyorum ve elimle sikimi okşamaya odaklanıyorum.

Jacobs'ın teri sırtıma damlıyor ve ritmi bozuluyor.

Yaklaştığını biliyorum.

"Teddy, ben... Ben..."

Tam olarak düşündüğüm kelimeleri söylemesinin beklentisi, orgazmımı daha fazla tutamayana kadar artıyor.

"Geliyorum." Elime ve yatak başlığına patladım. Yastıklarından bahsetmiyorum bile.

Yine, oops.

Prostatım neredeyse artık dayanamayacağım noktaya kadar dövülürken umursamak gerçekten zor.

Derin nefesler alıyorum ve Jacobs ihtiyacı olanı almaya devam ederken orgazmımı atlatıyorum.

Elim sikimin üzerinde. Hepsi çok fazla. Çok fazla uyarıcı. Çok fazla... her şey.

Jacobs çekip beni sırtüstü çeviriyor ve artık saçlarımın döküldüğünden hiç kuşku yok ama umurumda değil.

Jacobs bacaklarımı kaldırdı ve tekrar girdi.

"Siktir!" Kukuletalı gözleri kapanıyor ve en seksi inilti ağzından düşmeden ve kışımı sıcaklık doldurmadan önce sadece üç itme daha sürüyor.

Kalçalarını döndürüyor, son kalanını da sağlıyor.

Sonunda çekilip üzerime yığıldığında, ikimiz de nefes almakta zorlanıyoruz.

Sıcak ağzı köprücük kemiğim boyunca öpücükler bırakarak ağzıma doğru ilerlerken, parmakları kış yanaklarımın arasından kayıyor. Deliğimde daireler çiziyor, sonra bir parmağını tekrar içeri kaydırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İçine geri itiyorum."

Hay sikeyim.

Başını tutup onu öpücüğün çekiyorum ve dilimi ağzına sokuyorum.

Jacobs boğazının arkasından yarı sızlanma yarı muhtaçlık gibi bir ses çıkarıyor ama sonra geri çekiliyor ve üzerimden yuvarlanıyor.

Yanıma ve kolunu belime dolayarak beni kendisine olabildiğince yaklaştırıyor. "Bu..."

Kollarına uzandım, hâlâ bu büyük ifşanın etkisindeydim.

Daha önce hiç aşık olmamıştım ama bu kesinlikle . Sanırım.

Tek bildiğim, daha önce hiç kimse için böyle hissetmediğim.

Bu konuda hissetmem gereken sevinç, netlik ya da iyi şeylerden herhangi biri yerine, tek düşünebildiğim bizim yaşımızda aşkın her zaman bittiği.

Hayatımda ilk kez, her şeyi hesaba katmama ve ne yapmak istediğimi seçmeme izin veriliyor.

Asıl planım New York'a taşınmaktı. Jacobs muhtemelen hala bunun olacağını düşünüyor.

Bir çıkış yolum olduğunu bilmiyor ve yakıtımın kapılmaya hazır olduğunu da bilmiyor.

Yaptıysa ve bunun bir parçası olmak istemediyse... Bu yıl kalp kırıklığı yaşayacak ne zamanım ne de enerjim var. Yeni ders yükümle olmaz.

Jacobs kendine gelene kadar bir süre sessizlik içinde öylece yatıyoruz. Dirseğine yaslandı. "Seni uzun zamandır görmemiştin."

Üzerimizdeki endişeyi örtmek için gülüyorum. "Buzda seninle birlikte olan ben değil miydim?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Yan yana oturuyoruz, birlikte antrenman ve maç yapıyoruz ama sanki seni hiç görmüyorum."

"Ders çalışmakla çok meşguldüm. Benimle ilgili asla tahmin edemeyeceğiniz şok edici bir şey, derslerimi buna göre planlamamış olmam ve şimdi tüm zor derslerim bu yıl. Her gün arka arkaya derslerden bahsediyorum."

Jacobs gülümsüyor. "Bu Beck'in yapması gereken bir şey."

Sertçe yutkunuyorum. "Mezun olduğunuzda nerede iş bulmayı düşünüyorsunuz? Burada, Burlington'da mı yoksa..." Soruyu bitirmeden cevabı biliyorum. "Sanırım Dorset yakınlarında."

"Planım bu. Çiftliğe yakın olmak istiyorum, böylece hafta sonları yardım edebilirim. Annemle babamın daha fazla insan çalıştıracak parası yok ve kardeşlerim de sonsuza kadar buralarda olmayacak. Rafter iki yıl içinde üniversiteye gidecek."

Colchester ile Dorset arasındaki mesafe çok uzak değil -Grant ve erkek arkadaşı arasında da durum aynı ve bu işi yürütüyorlar.

"Belki babamın altından kurtulursam, ailen beni evlat edinebilir ve çiftlikte çalıştırabilir."

Jacobs alay ediyor. "Kullanılabilir kas yapman gerekecek, yanında taşıdığın spor salonu yapımı boktan şeylere değil. Ayrıca, domuzların uçma ihtimali baban için çalışmaktan kurtulma ihtimalinden daha fazla değil mi?"

Ona anlaşılmadan

bahset. "Evet...

muhtemelen." Salak.

Bunu ondan saklamak için nedenlerimin zayıf olduğunu biliyorum, ama sanırım henüz her şeyle yüzleşmeye hazır değilim.

Başarısız olmaktan korktuğumu yüksek sesle itiraf etmeye hazır değilim.

Babam planımı kabul etmez ve beni aptal şirketi için çalıştırmaya çalışırsa, param olmadan nasıl yaşayacağımı bilmediğimi itiraf etmekten korkuyorum. Seçimim babamın sözünden çıkmamak ya da bir bütçeyle yaşamayı öğrenmek arasında olacak. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yüzleştiğim en korkutucu şey bu. Bu konuda Jacobs'a hiçbir şekilde şikâyetle bulunmayacağım. Bu ayrıcalığın nihai tanımıdır ve para bizi üç yıl boyunca düşman olarak tutan engeldir.

Jacobs'ın parmağı kaşlarımın üzerinde . "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum."

"Gözlerini kapat."

Şakaklarımı ovuyor ve ben cennette olduğumu düşünüyorum. "Uyu ve biraz dinlen."

Daha cümlesini bitirmeden bayılıyorum.

JACOBS

ÜST ÜSTE ÜÇÜNCÜ GÜN BECK OLMADAN UYANMANIN KALICI BİR ETKİSİ VARDIR.

kaşlarımın çatıklığı yüzüme kazındı. Orada olduğunu biliyorum, çünkü alnımdaki derin çizgileri, çenemdeki gerginliği ve gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını hissedebiliyorum.

Sınıfta konsantre olmayı zorlaştırıyor. Beck'in okul başladığından beri dikkati dağınık ama bunu mantıklı göstermeye çalışıyorum. Bu bizim son senemiz ve o dışarıda parti yapmıyor. Dizüstü bilgisayarının başında meşgul, sohbetlerimizi yarıda bırakmış ve öğle yemeği randevularımıza neden gelemediği konusunda ketum. Tekrar canlandığı tek zaman buzun üzerinde. Ya da sevişirken.

Uzaklaşıyormuş gibi hissetmeyi bırakamıyorum. Fiziksel olarak burada ama gerçekte yok.

Çarşamba sabahı, bu dönem yapmaya başladığımız rutin haftalık kahvaltımız için Zach'le buluşmak üzere kafeteryaya gidiyorum. Onu hâlâ tam olarak anlayamıyorum ama Grant gittiğinden beri yalnız olmadığını bilmesi için ona biraz ulaşmaya çalışıyorum.

Her zaman etrafta olan garip, kızgın piliç dışında yalnız.

Tepsimi dolduruyorum ve Zach'in oturduğu köşedeki masaya yöneliyorum, odanın diğer ucuna bakıyor ve bana hiç ilgi göstermiyor. Küçük kardeş gibi sevimli ama Grant'in onda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Küçük yüzü kalın gözlüklerle ve siyah saçları her zaman dağınık.

Tepsimin masaya çarpması onu zıplattı. "Hey."

"Topher." Bana doğru biraz eğiliyor. "Flört mü ediyorlar yoksa kavga mı ediyorlar anlamaya çalışıyorum," diyor, odanın karşısındaki iki kızı başıyla işaret ederek.

"Neden ikisi birden olmasın?"

Gülümsemesi gözlerini kısıklaştırıyor. "Sen ve Teddy bunun mümkün olduğunu kanıtladınız."

Oturdum ve öğle yemeğimi yemeye başladım.

"Bir şeye sinirlenmiş görünüyorsun." Zach başını eğiyor. "Ya da kabız. Hangisi olduğunu anlayamadım."

"Eh. Önemli değil."

"Tecrübelerime göre insanlar bir şey olmadığını söylediklerinde bir şey olma eğilimindedir."

"Bana psikoloji mi öğretiyorsun?"

"Kaşlarını çatıyorsun." Şimdi gerçekten çok iyi konsantre oluyor.

"Ted- dy, değil mi?"

Ağzımdaki lokmayla alay ediyorum. "Ne zamandan beri bu kadar anlayışlısın?" "Haklı mıydım?"

Neredeyse beni güldürecekti. "Tamam, belki son zamanlarda biraz mesafeliydi."

Zach bir an sessiz kalıyor, ben de öyle olduğunu sanıyorum ama konuşmaya devam edince beni şaşırtıyor. "Biliyorsun, Foster geçen sene kaptan olduğunda çok meşguldü. *Gerçekten çok* meşguldü. birkaç hafta görmedik *ve ben* de fark etmemeye çalışmakla meşguldüm ama Morris'le olanlardan dolayı koçu onu o kadar zorladı ki hiç boş zamanı kalmadı ve belki de olan budur?"

"İyi bir noktaya değindin, küçük bir ayrıntı dışında."

Zach sanki cebir yapmaya çalışıyor ve denklemi çözemiyor gibi görünüyor.

"Ben aynı zamanda kaptanım. Eğer hokey yüzünden olsaydı, bunu bilirdim." "Oh."

"Mmhmm."

"Huh. Tamam. Peki, o ne yapıyordu?"

"Çoğu gece benimle birlikte oluyor ama gündüzleri ortadan kayboluyor. Farklı derslerimiz var ve onun için çok yoğun bir yıl ama.. Bilmiyorum. Gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için ona mesaj atacak zamanı her zaman buluyorum. Ya da bir hafta önce cevap vermeyi kesene kadar veriyordum. Sonra birlikte olduğumuzda dikkati dağılıyor, sanki sürekli başka bir şey düşünüyormuş gibi."

"Derslere gireceğinden emin misin?"

Ona göz kırpıyorum. "Tabii ki o.." Ama sonra gerçekten düşündüm. "Şey, onu takip ettiğim söylenemez ama derslerine gittiğini varsayıyorum." Gerçi, onları ekip geceleri dizüstü bilgisayarda yetismeye çalışmak mantıklı olabilir. Ama bunu neden yapsın ki?

"Bir ilişkide gizlilik varsa, genellikle sadakatsizlik olasılığı da yüksektir," diyor Zach kayıtsızca.

Geri çekiliyorum. "Beni aldattığını mı düşünüyorsun?"

Zach ellerini kaldırır. "Kahretsin, hayır. Şey, bilmiyorum. Ben olasılığın yüksek olduğunu söylüyorum."

"Yardımın için teşekkürler ama o hile yapmıyor."

. Hâlâ akıllara durgunluk veren bir seks yapıyoruz. En azından *ben*. akıl almaz olduğunu düşünüyorum.

"İyi, tamam, güzel." Zach paniklemiş gibi görünüyor. Sanki beni bir şekilde kırmış gibi. "Onu suçlamak istememiştim-"

"Hey." Elimi omzuna koydum. "yok. Beck hile."

"Nereden bildiğinizi sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Buna güven denir. Ama.. o *bir şeyler* saklıyor.

Mesele şu ki, nedenini bilmiyorum." "O zaman... neden ?"

"Evet, peki bunu nasıl yapacağım, dahi?"

"Ona sor."

"Hiçbir sorun olmadığını söylüyor. Ya da muğlak konuşuyor ve sonra konuyu değiştiriyor."

"O zaman onu takip et?"

Zach'e yeni gözlerle bakıyorum ve o da bana masumca göz kırpıyor. "Grant'in sana göz kulak olması gerek."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Masumiyetine gülüyorum, hâlâ rol mü değil mi anlayamıyorum. Her iki durumda da kahvaltı bittikten sonra sözleri beynime kazınıyor. Beck'in son dersi benimkinin karşısındaki binada. Nereye gittiğini görmek için birkaç dakika erken çıkmamam için hiçbir neden yok.

Ben de öyle yapıyorum.

Eşyalarımı alıp çıkarken amfide kimse başını kaldırıp bakmıyor. Dışarıdaki salon zaten kalabalık ve erken çıktığım için şanslıyım çünkü Beck'i ve onun sınıfından olduğunu tahmin ettiğim iki kızı karşı binadan çıkarken gördüğümde daha yeni dışarı çıkmıştım.

Onu gördüğüm anda bunun doğru olmadığını anladım.

Bu tuhaf mesafeye rağmen, onun yüzünü görmek beni gülümsetiyor. Ve birkaç ay önce tahammül edemediğim biri için, bu kadar çabuk her şeyim haline gelmesi inanılmaz. Bunu hiçbir şey yapmayacağım.

Ayrıca bir partner hakkında konuşmak yerine onu takip eden adam olmak istemiyorum.

Ve bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ya artık benimle birlikte olmak istemiyorsa ve yılın geri kalanında beni oyalıyorsa?

Beck'i takip etmek yerine, erkek arkadaşımın uzaklaşmasını izledim.

Zach'ten tavsiye alırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Adam alınmasın ama *Grant*'ten önce bir ilişkisi bile olmamıştı.

Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Beck'e ne kadar geç olursa olsun bu gece odama uğraması için bir mesaj gönderiyorum ve sonra işe gidiyorum.

Çenemi kapalı tutmaya alışık değilim ve Beck bana ne olduğunu söylemek istemiyorsa, tamam, ama en azından bunun bizimle bir ilgisi olmadığını söylemesi gerekiyor.

Cohen'in odasına uğrayıp onun dandik ışıltılı lambalarını ödünç alıyorum, müziğimi bir hoparlörden ayarlıyorum ve hâlâ masaj yağım olup olmadığını kontrol ediyorum. Bu romantik bir atmosferden çok uzak bir şey ama düşünce bu, değil mi? Belki de sadece rahatlamaya ihtiyacı vardır.

Bu berbat fikri iptal etme dürtüsüyle odama bakarken kapım çalınıyor. Saat daha altı ama ben çıldırma sınırındayken Beck elbette gelecektir. Nefesimi tutuyorum, eğer gelen başkasıysa bir güzel azar işiteceğini düşünüyorum.

Öyle değil.

Beck yorgun görünüyor ama gülümsüyor, bu da beni otomatik olarak gülümsetiyor. Çantasının askısından tutup onu içeri çekiyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz eşyalarını yere atıyorum ve ona uzun uzun sarılıyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor, kollarını belime dolayarak.

Onu daha sıkı sıkarak cevap veriyorum.

Yüzünü çevirip boynumu öperken son birkaç günün tüm endişesi eriyip gidiyor. Ve sonra- "Odana ne yaptın böyle?"

Gülmeye başladım. "Romantik olmaya çalışıyordum ama aptalca görünüyor."

"Çünkü romantizm aptalcadır."

"Yüzün aptalca."

Boynumu ısıtır ve uzaklaşıyor. "lazım."

"Bir dakika bekle." O uzaklaşmadan, gömleğini kafasından yukarı çekiyorum.

"İyi ama bütün işi sen yapıyorsun," diye homurdanıyor. "Yapıyorum ama sevişmiyoruz."

Onu ön tarafına yatırıyorum, sonra beline sarılıyorum ve masaj yağımı alıyorum. Pürüzsüz, sıcak sırtına bol miktarda döküyorum.

Ben işe koyulurken Beck uzun bir inilti çıkardı. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Biliyorum." Başının arkasını öpmek için eğildim. "Biliyor musun, son birkaç haftadır endişeliydim."

Ellerimin altında kasları geriliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Tuhaf davranıyorsun ve bunun bizimle ilgili olabileceğini düşündüm."

Başını sallayıp doğrulmaya çalışıyor ama avucumu kürek kemiklerinin arasına bastırıp onu yerinde tutuyorum.

"Sakin ol, Teddy."

"Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Bir dakika boyunca cevap vermeden çalıştım. "Mesele şu ki, Zach beni aldattığını söylediğinde-"

"Ne?"

"Bir saniye bile inanmadım. *Tanrım*, sakın ol. Burada rahatlıyor olman gerekiyordu."

"Birisi benim hilekâr olduğumu düşünürken bu biraz zor."

"Bu *Zach*. Olaylara duygusal değil, istatistiksel açıdan bakıyor. Ayrıca bana nereye gittiğini söylemediğin için seni takip etmem gerektiğini söyledi, ama tam bunu yapmak üzereyken bunun berbat bir şey olduğunu fark ettim."

"Sen... beni takip mi edecektin?"

"Evet. Ama sonra bir şey hatırladım."

"Ben bir serseri değil miyim?"

"*Bu* ve.. seni seviyorum."

Beni üzerinden atmadan yuvarlanıyor, böylece beline sarılıyorum. "Bunu yüzüme karşı mı söylemek istiyorsun?"

"Ego mi ihtiyacın var?"

"Hayır, sana bu boku düzgünce söylemen için bir şans veriyorum." Gülümsemem yüzümü böldü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Seni zavallı piç." Kollarını doluyor ve aşağı çekiyor, böylece onun üzerinde duruyorum.

"Dediğim *gibi*, bunu hatırladım ve bizim bir ekip olduğumuzu, sana güvendiğimi ve benden sakladığın bir şey varsa bunun iyi bir nedeni olması gerektiğini hatırladım. O yüzden ketumluğunu koruyabilirsin ama şunu da hatırlamalısın ki bir şey benimle ilgili olmasa bile-" Derin bir nefes alıyorum. "-hâlâ *bizimle* ilgisi var. Anlaşma bu."

"Çünkü biz bir takımız."

"Aynen öyle."

Beck beni kendine yakın tutuyor ve üstte olması için bizi yuvarlıyor. Mavi gözleri bana hayranlıkla bakıyor. "Neden bu kadar tatlı ve akıllı başında birisin? Bu iğrenç."

"Erkek arkadaşım saçmalıyor, o yüzden fazla seçeneğim yok."

Tam kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor ve geri çekildiğinde biraz daha ciddi görünüyor. "Birkaç ders daha almış olabilirim."

"Ne? Bu harika!"

"Evet..." Kaşlarını çatıyor. "Eğitimde."

Ha? Tamam, beklediğim bu değildi. "Umm... eğitim?"

Dudakları düzleşiyor. "Koçluk, aslında küçük bir sertifika ama bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Babamla yaptığım görüşme hakkında sana söylemediğim bir şey var."

"Ne oldu?"

"Teknik olarak bana bir çıkış yolu verdi. Eğer kendimi kanıtlayabilir ve istediğim yaşam tarzını finanse edecek bir gelecek yaratabilirim, beni açıkça ilgi duymadığım bir işi yapmaya zorlamayacağını söyledi."

Yüzüm aydınlandı. "Bu çok ."

"Hayır, öyle değil. Yani, evet, başarabilirsem olacak, ama çok fazla baskı var ve çok fazla ders var. Üstesinden düşünmüştüm ama şimdiden tükeniyorum."

"İşletme diploması ve koçluk yan dalıyla ne yapacaksın?"

Beck derin bir nefes alır. "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. O çok iyi biliyor.

"Biz bir takımız. Bunu daha yeni anladık. Söylediğin hiçbir şey için seni yargılamayacağım."

Beck kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Tamam, uzaylılara Marsta nasıl hokey oynanacağını öğretmek istiyorsan seni yargılamam ama hayatının geri kalanında yapmak istediğin şeyi asla küçümsemem."

"Uzaylılar olmadığı
süreçe." Başımı
salladım. "Aynen
öyle."

Beck dudağını ısırtıyor. "Ben... lise öğrencilerine üniversite düzeyinde nasıl oynayacaklarını öğreten bir hokey kampı işletmek istiyorum." Kelimeleri aceleyle çıkıyor ama her birini yakalıyorum.

"Bu.."

"Bu aptalca." Beni başından savdı. "Bana para kazandırıp kazandırmayacağını ya da bana istikrarlı bir yaşam tarzı sunup sunmayacağını bile bilmiyorum. Eğer yapamazsam, babam şirketi kapatacak ve beni New York'a gitmeye zorlayacak ve-"

Kendini küçümseyen hayıflanmasını bir öpücükle kesiyorum ve saçmalamaya devam etmeyeceğini düşündüğümde, iyi bir önlem için onu biraz daha öpüyorum.

Geri çekildiğimde, hiçbir şey söylemedi.

"Biliyorsun, baban seni New York'a gitmeye ve bir şey yapmaya zorlayamaz."

"Yapabilir. Tüm mali durumumu kontrol ediyor, okul harcımı ödüyor ve ... ve sen bana kaşlarını çatıyorsun."

". Ben... tamam, belki biraz öyleyim ama-"

Beck beni üzerinden kaldırıp ayağa kalkıyor ve odada volta atmaya başlıyor. "İşte bu yüzden bir şey söylemedim. Paramın kesilmemesi için çabalıyorum ve sen de zaten paramdan nefret ediyorsun, bu yüzden anlamamı beklemiyorum."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Anlıyorum. Benim de senin kadar param olsaydı, ben de kaybetmek istemezdim. Ama bazı şeyler için direnmeye değer. Bazı şeyler için savaşılmaya değer." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Peki Teddy? *Sen* uğruna savaşılmaya değersin. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Para olsun ya da olmasın, en azından bunu hak ediyorsun. Babanın gönlünü almak gibi kısa vadeli kazançlara bakmayı bırak. Uzun vadede ne istiyorsun ve nihai hedefin için nasıl çalışabilirsin?"

"Kendi kampımı yönetmek istiyorum," diyor Beck yeni bir kararlılıkla. "Yani, çok fazla iş olacağını biliyorum ve birkaç yıl boyunca koç olarak bir pozisyon bulmam ve buna doğru ilerlemem gerekecek, ama düşündüm ki..." Derin bir nefes daha çekiyor. "Diplomanızla spor hekimliği dersleri aldığınızı düşündüm, değil mi? Bir fizyo-

Terapistin gemide olması akıllıca olur ve sen de koçluk yapabilirsin çünkü çok iyisin ve-"

Gülümsüyorum. " yıllarda birlikte olacağımızı düşündün mü?"

Beck'in ağzı açık kalır. "Hayır mı? Yani... varsayımsal olarak mı?" Sesi çatlıyor ve bu çok sevimli.

Kollarımı ona dolamak için hareket ediyorum. "İtiraf et. Beni seviyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına.

Başını eğiyor ve başını sallıyor. "Ben de seni seviyorum."

Kıçını tokatladım. "Güzel. O zaman yapacak işlerimiz var." "İş mi?"

"İstedğin şeyi elde etmen, babanı etkilemen ve hokey kampı fikrin için çalışmaya başlaman için bir yol bulacağız, hem de yorgunluktan kendini öldürmeden."

"Yardım edecek misin?"

Masama oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Takım arkadaşları ne içindir?"

Beck başımı öpüyor. "Ortaklar."

Başımda dikilen adama bakabilmek için çenemi kaldırıyorum. "Ortaklar.

Gelecek yıl ne olursa olsun, bunu birlikte yapmak istiyorum."

Üzerime eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bu erkek arkadaş işinde oldukça iyisin."

Beck geri çekilmeye çalışıyor ama ben ensesinden tutup onu tekrar öpüyorum, daha derin ve yavaş, bulunduğumuz noktadan daha ileriye gitme düşüncesi olmadan. Belki de kendimizi aşıyoruz, belki de planladığımız bu gelecek hiç gerçekleşmeyecek, ama harika olan şey, şu anda bunu çözmemize gerek olmaması.

Bir planımız olduğu sürece, inatçı kıçlarımız bunu gerçekleştirecektir.

B E C K

JACOBS' A FA-

Ther'in ultiyatomu ve benim kendimi özgür bırakma planım çok ürkütücüydü.

Bunun onun desteklemeyeceğini düşünmemle bir ilgisi yoktu ve her şey bu işe ne kadar bağlı olduğumla ilgiliydi.

Bu, ailemin doğduğum andan itibaren bana aşladığı beklentilerden kurtulma şansım. Babamın beni desteklemekten başka çaresi kalmaması için atışımın kusursuz olması gerekiyor.

Kendi hokey kampımı kurmak için bütünlüklü bir finansal plana, öğrencilerin yaz boyunca ve muhtemelen sömestr boyunca sabah erken saatlerde kolayca ulaşabilecekleri kiralanabilir bir alana ihtiyacım olacak, böylece yıl boyunca faaliyet gösterebilirim.

Yaz boyunca daha büyük kapasiteler için üniversitelerden koçlar toplayabilirim ve hatta Jacobs'ın en iyi arkadaşına göz kırpaabileceğini ve Foster Grant'ı da dahil edebileceğini düşünüyordum. NHL yıldızları özel günler için gelseydi, kayıtlar tam kapasite olurdu. Çok para kazanma potansiyeli var.

Sonra sigorta, barınma, tüm öğrencilerin üniversiteye girmeye uygun olduğundan emin olmak için NCAA kurallarına uymayı düşünmem gerekiyor ... Kısa bir süre içinde yapılacak çok şey var.

Bu benim uzun vadeli planım olsa da, mezun olmadan önce tüm planı babama sunmam gerekiyor.

Altyapı mevzuatını okumanın tam ortasındaydım, çünkü bu her zaman eğlencelidir, yurt odamın kapısı açıldı ve erkek arkadaşım elinde kampüs kahve arabasından aldığı iki fincan kahveyle içeri girdi.

"Aman Tanrım, seni seviyorum." Değerli, çok değerli sıvıya uzandım.

"Ayy, seni seviyorum-bekle, kahveyle , değil mi?" "İkinizi de eşit derecede seviyorum. Bana seçim yaptırmayın!"

"Kahvaltıda Zach'in kızgın arkadaşı Ray'den öğrendiğim küçük bilgi kırıntısını size söylediğimde bunun kolay bir seçim olacağını düşünüyorum."

"Dinliyorum."

"Bunu para kazanmak için bir fırsat olarak görüyorsunuz, değil mi? Bunu tamamen yanlış anladığınızı düşünüyor."

"Oh, harika. Evet, bu seni gerçekten sevmemi sağlıyor. Haklısın."

"Bitirmeme izin verin, Bay Sabırsız. Ya kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak kurulursa? Ray, Beckett Enterprises gibi büyük bir şirketin her zaman vergi indirimi arayışında olacağına dikkat çekti. Beckett Enterprises şemsiyesi altında kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa sahip olmak finansman anlamına gelecek ve teknik olarak hala babanız için çalışacaksınız. İkiniz de kazanabilirsiniz."

Vay anasını.

"Açı bu," diyorum. "Bunu onaylatabilecek şey bu. Ve hokey koçluğuna parası yetmeyen daha az şanslı çocuklara yardımcı olabilir."

"Benim gibi." Jacobs başını öne eğiyor. "Böyle bir fırsat için canımı verirdim. Doğuştan gelen yeteneğim sayesinde girecek kadar şanslıydım ama ekstra koçluk bir yana, hokey malzemelerimi bile zar zor karşılayabiliyorduk. Bununla bir sonraki Foster Grant olabilirdim, kim bilir."

Bu projeden duyulan heyecan, projenin tamamlanması için gereken iş yükünden duyulan endişenin yerini alıyor.

"Ray'i öpebilirim!"

Jacobs'un yüzü allak bullak olur. "Yerinde olsam yapmazdım. Muhtemelen ısıtır."

Gülüyorum. "Onun yerine seni öpeceğim ve ona sonra teşekkür edeceğim."

"Bu daha iyi bir plana benziyor." Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ama sonra telefonum bir hatırlatma ile bipliyor. "Kahretsin. Danışmanımla buluşmam gerekiyor."

"Yine mi? İki döneme bir milyar dersi nasıl sığdıracağına dair bir planın var mı?"

"Evet. Ve teknik olarak babamın kurallarını ihlal etmiyor, yine de bundan memnun olmayacağını biliyorum."

"Kulağa Beck'in yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

"Değil mi? Kuralları mezun olmadan önce bir plan yapmam gerektiğini söylüyor, değil mi? Ama ne zaman mezun olmam gerektiğini söylemedi. Tüm son sınıf derslerimi gelecek yıla ertelemeyi ve yan dal derslerimi önümüzdeki iki dönem boyunca yapmayı umuyorum."

Jacobs sırtıyor. "Bu şeytani bir şey ve ben bunu seviyorum. Mezun olduktan sonra Burlington'da iş arayacağım anlamına gelse bile."

"Benim için kalacak mısın?"

Erkek arkadaşım başını sallarken hiç tereddüt etmiyor. "Hafta sonları evde hâlâ yardım edebilirim."

"Ben de gelebilirim. Ailen beni seviyor."

Yanağımı okşadı. "Elbette seviyorlar."

"Hey, seviyorlar!"

"Mmhmm." Jacobs beni kendine çekti. "Gitmen gerektiğini biliyorum ama önce seninle bir gelecek planlamaktan hoşlandığımı söylemek istiyorum."

İnledim. "Ben gitmeden hemen önce böyle şeyler söyleyemezsin. Toplantımı iptal edip yerine başka bir şey patlatmak istememe neden oluyor."

Dudakları yanağıma kondu. "Git danışmanını gör, sonra hemen geri gel ve bana sakso çek. Bekliyor olacağım."

Bu tarihteki en hızlı toplantı olacak.

JACOBS OMUZLARIMI KAVRADİ. "Bu iş sende. Gergin olmana gerek yok."

"Gergin mi? Ben gergin değilim." Sesim altı yaşında bir kız çocuğununki gibi çıkmasaydı buna ben de inanırdım.

Çoğu aile Şükran Günü tatilinde birlikte vakit geçirip kilo kilo yemek yerken, Jacobs ve ben babamla buluşmak ve ona hayat planımı vermek için Beckett Enterprises'dayız.

Beni zengin edecek mi? Hayır. Ama yanımda Jacobs'la mutlu bir şekilde yaşamama kadar para kazandıracak. Ev yerine apartmanda yaşamak zorunda kalacağız. Restoran yemekleri yerine ramen yemek zorunda kalacağız.

Ama Jacobs'la birlikte olmak bana bir şey öğrettiyse, o da harcanabilir geliriniz olmadan da başarılı ve mutlu olabileceğinizdir.

Kolay olacağını söylemiyorum ama ben tatmin olmayı paraya tercih ediyorum.

Almak yerine vermeyi seçiyorum.

Ama daha da önemlisi, hayattaki yolumu kendim seçiyorum.

Jacobs, "Bu harika bir plan," diyor. "Ve eğer hayır derse, daha iyi bir şey bulmak için hala önümüzdeki iki yılımız var."

Jacobs'a henüz söylemedim ama babam bu plana hayır derse, her halükarda bu geleceğin peşinden gitmeye karar verdim. Babamın maddi yardımını olmasa bile. Daha uzun sürecek ve çok daha zor olacak ama bu yapmak istediğim bir şey.

Koçluk, gerçek tutkuyu bulduğum tek şey ve bu geçici bir heves olarak gördüğüm bir şey değil. Geçici bir his değil. Bu benim ağrım.

"İşin bittiğinde hemen burada olacağım." Jacobs kolumu sıkıyor ve beni babamın uzun, boş bir masanın ucunda tüm iş per- soneli ile oturduğu korkutucu toplantı odasına gönderiyor.

Dün gece New York'a vardık ve ona o anda sunmaya hazırdım, ancak ofisleri boşken tam bir sunum isteyerek beni terletmesi gerektiğine karar verdi.

Bunun bir yıldırma taktiği olduğunu ve bunu hala onu etkilemede başarısız olmamı umduğu için yaptığını biliyorum, böylece geleceğime dair orijinal fikrini bana dayatmaya çalışabilir.

Son üç ay boyunca topladığım tüm bilgileri içeren bir klasrm var ve onu ona doğru kaydırıyorum.

"Büyürken sen ve annem her zaman Bebek ve benim için en iyisini istediniz. Kiradan daha pahalı olan kreşlere gittik. En iyi okullara gittik. Her fırsat bize sunuldu. Bizim için yaptığınız her şey için inanılmaz derecede minnettar olduğumuzu söylerken hem Bebek hem de kendim adına konuşabilirim."

Bana inanmamış gibi görünüyor. "Yani bu yüzden mi buradaki pozisyonunu geri çeviriyorsun?"

Çok mu iğneleyici?

Beni etkilemesine izin vermedim. "Benim için çizdiğin geleceği istemiyor olabilirim ama yetiştirilme tarzımı takdir edebilirim. Büyüdüğümde istediğimi yapmaktan başıka bir şey istemedim."

"Peki sen ne buldun?" Formasyon dosyasını açıyor ve ilk sayfada takılıp kalıyor. "Hokey mi? Gerçekten mi? Lütfen bana bunca yolu hokey oyuncusu olma fikrini anlatmak için geldiğini söyleme."

"Hayal bile edemezdim," diye mırıldandım. "Profesyonel bir hokey oyuncusu olmak istemiyorum. Koç olmak istiyorum. Sıradan bir koç değil. Kâr amacı gütmeyen bir kamp işletmek ve maddi durumu iyi olmayan çocukların senin bana verdiklerinin bir kısmını almalarına yardımcı olmak istiyorum."

"Bu.. çok asilce. Bu şaşırtıcı. Bunun için nasıl finansman bulmayı ya da alıştığınız yaşam tarzını sürdürmeyi bekliyorsunuz?"

"Bu beni zengin yapmayacak. Hem de hiç. Bu konuda bir sorunum yok. Finansman açısından..."

Tüm istatistiklere ve vergi avantajlarına giriyorum ve ona elimden geldiğince profesyonel bir sunum yapıyorum.

"Teknik olarak hâlâ Beckett Enterprises'ın bir parçası olacağım, ki senin de her zaman istediğin buydu."

Parmakları çenesinin altında dikleşiyor. "Bunu onaylamaları için yönetim kuruluna götürmem gerekecek ve bu da zor bir satış olacak."

"Vergi indirimlerini düşünün."

Yanılıyor olabilirim ama yemin ederim gözlerinde gurur parlıyor.

Babam iç geçiriyor. "Ne büyük kayıp."

Kalbim küt küt atıyor ve içime doğru batmaya başlıyor.

"Atık mı?"

"Bu planı üç ay içinde buldun ve burada gördüğümüz pek çok şeyden daha iyi bir adım. Hâlâ olması gerektiğine inandığım beynine sahip olamayacağımız için hayal kırıklığına uğradım ama seninle bir anlaşma yaptım. Sana söz verdim ve senden kolaylıkla reddedebileceğim bir şeyle gelmeni beklememe rağmen... *bencilce* bir şeyle..." Başını iki yana sallıyor. "Vicdanım rahat bir şekilde yalan söyleyip fikrinin aptalca olduğunu söyleyemem, çünkü değil."

Göğsüm gururla kabarıyor ama tüm övgüyü ben alamam. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu sadece benim fikrim değildi. Bu bir grup çalışmasıydı. Koçluğu ve kampı ben buldum, ama Jacobs ve okuldan bir arkadaşım işin iş kısmına yardımcı oldular ve tahmin edin işletme vergisi ile ilgili tüm bilgiler için kimi aradım?"

Bana göz kırpıyor.

"Bebeğim. Ona gerçekten bir şans vermelisin baba. O harika biri."

"Öyle olduğunu biliyorum oğlum. Kör değilim."

"O zaman neden-"

"Eski kafalıyım, biliyorum ama sadece bu değil. Onu bu dünyadan korumak istiyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Ha?"

"Kadınlar için zirveye çıkmak daha zor. Kadın düşmanlığı ve ücret farkı var ve yüzleşmek zorunda kalacağı pek çok engel var. Onu tüm bunlardan korumak istiyorum."

Farkına varır. "Beni Jacobs'la birlikte bulduğunda bu yüzden mi korktun? Senin dünyanda eşcinsel bir erkek olarak yaşamının benim için ne kadar zor olacağını bildiğin için mi?"

Belli belirsiz ama başını sallıyor. "Erkek arkadaşından hoşlandım. Özellikle de bu yeni yönünün onunla bir ilgisi varsa."

Görünüşe göre babamın bir kalbi varmış. Kim bilebilirdi ki?

"Baby'yi koruma ihtiyacınızı anlıyorum ama bence ona yeterince değer vermiyorsunuz. Kadın düşmanı ve cinsiyetçi dünyanızda değişim yaratmanın tek yolu onun bu cam tavanları kırmasına izin vermektir. Onunla bu konuda konuşun çünkü o bu şansı gerçekten istiyor."

"Yapacağım." Babam ayağa kalkar. "Senin sunumunu kurula götürmem gerekecek-" "Sadece şunu bil ki, hayır deseler bile, yapmak istediğim şey bu ve bunu gerçekleştireceğim."

Babamın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Zorlayacağım. Söz veriyorum."

Bunu doğru duymuş olamam. "Gerçekten mi?" İstedimden çok daha yüksek sesle çıktı.

"Geleceğin senin, git ve onu yaşa."

Kapı bir parça açıldı ve *geleceğim* kafasını içeri soktu. "Bağrıışmalar duydum. Bağrıışmalar mı var?"

"Bayıldı."

"Yaptım," diyor babam. "Kampını alacaksın."

Jacobs kapıyı iterek açtı ve iki saniye içinde kollarını bana doladı. Başını boynuma gömdü. "Başardın."

"."

Beni sertçe öpüyor ve ben onun içinde o kadar kayboluyorum ki neredeyse babamın odada olduğunu unutuyorum.

Ta ki boğazını temizleyip "Hadi eve gidip biraz hindi yiyelim" diyene kadar.

Jacobs'tan uzaklaşıyorum. "Ve Baby ile konuş."

"Evet, ve Baby ile konuş."

Arabaya doğru yürürken Jacobs'un eli elimdeyken, adrenaline karışık nazik sakinliği bir şeyi fark etmemi sağlıyor.

Hayatımda ilk kez gerçekten mutluyum.

B E C K

N E W Y E A R ' S E V E

"MONTREAL, SÜRTÜKLER!" BUNU BEKLEMİYEN JACOBS'A VÜCUT KONTROLÜ
YAPIYORUM,

Bu yüzden Cohen'e çarpar ve domino etkisi yaratarak Cohen, Grant'in kardeşi Seth'e çarpar, o da arabasına çarpar.

Seth, Grant'le aynı boyda ama onun kadar kaslı değil. Milyarlarca kat giysisinin altında, incecik kolları ve bacakları var. İkiz olduklarına inanmak zor, gerçekten.

Zach'e döner. "Neden hokey oyuncularını tekrar davet ettin?"

"Teknik olarak," diye araya girdim, "Jacobs'ı Grant'in en iyi arkadaşı olduğu için davet etti. Bu da benim otomatik olarak davet edildiğim anlamına geliyor çünkü Jacobs'un daha iyi olan yarısıyım - daha iyi olana vurgu *yapıyorum*-"

Jacobs beni itti.

Onu görmezden geliyorum ve devam ediyorum. "Ve sonra Cohen..." Takım arkadaşımıza baktım. "Bekle, neden geliyorsun?"

Cohen beni tersledi. "Beni Grant davet etti, göt herif."

Seth, "Hâlâ neden tek arabayla gittiğimizi anlamıyorum," diye mırıldanıyor.

Elimi kalbimin üzerinde tutuyorum. "Bizi seviyorsun. Bizi *gerçekten seviyorsun*." Seth Jacobs'a ters ters bakıyor. "Ona bir tasma tak." Bana doğru el sallıyor, ve ben gülüyorum.

Erkek arkadaşına yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Hoşuma gidebileceğini bilmiyor. Ayrıca, Grant'in kardeşi eğlenceli biri. Bana eskiden nasıl davrandığına benziyor. Anıları canlandırıyor."

"Belki de onunla alay etme? Bizi Montreal'de terk eder." "Ooh, otostopla geri dönebiliriz. Bu bir macera olabilir." Jacobs kaşlarını çatı. "Belki de Seth haklıdır. Bir tasmaya ihtiyacın var."

"Tasma ve ağız tıkacı. Şimdi bakın kim sapıkmış?"

Jacobs bana bir bakış attı.

"Tamam. Uslu duracağım."

Diğerleri arabaya bindikten sonra Jacobs ve ben ortaya geçmek için birbirimizi itmeye çalıştık.

"Ben senden büyüğüm," diye itiraz ediyorum. "Neden öndeki sıska kıçlılardan biri ortayı alamıyor?"

"Çünkü bu benim arabam, göt herif!" Seth sürücü bağılıyor.

Jacobs yerinde duruyor ve kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Benimki kadar etkileyici değil ama neyse.

Ellerimi havaya kaldırdım ve pes ettim. "Pekâlâ. Hadi yapalım şunu. Belki iki erkeğin arasında ezilmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı görürüm. Genel olarak erkeklerden mi yoksa sadece senden mi hoşlandığımı hiç . Bu bir deney olabilir."

Jacobs beni geri çekti ve orta koltuğa tırmandı.

İçimdeki benlik "*Zafer!*" diye bağılıyor.

Hâlâ başka bir erkeği çekici bulmadığım doğru olabilir ama Grant'in panseksüel açıklaması beni biraz araştırma yapmaya itti. Bu da beni *Schitt's Creek*'in dünyasına soktu. Tek , David'in "Ben şarabı severim, etiketi değil" sözü kesinlikle bana hitap ediyor.

Jacobs ile aramızda her zaman bir bağ vardı, kavga ettiğimiz zamanlarda bile. Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile buz iyi çalıştık çünkü tanıştığımızdan beri temelde iç içe geçmiştik.

Erkek olması önemli değildi. Gerçi geriye dönüp baktığımda, erkek olması muhtemelen birlikte olmamız gerektiğinin kaçınılmaz olarak ortaya çıkmasını geciktirdi.

Seth'in arabası bir Jeep Cherokee olsa da, arkaya üç hokey oyuncusunu koymak yine de yumuşak.

Jacobs ortada kıvranıyor, rahat etmeye çalışıyor, ama tekrar kıvranmaya başladığında I-89'a henüz varmıştık.

Öne doğru eğildim. "Hey, Cohen, belki de ortada oturup bize sürtünmeliydin. Bu normal, değil mi? Hiç de geyce değil?"

Jacobs kıs kıs güler.

"Bunu görmezden gelerek," diye şarkı söylüyor Cohen.

"Memleketteki en iyi arkadaşına hiç ulaşabildin mi? Eşcinsel olmayanı mı?" Sırıtiyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Bir erkekle mutlu bir şekilde nişanlı olabilir de olmayabilir de."

Bir kahkaha attım.

"Tanrım, sizden nefret ediyorum çocuklar."

İki saat düşündüğümünden daha uzun. Bu kuzey yolculuğu New York'a gitmekten daha uzunmuş gibi geliyor.

Seth, Grant'in bizim için ayırttığı, bu gece çalacağı yerden bir blok ötedeki otele girdiğinde, sanırım herkes beni arabadan atmaya hazırды... hala hareket halindeyken. Jacobs bile, ve o beni seviyor.

Seth valeye anahtarlarını verirken Grant bizi karşılamaya geliyor ve biz de çantalarımızı alıyoruz.

"Senin stadyumda olman gerekmiyor mu?" Jacobs soruyor.

"Oyun öncesi mola. Yakında oraya dönmek zorundayım." Önce Jacobs'a sonra da kardeşine otelin anahtarını uzatır. "Çoktan kaydınızı yaptırdım."

Cohen boğazını temizler. "Peki ya ben?"

"Rezervasyona bir oda daha eklemeye çalıştım ama yılbaşındayız dostum. Her yer dolu. Gelip benim dairemde kalabilirsin ama şimdiden uyarayım, erkek arkadaşımı Noel'den beri görmedim."

. "O altı gün önceydi."

Grant kaşını kaldırır. "Peki ya Jacobs'u altı gündür görmeseydin?"

"Touché." Kolumu Jacobs'a doladım ve son iki saati birbirimizin yanlarına yapışarak geçirmiş olmamıza rağmen onu kendime çektim. Ve, *kahretsin*. Grant Zach'e bakıp birine yakın olma ihtiyacını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum. Elimi Jacobs'ın sırtında gezdirdim ve gülümsedim.

Sanırım tam olarak hissediyorum.

Cohen'e "Bizimle kalabilirsin," dedim. "İzlemene bile izin veriyoruz."

Jacobs bana dirsek attı.

"Şaka yapıyordum!" Sayılır. İzlemesini istemiyorum ama Jacobs'la birlikte olmak bana bir şey öğrettiyse, onun yanında seks istemeden yatabildiğim tek zaman, ailesinin çiftliğinde kollarımın ve vücudumun kırıldığı bir yerde çalıştıktan sonradır.

Başka istisna yok.

Cohen Grant'in kardeşine bakar. "Lütfen odanızda kalmama izin verin."

"Seni tanımıyorum bile," diyor Seth.

"Kardeşinin seks yapmasını dinlemek istemiyorum ve Beck ile arka koltukta iki saat geçirdim."

"Hey," diye yakınıyorum.

"Benim için üzül!"

Seth iç geçirir. "Peki. Kimseyi Foster ve Zach'in seks seslerine maruz bırakmam ve Beck olayını gerekçelendirmeme bile gerek yok."

"Hey!" diyorum daha vurgulu bir şekilde. Gruptaki herkesi işaret ediyorum. "Bunu görüyor musunuz? İşte bu yüzden son üç yıldır yakın olamadık."

Jacobs güler. "Elbette. *İşte bu* yüzden. An- noying kişiliğinizle hiçbir ilgisi yok."

"*Keyifli*'yi yanlış telaffuz ettin. Ayrıca, tüm sorunlarınızın ne olduğunu bilmiyorum, ekibin geri kalanı beni seviyor."

"Bu doğru." Jacobs beni sıkıyor. "Aptal oldukları hakkında bir şeyler söyledim ama seninle çıkan benim, o zaman ben ne oluyorum?"

"Kral aptal," diyor Grant.

"Yeni takma ad!" Jacobs'ı daha sıkı tutuyorum. "Seni öldüreceğim," diye tehdit ediyor Jacobs.

"Seni kızdırmanın beni nasıl tahrik ettiğini biliyorsun." Kulağına doğru eğildim. "Arenaya gitmeden önce birbirimize sakso çekmek için yeterli zamanımız var mı sence?"

Elimi tuttu. "Gidip odamızı kontrol edeceğiz! Sonra görüşürüz."

Beni sürükleyerek götürüyor ama Cohen'in Seth'le konuştuğunu duymadan önce değil. "Ciddiyim. Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Üst kattaki odamıza koşarak çıktık, çantalarımızı attık, kıyafetlerimizi çıkardık ve birbirimizi kral yatağına yatırdık.

"İlk gelen kazanır mı?" Ben soruyorum.

Jacobs yuvarlanıyor. "Genelde en hızlı tetiği çeken kaybetmez mi?"

"Evet, ama bunun için zamanımız yok. Etrafında dön."

"Siktir, seni seviyorum."

Sırıtiyorum. "Anlaşılan aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var ve o çizgi oral seks."

"Duh." Jacobs elleri ve dizleri üzerinde ayaklarıma bakacak şekilde pozisyon aldı.

Aleti bacaklarının arasında asılı, sert ve ağzım için hazır.

Sıkıca kavıyorum ve dudaklarıma doğru yönlendiriyorum, başını yalarken çıkardığı inilti sesini seviyorum.

Ama sonra ağzı tam oradaydı, neredeyse en başından beri ustalaştığı bir hareketle beni boğazının arkasına kadar götürdü.

Ve tabii ki benim kazandığım ve oral seks kralına boyun eğdiğim, insanoğlunun bildiği en hızlı altmış dokuzdan sonra, ter içinde ve ağır nefes alarak otel çarşılarında uzanıyoruz.

"Grant ile iş planı hakkında konuşacak mısın?" Ja- cobs soruyor.

İnledim. "Sana sakso çektikten sonra sorduğun ilk şey buysa, gerçekten oyunumu geliştirmem gerekiyor. Önce biraz ağza ya da alete tapınmaya ihtiyacım var."

Jacobs bir elini göğsümde gezdiriyor. "Aletin de ağzın da çok lezzetli."

Gülüyorum.

"Ama Grant ile konuşacak mısın?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Çünkü çok erken. Mezun olmalıyım, koçluk deneyimi kazanmalıyım, falan filan."

"Hâlâ onunla parti sonrası konuşman gerektiğini düşünüyorum." Jacobs ayağa kalkar. "Haydi, kalkıp maç için çocuklarla buluşmamız gerekiyor."

Doğrulup elimi başımın arkasında gezdiriyorum. "Hokey, bira, stadyum yemekleri ve gerçek NHL oyuncularıyla bir parti sonrası. Bu şimdiye kadarki en iyi yeni yıl olacak."

Jacobs pantolonunu çeker ama sonra ellerini kalçalarına koyar. "Bence bu listede oldukça önemli bir şeyi atlıyorsun."

Başımı eğiyorum. "Yemek, hokey, NHL oyuncular... Hmm, hayır, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Jacobs bir yastık aldı ve bana fırlattı.

"Oh, seninle geçirmek mi? Bunu mu demek istiyorsun?" Güldüğümü gizlemeye çalışıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Hâlâ tamamen çıplağım ve gözlerinin üzerimde gezinmesini kaçırmıyorum.

Yanağını kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğiliyorum. "Bil diye söylüyorum, sen bu listenin en başındasın. Sen yanımda olduğun sürece bu Yeni Yıl'da her yerde olmaktan mutluluk duyuyorum."

Onu tekrar öpüyorum, her zamanki gibi kıcımdan konuşmadığımı anlaması için biraz ciddiyet katıyorum.

İnliyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor, kıcıımı kavırıyor ve beni doğru çekiyor. Yine sertleşti.

"Ooh, gitmeden önce ikinci tur?" diye sordum. "Vakit yok," diye homurdandı.

"Giyin."

Gitmeye hazırlanıyoruz ve diğerleriyle lobide buluşuyoruz.

Grant'in erkek arkadaşı büyük boy ceket, beresi ve atkısıyla çok komik görünüyor. Hantal kıyafetlerin onu yutmaya çalışmasından biraz endişeliyim.

Dışarısı çok soğuk olmasına rağmen stadyuma kadar beş dakika yürüyoruz.

Arenaya girmek ve atmosferi hissetmek, Grant'in NHL'de oynadığını muhtemelen ilk kez gerçekten anladığım andı. Maçlarını televizyondan izledik ama gerçek hayattaki maçlarda böyle bir his var. Buzun üzerindeyken hissettiklerimle, yazın lisedeki çocuklarla antrenman yaparken hissettiklerim aynı.

Grant'in çaylak yılı harika bir başlangıç yaptı. Bir acemiye göre oldukça fazla süre alıyor.

Başkalarının Grant'in seviyesine ulaşmasına yardımcı olma fikri beni daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlandırıyor.

Bu duyguya tutunmak ve onu gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Ve bunu Jacobs ile yapmak istiyorum.

J A C O B S

GEÇEN YILKI FROZEN FOUR ZAFER PARTİMİZİN BÜYÜK OLDUĞUNU DÜŞÜNMÜŞTÜM.

Yılbaşı gecesi NHL galibiyetinin yanında hiç kalır.

Hiçbir şeyin bunu yenebileceğini sanmıyorum.

Grant'ın takım arkadaşlarıyla kutlama yapabilmesi için bir süre takım partisinde takılıyoruz ve gol atamamış olsa da buzda kaldığı kısa süre içinde bir asist yaptı. Beck, Cohen ve ben kenarda takılıyoruz, ligin en iyi oyuncularından bazılarıyla çevrili olmanın şaşkınlığı içindeyiz.

Montreal için oynuyor olsalar bile.

Onlara hayran olmamak elde değil.

Grant, Zach'le birlikte tur atıyor ve Grant'ın iri yarı, maskülen, heteroseksüel takım arkadaşlarının onlara nasıl saygılı davrandığını, Zach'e diğer eş ve kız arkadaşlarına davrandıkları gibi davrandıklarını görmek iç açıcı. Yine de herkesin önünde Beck'le yakınlaşmaktan rahatsız oluyorum.

Bazı takım arkadaşları çıkmaya başlayınca, Grant bu fırsatı değerlendirerek gürültüden uzakta, alt kata inmemizi öneriyor. Zach hemen kabul ediyor ve ben de onun tamamen tükendiği hissine kapılıyorum.

Erkek arkadaşına tekrar dokunabileceksem gitmeye hazırım.

Parti Mont- real'in en yüksek otellerinden birinin en üst katında, bu yüzden asansörle lobi bara iniyoruz. Yılbaşı olduğu için hala kalabalık ama bu bar karanlık ve müzik kısık. Üst kattaki kargaşanın tam tersi.

Biz geldiğimizde bir grup ayrılmak için kalkıyor, bu yüzden diğerleri içki almaya giderken Seth ve ben masayı tutuyoruz.

Bize ulaştıklarında herkes için yeterli koltuk yoktu. Grant hemen Zach'i kucağına çekiyor ve ikisi o kadar aşık görünüyorlar ki gülünç. Seth ve Cohen masanın karşısında mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve ben de sandalyemi Beck'inkine yaklaştırıp kolumu onunkinin arkasına doluyorum.

Bu an aslında mükemmel.

"Bunu ben yaptım," diyor Cohen Seth'e, bizi göstererek. "İkisinin de çıkmak istemediği bir eşcinsel tavuk oyunu başlattım."

"Biz rekabetçi sikiçileriz." Beck sırtıyor.

"*Aslında* eşcinsel olmama rağmen," diye belirttim. "Yani bu benim kazandığım anlamına mı geliyor?"

Beck bana bir bakış attı. Yarı gururlu, yarı şaşkın. Muhtemelen kendime bir etiket bulduğum ve sonunda bunu yüksek sesle söylediğim içindir. Bu doğru etiket mi? Hâlâ yüzde yüz emin değilim ama şu anda doğru olduğunu hissediyorum.

Beck gülümseyerek, "Eminim ben de ağzıma en az senin kadar sık almışım," diyor. "Bu oldukça geyce."

Cohen içkisinde boğulur. "Tamam, tamam, ikiniz de kazandınız."

"Sorun nedir?" Cohen'in yanakları kızarıırken soruyorum. "Arkadaşlarınla öpüşüyorsun ama oral sekse sınır mı koyuyorsun? Çok şey kaçırıyorsun."

Grant, Zach'in kulağına fısıldadığı duygusal şey her neyse bitirmiş gibi görünerek, "Gerçekten öylesin," diye onaylıyor.

Cohen birasına doğru, "Siz bir avuç pislisiniz ve sizden nefret ediyorum," diyor.

"Bekle." Seth bana doğru eğildi. "Sen eşcinsel misin? Ama seni daha önce kızlarla takılırken görmüştüm. Bu nasıl oluyor?"

Omuz silkiyorum. "Açıklaması zor. Kadınlarla ilgili yanlış bir şey yok ama artık nasıl olması *gerektiğini* biliyorum."

"Şimdi kim kaçırıyor?" Cohen Seth'i dürtüyor. "Piliçler, haksız mıyım?"

Seth ona tuhaf bir bakış atar ve Beck gülmekten kırılır. "Devam et, Cohen. Bir gün sana inanacağız."

"Ee Beck," diyor Grant, Cohen'in cevabını keserek. "CU'da bir yıl daha kalacağını duydum."

Beck bana ters ters bakıyor ve ellerim havaya kalkıyor. "Ben tek kelime etmedim."

"O zaman..."

"Koç Hogan ile iletişim halindeyim. Bu sezon bittikten sonra takıma yardım edeceğini söyledi."

"Yapacağım."

Beck NCAA kuralları nedeniyle gelecek yıl oynayamayacak, ancak Koç' planlarını anlattığında Koç ona gönüllü koçluk pozisyonu teklif etmekte tereddüt etmedi.

"*Ve* Zach bana üniversite düzeyinde oynamak isteyen çocuklar için bir tür eğitim tesisi aradığınızı söyledi."

"Parası olmayan çocuklar," diyor Beck, masanın altından elimi tutmaya çalışarak. "Bu kısım benim için önemli."

Onu aptalca öpmek ve bu planın benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için yanıp tutuşuyorum.

Grant gülüyor. "Aziz Beck, ha? Jacobs'un senin üzerinde iyi bir etkisi olmuş gibi görünüyor."

"Eh." Beck omuz silkiyor. "O iyi."

"Gelecek yıl konuşalım," diyor Grant. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor ve benim de NHL'den birkaç ay boş vaktim olacak-"

"O zamanı benimle geçirmeye ne oldu?" Zach soruyor.

Grant'in kolları onun etrafında sıkışıyor. "Birkaç ay içinde yüksek lisansını tamamladığında birlikte yaşamaya başlayacağız. O zamana kadar benden bıkmış olacaksın."

Seth, "Şimdiye nasıl olmadı bilmiyorum," diye takılıyor.

Grant kardeşini tersler. "Peki sen bu planda var mısın Jacobs?"

"Beck ne yaparsa ben de varım." Dairelere bakıyordum

Önümüzdeki yıl kampüs dışında çalışacağım ve PT deneyimi kazanmak için bir hasta muayenhanesiyle görüştüm bile. Beck'in fikri devam ederse, Burlington'a yakın olacağız çünkü yakınlarda birinci sınıf üniversitelerin olması talebi artıracaktır.

Hâlâ planlanacak çok şey var. Ama bu yıl bana bir şey öğrettiyse, o da şeyin olması gerektiği gibi gideceğidir.

Ben, Beck ve hokey.

Beck ve Grant daha fazla detayı konuşurken Cohen ve ben oyunu tekrar gözden geçiriyoruz ve Zach ve Seth yarın Gay Village'da geçireceğimiz günü planlıyor. Masanın etrafındaki enerji yüksek ve ben bu adamlara - hatta Zach ve Seth'e - o kadar sevgi doluyum ki gecenin bitmesini istemiyorum.

Gece yarısı yaklaşıyor, yeni bir yıl ve Beck'le birlikte yüzleşeceğimiz yeni şeyler vaat ediyor.

Birkaç gün içinde ailesini ziyaret etmek için New York'a gideceğiz. Sonra okula dönerken benimkileri görmek için çiftliğe uğrayacağız.

Beck, ders yükü hafiflese bile önümüzdeki birkaç dönem okulda her zamankinden daha yoğun olacak.

Frozen Four hızla yaklaşıyor.

Bu tür şeyler beni endişeye sevk etse de buna hazırım.

Gece yarısına doğru geri sayıma başlıyoruz ve Beck'i kucağıma çekiyorum. Mavi gözleri parlıyor, yanakları içtiğimiz alkolün etkisiyle kızarmış ve yemin ederim hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

"Üç... iki.. bir..." diye fısıldar.

Ağzı benimkinin üzerine kapanıyor ve ona verebileceğim her sözü öpücüğün içine itiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bazen fiziksel olarak acıtıyor ve birlikte bu yılı kaltağımız haline getireceğiz.

Çünkü başımıza ne gelirse gelsin, kesin olarak bildiğim bir şey var.

Ben çoktan kazandım.

İYİ Kİ VARSINIZ

Face Offs & Cheap Shots'u okuduğunuz için teşekkür ederiz. Jacobs ve Beck, *Power Plays & Straight A's*'i yazmayı bitirdikten kısa bir süre sonra Eden ve Saxon ile konuşmaya başladılar.

Yazarlar birlikte çalışmaktan keyif alıyor ve CU Hockey evreninden daha fazlası yakında geliyor.

Her iki yazarı da takip etmek isterseniz, onları bulabileceğiniz yer burasıdır:

Saxon'un Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/saxonssweethearts/

Eden'in Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/absolutelyeden/

Alternatif olarak, haber bültenlerimize buradan abone

olabilirsiniz: Saxon: www.subscribe.com/saxonjames

Eden: <http://eepurl.com/bS1OFH>

ABOUT SAXON JAMES

Saxon James'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinde takip edin.

www.facebook.com/thesaxonjames/

www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7

www.bookbub.com/profile/saxon-james

www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

ASLA SADECE ARKADAŞ DEĞİLİZ SERİSİ

Sadece Arkadaşız

AŞK BİR KUMARDIR SERİSİ

Blöfünü

Gördüğüme Bahse

Gir

Ve eğer biraz daha tatlı bir şeyin peşindeyseniz, YA takma adımı unutmayın
S. M. James.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ

ABOUT EDEN FINLEY

Eden'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinden takip edebilirsiniz:

<https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>
<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>
<https://amzn.to/2zUIM16> <https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star

Spotlight

Novellalar

1:

Kilitli Kalp

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out

Trick Play

Deke

Blindsided

Hat Trick

Novellas:

Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü koleksiyonu Final Play

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış

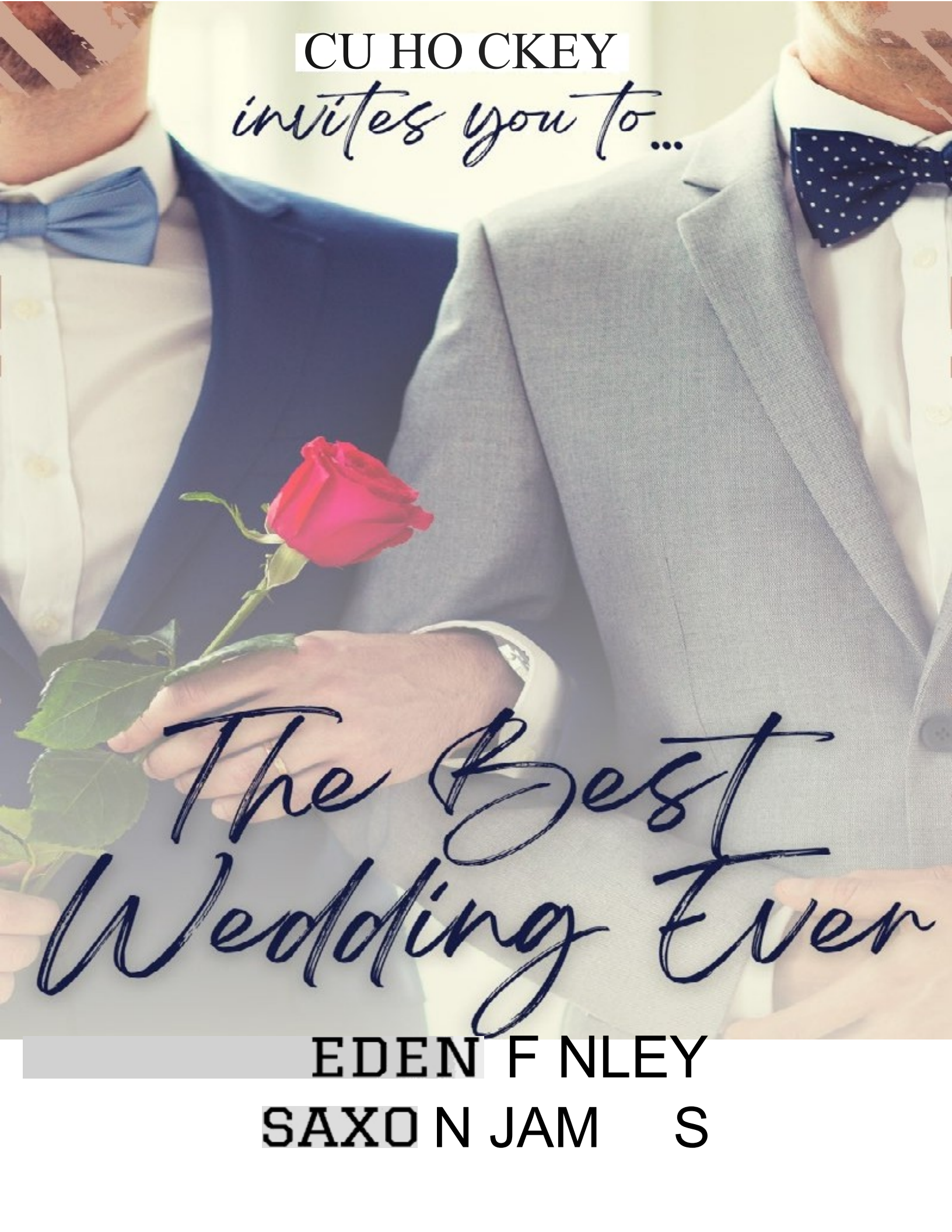
Yasa

Söylenmemiş

Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Unprincely (M/M/F)

A photograph of two men from the chest up. The man on the left is wearing a dark blue suit and a light blue bow tie. The man on the right is wearing a light grey suit and a dark blue bow tie with white polka dots. The man in the grey suit is holding a single red rose in his right hand. The background is a soft, out-of-focus light color.

CU HO CKEY

invites you to...

*The Best
Wedding Ever*

EDEN F NLEY

SAXON JAMES

GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ DÜĞÜN

BİR CU BONUS SAHNESİ

EDEN FINLEY

SAXON JAMES

İÇİNDEKİLER

1. Jacobs
2. Beck

Teşekkürler!

Daha fazla ister
misiniz?

BABY'YE BECK'IN PLANINI YAPMAKTA ÖZGÜR OLDUĞUNU SÖYLEDİĞİMDE New York'ta, kapalı bir mekânda, büyük ve havasız bir törenle evleneceğimizi düşünmüştüm.

Şükürler olsun ki zeki biri.

Bu güne de diğer işlere yaklaştığı gibi yaklaştı ve aklıma gelen tek kelime "mükemmel". Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Milyonlarca dolarlık bir holdingin başına geçmek için yetiştirilmiyor ya da öyle bir şey değil. Oh, bekle ...

Bunu kendi başımıza halletmektense diski ona verdiğim için yüzde yüz on memnunum. Özellikle de Beck'in katkısı "Hadi buzun üzerinde evlenelim. Herkes patenle nasıl ayağa kalkılacağını bilir, değil mi?"

Annem eve dönerken yanımdan geçerken, "Oyalanmayı bırak da işinin başına dön," diyor.

"Size daha fazla hokey oyuncusu getirmemi söylemiştiniz, işte burada! Stanley Kupası galibi ve her şey." Sağdıcım Foster Grant'i gösteriyorum. "Bugün benim düğün günüm. Bu bana gevşeme hakkı veriyor."

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Şimdi git ve şu sandalyelerden bir yığın kap."

"Beck yardım etmek için yapılmıyor."

Dudakları büzülür. "Bana kalsa yardım etmeyi *teklif* etmezdi. O bir felaket, yemin ederim. Erkeğin güzel olduğu için  anslısın."

" yle, değil mi?"

Grant . "Güzel. Elbette."

Onu dürtüyorum. "Bayanı duydun. Sandalyeler. Hadi bakalım."

Gözlerini deviriyor ama muhtemelen düğün gününde bana ve kardeşine * ektirdiklerini* hatırlayarak devam ediyor.

Annem tekrar *yardım* etmekten bahsetmeye fırsat bulamadan - ürpererek - evden çıkıyorum.  iftliğimizi geçip törenin yapılacağı elma bahçesine doğru ilerlerken uzaktaki küçük eve bakıyorum. Annemle babam birkaç yıl önce, başka bir gelir kaynağı elde etmek için çiftlik konaklamaları sunabilmek ve ziyarete geldiğimizde kalacak bir yerimiz olsun diye inşa etmişlerdi. Tabii ki *müstakbel kocam* dün gece kendisi için aradı. Çocukluk yatağıma geri d nm  t m ve bugün bu kadar heyecanlı olmasaydım, aldığım boktan uykudan sonra sinirli olurdum.

Onun yerine, yüzümden bu lanet gülümsemeyi silemiyorum.

Sekiz yıl önce birlikte olmaya ba ladığımızdan beri Beck ve ben hemen hemen her günü birlikte geçiriyoruz. Dün gece güzel bir mola olmalıydı, ancak gecenin çoğunu ona gizlice çıkıp benimle buluşması için mesaj atmamaya kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Onu görmeden önce Baby'nin sesini duyuyorum ve ağaç sınırını geçip son düzeni ilk kez gördüğümde uzun bir ıslık çalıyorum.

"Kendini a mı sın," diyorum ona, yanından çekip kucaklayarak. Yoğun programı nedeniyle Baby'yi pek sık göremiyorum ama bu düğün bizi daha da yakınla tırdı.

"Harika oldu, değil mi?"

"Evet. Kurduğun sahneye bayıldım. Karde in çok eğlenecek."

"Teddy'nin düğünü tüm dikkatler onun üzerinde olmadan tamamlanmış sayılmaz."

Kıkırdıyorum. "Ve ben de, değil mi?"

Kolumu okşadı. "Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım." "Ah." Etrafıma bakıyorum, tüm küçük detayları seçiyorum. Kırmızı elmalarla dolu yeşil ağaçlarla çevrili bir açıklıktayız ve kocaman çiçekli bir kemer ve sandalyelerin üzerindeki fırfırlı dışında Basit. Tam olarak istediğim şey.

Daha sonraki resepsiyonda ise tam da Beck'in istediği gibi alkolün dibine vurulacak.

Bu gösterinin yola çıkmasına daha birkaç saat var ama ben biraz başladım. Hiçbir şeyden şüphe etmiyorum -Beck benim ve düğün olsun ya da olmasın, bu durum değişmeyecek. Ama tenimde bir uğultu var ve beni sınırsız bir enerjiyle dolduruyor.

Annem evlenmeden önce birbirimizi görmememiz konusunda ısrar etti ve ben de aramızda geleneksel hiçbir şey olmamasına rağmen ona uymayı kabul ettim.

Ama Beck'i görmem gerek.

Kusura bakma anne.

Telefonumu çıkarıp benimle için mesaj attım.

Meyve bahçesinin hemen kenarında, arazideki hiçbir binayı görmeyen ve her zaman yeterince sessiz olan bir yer var. Mesajı görüp koşarak gelmesini umarak oraya doğru , tıpkı benim onun için yaptığım gibi.

Oraya gittiğimde o çoktan oradaydı ve ben rahat bir nefes aldım.

"Çok şükür." Onu kendime doğru çekerken ne olduğunu sormasına fırsat vermedim.

"İşte, işte." Sırtımı sıvazladı. "Yaşlı Teddy'ye sorunun ne olduğunu söyle."

"Sadece... biraz tedirginim."

"Korkmuş mu?"

"Belki," diye itiraf ediyorum.

Sertleşiyor. "Şüphelerin mi var?"

Alay ettim. "Benden o kadar kolay kurtulamayacağını şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

"Soruma cevap vermedin."

"Yapmak zorunda değilim, aptal." Boynundan bir çizgi öpüyorum. "Yedi yıl önce şüphelerim olmadıysa, bir gün başlamama neden olmayacak."

"Doğru. O zamanlar gerçekten kaçmalıydın."

Kıkırdıyorum ve kollarımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. Gergin miyim, heyecanlı mıyım, yoksa ne olduğumu söylemek zor. "Bu büyük bir şey. Sana da büyük gelmiyor mu?"

"Evet, ama ben *büyük* şeylerle uğraşmaya alışkınım." Elini uzatıp sikimin üzerinde gezdiriyor. Bu dikkatimi tamamen başka yöne çekmeyi başarıyor. Etrafta başıboş dolaşan bir misafir olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum, sonra aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyorum.

Beck'in kirli sakalları güzelce uzamış ve parmaklarımı çenesine ulaşana kadar yanağındaki kaba tüylerin üzerinde gezdiriyorum. Yüzünü benimkine doğru eğiyorum.

"Hey, neredeyse kocan."

"Hey." Gözlerini kısıyor ve başını yana eğiyor. "Eğer yaşlı bir evli , bu seks yapmayı bırakmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Geri çekiliyorum. "Bir yaşlılar evinde olacağız, V'yi patlatacağız ve sen yine de beni kendinden uzak tutamayacaksın."

"Bu hemşirelere bir şey verir."

"Ve hepimiz 'meyve bahçesinde bana oral seks yaptığın düğün günümüzü hatırlıyor musun' diyeceğiz."

Bakışları keskinleşiyor. "Şimdi ne yaptığında?"

"Bekle, bu henüz olmadı mı?" Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "O zaman yola çıksak iyi olur."

Beck'in yakışıklı yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bir eliyle beni dizlerimin itip diğer eliyle aletini çıkarıyor. "Buraya kimsenin gelmeyeceğinden emin misin?"

Eğildim ve onu kökünden ucuna kadar yaladım. "Hayır. Durmak ister misin?"

"*Durmak istiyor muyum? Çok hoş.*" Elini saçlarımın arasında dolaştırıyor. "Hadi ama kocacığım, sikim kendi kendini emmiyor."

Eğildim ve taşaklarından birini ısırdım, tıslamasına neden oldum. "Ah, adi!"

"Böyle devam edersen ben de emmeyeceğim."

Başını arkaya atıp gülüyor, çünkü beni çok iyi tanıyor. Sikini ağzıma almak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağımı biliyor. Ona açım. Her zaman açım. Dizlerimin üzerinde durup ona bakmaktan ve onu çıldırtmamı izlemekten daha iyi bir şey yok.

İş yerinde masasının altına saklanmak için çok kez girdim.

o.

Ağzımı ucunun etrafına kapatıyorum ve emiyorum, alt kısmına masaj yapıyorum.

Dilimle başının yan tarafını okşuyorum. Eğlencesi kahkahasından ayrılıyor ve zevk almaya başladığında çıkardığı şehvet dolu kıkırdamaya dönüşüyor. Bunca yıl sonra bile bu sese bağımlıyım. *Ona.* Göğsüm onun bana hissettirdikleriyle dolu.

Aletini çekiyorum ve bir saniye sonra aşağı bakıyor, mavi gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Bu sefer gülümsemesi küçük ve bana yumuşak, yavaş bir öpücük vermek için eğiliyor. "Ben de seni seviyorum. Ama aynı zamanda sikimi de seviyorum. Ve şu anda, geri gösterdiğin ilgiyi çok kıskanıyor." Ayağa kalkıyor ve sikini tutuyor. "*Lütfen, Topher. Öp beni.*"

. "İşte asla bir imaj." Ama dev aptalı susturmaktan başka bir sebep olmasa da bunu yapıyorum.

Hızlı olmak akıllıca olsa da, acele etmemeye başladım. Tadına bakıyor, yalıyor ve doyamadığım sikine tapıyorum. Sıcaklığı, teni ve çıkardığı o kadar tanıdık ki içinde kayboluyorum. Beck'in nefes alışları eşit ama giderek derinleşiyor ve ben eğilip onu tam boğazımdan içeri aldığımda saçlarımı sıkıca kavırıyor.

"Kahretsin, tatlım, ağzın sihirli."

Onun etrafında mırıldanıyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Tuzlu tadı, dilimin üzerindeki ağırlığı, çenemi esnetme şekli... Cennetteyim.

Kendi sikim sertleşip zonkluyor ve onu sıkmak için uzanıyorum. Yine de uslu durmasına yardımcı olmuyor. Beck'i suçluyorum. Standartlarını düşürmüş ve kötü imalara ve belli belirsiz kaba hareketlere tepki vermesi için eğitmiş.

Tabii ki Beck'in yanındayken, her yerde kendiliğinden ereksiyon oluyorum.

Elime tükürmek ve taşaklarını avuçlamak için çekiyorum ve sonra tekrar içeri giriyorum. Onu iyi hissettirmek için bir amaç uğruna aşağı yukarı sallıyorum. Dışarıda bu şeyin başlamasını bekleyen herkesin dikkatini dağıtmak için kendime her şeyin bununla ilgili olduğunu hatırlatıyorum.

Onu.

Ve ben.

Ve birbirimize sonsuza dek verdiğimiz bu söz. Bu her zaman bizdik.

Birlikte CU'ya başlamak ve birlikte buz zamanı için savaşmak. Frozen Four, takımımızın kaptanlığını yapmak, kim olduğumuzu keşfetmek ve işimizi kurmak. Birlikte kazandık ve birlikte kaybettik. İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu.

Ama kararımızı verdiğimizden beri hiçbir şey yolumuza çıkmadı.

İster aşk deyin, ister inatçılık, isterse de asla kurtulamadığımız rekabetçi yönümüz, ama bizim için bu.

Teddy ve Topher.

Her zaman olması gerektiği gibi.

Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum ve ona ne istediğimi söylemek için tek kelime etmeme gerek yok.

Beck başımdaki tutuşunu yeniden ayarlıyor ve ben de ellerimi kalçalarının arkasına doğru kaydırarak inanılmaz kışını kavıyorum. İticileri yavaş ve kontrollü bir şekilde başlıyor, sonra hızlanmaya başlıyor ve beni onu daha derine almaya zorluyor. Onu yutuyorum ve boğuluyorum ve tekrar üzerine dalmadan önce bir nefes almak için çekiliyorum. Çenem tükürükle dolu ve o yüzümü bilerek sikerken, sonunda sikimi çekiyorum.

Oksijensizlikten ve *ihtiyaç* dalgasından başım dönüyor ve uzunluğumun ilk darbesi ani bir rahatlama sağlıyor.

İlişkilerde *bütün* ve *eksiksiz* gibi kelimelerin kullanıldığını duydum ve çoğunlukla bu kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İkimiz de kendi hayatları olan insanlarız, ama böyle bir araya geldiğimizde.. diğer her şey anlamsız geliyor. Bana kendimi dolu hissettiriyor.

Beck yaklaştığını belli eden bir homurtu çıkarıyor, ben de boğazımı gevşetip daha hızlı 31 çekmeye başlıyorum. Kenara gittikçe yaklaşıyorum. Yanımdan geçip gidebilecek insanlar hakkında endişelenmeyi bile tamamen unutuyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, siktir et onları. Bugün benim düğün günüm ve müstakbel kocamla istediğim gibi kutlayacağım.

Bu kelime başımı döndürüyor.

Aşkımızı kanıtlamak için bir kağıt parçasına ihtiyacımız var mı? Asla. Ama birbirimize ait olmak istiyoruz ve bu da bunu yapmanın son yolu gibi geliyor.

Biz Beckett-Jacobs'larız, sürtük. Ve kim sevmez ki iyi bir

BJ MI?

"Siktir," diye Beck. "Fuck yesss ..."

Sperminin ilk fişkırması boğazıma çarpıyor ve beni harekete .
Teneke-

Taşaklarımdaki kasılmalar çılgın seviyelere çıkıyor ve sonunda orgazmım içime çökerken rahatlıyorum. Çimlere düşen her bir döl ipiyle aletim zonkluyor ve Beck ağzımdan çekmeden önce onu aşağıya doğru sallamayı bırakmamı bekliyor.

"Oh, evet..." Beck iç geçirir. "Bu huzurevindeki sapıklar için bir tane olacak."

Gülüyorum ve ayağa kalkıyorum, döllerimi çimlere basıyorum. "Eminim huzurevindeki sapıklar *biz olacağız*."

Gülümsüyor ve beni kollarına çekiyor. "Birlikte yaptığımız sürece kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

Arkamdan yüksek sesli bir inilti geliyor ve Grant'in kollarını yüzüne doğru kaldırdığını görmek için tam zamanında dönüyorum. "Siz ikinizin sapık olmak için bir bakımevine ihtiyacınız yok. Aletlerinizi kaldırın, olur mu?"

"Bunu bizi izleyen adam söylüyor," Beck.

"*İzlemiyordum*, gerçekten sadece sizi aramaya geldim çünkü anlaşılan insanlar düğün gününde iki damadın da ortada olmamasından hoşlanmıyor ve siz ikiniz burada yarı çıplak duruyorsunuz. Tanrım."

Beck alay ediyor. "Aşırı derecede izliyor."

Aletimi bir kenara koyup Grant'e her şeyin yolunda olduğunu söylerken sırtıyorum. "Düğümü attığınızda Zach'le gizlice kaçıp oynamadığınızı söyleyemezsin."

"Mümkün değil." Grant yüzünü buruşturuyor. "Zavallı Zach neredeyse koridordan aşağı inemiyordu, çok gergindi. Bir ift gibi nikhın kıyılmasını bekledik."

Beck, "Normal olmaktansa memnun olmayı tercih ederim," diyor.

Grant'in peşine takılıp çiftliğin ana kısmına doğru geri dönüyoruz.

"Kardeşin ve Cohen gelmedi mi daha?" Beck'le birisinin günde kaç kez gelmesi gerektiği konusunda tartışmaya başlamadan önce soruyorum ve bu ilk kez olmuyor.

"Evet. Misafirler gelmeye başladı ve ikiniz de hazır olmaya yakın değilsiniz. Jacobs, annen seni aramak için iftliği yerle bir etmeye hazır."

Beck'in eli benimkini buldu. "Bırak beklesinler. Bugün bizim günümüz ve tadını çıkarmak istiyoruz."

Grant ona bir bakış atar. "İşin eğlence kısmı artık bitti. Siz pislikler arkadaşlarınızı ve ailenizi kızgın güneşin altında bekletmeseniz nasıl olur?"

Beck'e, "Haklı olduğu bir nokta var," diyorum.

"*Peki*. Sanırım bu seferlik düşünceli davranabilirim."

Ağaç sınırının kenarında duruyoruz, Beck sola yönelmek istiyor, ben sağa, ana eve doğru gidiyorum. Elini sıkıyorum.

"Yakında görüşürüz," diyor.

"Bekliyor olacağım." nk Beck ne derse desin, büyük ihtimalle zamanında hazır olamayacak.

Yollarımızı ayırıyoruz ve bu sefer uğultu geldiğinde tam olarak ne olduğunu tespit edebiliyorum.

Gergin değilim.

Çok

heyecanlıyım.

Hayatımın en büyük zaferini ilan etme zamanı.

BECK

"UZUN UCU GÖĞSÜME DOĞRU," DIYE MIRILDANDIM. "İÇİNDEN IT döngü ve lanet! Papyon kimin fikriydi?"

Jacobs'un sesi kafamı dolduruyor: *Bu senin fikrindi, salak.*

Tamam, ona düğün gecemizde sevişirken sadece papyon takmak istediğimi söylemiş olabilirim. Birkaç ay önce Bebek sorduğunda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Pişmanlıklarım var ama papyonları da bu listeye ekleyebilirim.

"Bebeğim, bana yardım et." Kız kardeşime döndüm.

"Papyon bağlamayı bilmiyorum. Gidip babamı çağırmamı ister misin?"

"Kesinlikle hayır. O hariç herkes." Babam ilk kötü tepkisinden sonra Jacobs'la olan ilişkiyi kesinlikle anlayışla karşılamış olsa da, şu anda aklıma girmesini isteyeceğim son kişi o.

Jacobs ve ben hokey kampımızı sıfırdan inşa ettik ve bu bizim hayatımız. Bu bizim tutkumuz. Ama evimiz boktan ve gelirimiz çok az. Duygusal, hormon dolu gençlere koçluk yapmak istememizin nedeni para değil. Hokey bizi mutlu ediyor. Ve başka türlü oynamaya gücü yetmeyecek çocuklara bu fırsatı vermek bize sporda bir fark yarattığımızı hissettiriyor. Hokey malzemeleri pahalıdır.

Tüm rağmen babam bana bu hayatı yaşamak için vazgeçtiğim hayatı hatırlatmayı seviyor. Şatafat, ihtişam ve zengin seçkinlerin çılgın yaşam tarzı. Param olmasını ve bütçe yapmak zorunda olmamayı seviyor muydum? Tabii ki seviyordum.

Ama o dünyada kendimi hiç evimde hissetmedim.

Benim evim Jacobs.

Buz.

Oyun.

Baby, "Ben takviye kuvvet bulacağım," diyor ve tören alanına doğru ilerliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve düğümü tekrar atmayı deniyorum ama parmaklarım tütüyor. Bunu alamayacağım. Boyuna takılanlardan almalıydım.

"Yardım lazım mı?" Cohen, eski takım arkadaşım, arkamdan sesleniyor.

Döndüğümde yanında eski takım arkadaşlarımızdan Asher'ı buluyorum. "Papyon bağlamayı biliyor musunuz?"

Cohen bana gülüyor ve Asher öne çıkıyor.

"West evlendiğinde öğrenmek zorunda kaldım," diyor

Asher. "Beni onunla boğmayacaksın, değil mi?"

Asher snorts. "Cezbedici, ama Ben geçmiş hepsibenim

Öfke ve saldırganlık."

"Bu yüzden mi geçen sezon Philly'den Patrick Orlov ile buzda kavga ?"

"O herif bana çelme taktı," diye mırıldanıyor Asher ve boynumdaki kravata uzanıyor. "Ayrıca, oyun bu."

"Jacobs ve ben çocuklarımıza bir şeyler öğretirken seni örnek alıyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ne yapmamam gerektiği konusunda."

Asher beni tersledi. "Siktir git. Kravatını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sadece agresif oyunun yanlış bir şey olmadığını söylüyorum. zaman istenirse."

"Bana koçluk yapmaya çalışmayı bırak, Koç. West ve Koç Hogan'dan yeterince nasihat alıyorum. İkisi de her maçtan sonra beni arıyor ve şimdi Koç Buffalo'ya taşındığına göre, yanlış yaptığım her hareket hakkında bana bizzat ders verebilir."

Sırıtiyorum. "Eğer sen ve Kole evlenirseniz, Koç Hogan'ı arayabilirsin."

Baba."

Asher yüzünü buruşturur. "Asla . Tanrı'ya şükür. Kole düğün ve evlilik gibi şeylerle ilgilenmiyor." "Hiç mi?"

Asher gerçekten gülümsüyor. Doğru. Çok tuhaf. "Bunu istediğimi sanıyordum ama onunla ve köpeklerimizle yaşamak yeterli. Bunun içinde bir gelecek görebiliyorum. Koridorda yürüdüğümüzü ve tanıdığımız herkesin önünde duygularımızı ifade ettiğimizi göremiyorum. Ne anlamı var ki?"

Cohen boğazını temizliyor. "Beck'in düğün gününde güzel bir moral konuşması, ahmak."

"Hey, bunun herkes için kötü olduğunu hiç söylemedim. Sadece Kole ve bana uymuyor. Biz halimizden memnunuz. Onunla tanıştığımda yuva kurma tanımım değişti. Her şeyin evlilik ve çocuklarla ilgili olduğunu sanıyordum ama bizim için önemli olan sizi destekleyecek kişiyi bulmak."

Ona göz kırpıyorum çünkü bu muhtemelen Asher'ın söylediğini duyduğum en duygusal şey, ama ona bunu söylemiyorum. Özellikle de kravatımla işi bitmek üzereyken.

"Bir pislik gibi davrandığında bile," diye ekliyor. Gülüyorum. "Yeterince adil."

Ne istediğini anlıyorum, gerçekten. Ama benim için evlenmenin çok iddialı bir yanı var. Jacobs ve benim birbirimize ait olduğumuza hiç şüphe yok -sağlıklı bir şekilde, sahiplik gibi değil-

tion. Jacobs'un sahipleniciliği göğsümü sıcaklıkla dolduruyor ve içimde ifade edemediğim bir şeyi yatıştırıyor.

Alyanslarımızı seçtiğimizde, platin yüzüğü parmağıma takmak doğru geldi ve sonsuzluğu simgeleyen bir metal parçasının neden sahip olduğumuz şeyi sağlamlaştırdığını anlamak zor, ama öyle. Ve onu hayatımızın sonuna kadar takmak için sabırsızlanıyorum.

"Peki ya sen ve Seth?" Cohen'e sordum.

Omuz silkiyor. "Bir gün mü? Olabilir mi? Olursa, olur. Soran kişi ben olmayacağım. Foster ve Zach evlendiğinde, Seth bunun kendisi için olmadığı hakkında bir şeyler söyledi. Alışılmadık ikiz olmayı seviyor ve ben de ona ne isterse vermekten mutluluk duyuyorum."

Jacobs ve benden daha çok birbirleri için yaratıldıklarını düşündüğüm bir çift varsa, o da Cohen ve Seth'tir. Seth sinir hastası ama Cohen onu nasıl idare edeceğini çok iyi biliyor.

"Hepsi tamam," diyor Asher ve göğsümü okşuyor. Aynaya dönüyorum. "Kahretsin, çok seksi görünüyorum."

Asher'ın fısıldadığını duyuyorum, "Bugün onun düğün günü, bu yüzden iyi davranmalıyım, değil mi?"

"Evet," diyor Cohen.

"seksi görünüyorsun," diyor Asher bana. Onu tersliyorum.

"Hazır mısın?" Bebek kapı aralığından soruyor. "Herkes senin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başladı."

"Sadece mükemmel görünmeye çalışıyorum."

"Mükemmele ayıracak vaktimiz yok. Şu anki halin gayet iyi."

Sesim tizleşiyor. "görünmediğimi mi söylüyorsun? Asher, şu kravatı tekrar bağla."

Üçü de "Hayır!" diyor.

"Mükemmel görünüyorsun," diyor kız kardeşim. "Söz veriyorum." Sonra hüzünlü bir iç geçiriyor. "Ağabeyim evleniyor. Biriyle."

tamamen onun liginin dışında."

"Heeeeey," diye sızlanıyorum ama haksız değil.

Çoğu zaman Jacobs'un görebildiği tek şeyin eskiden olduğum zengin çocuk olmasından endişe ediyorum. Özellikle de faturalardan ve sınırsız bir kredi kartı olmadan hayatın ne zor olduğundan şikayet ettiğimde.

Genellikle başımı okşar ve "Gerçek dünyaya hoş geldin" der.

Para sorunları olsa bile asla geri dönmem. Sahip olduğum hiçbir şeyi takas etmem.

Cohen öne çıktı ve bana sarıldı. "Tebrikler kardeşim."

Asher bana yumruk attı. "Koridorda tökezleme." Cohen

Asher'ı itiyor. "Sen en kötüsüsün."

"Eh, başka yeni ne var?"

Ortadan kayboluyorlar ve ben de cam gibi gözlerle bana gülümseyen kız kardeşime dönüyorum.

"Gerçekten mükemmel görünüyorsun," diye

fısıldıyor. Ona sarılıyorum. "Biliyorum."

Kıkırdıyor ve burnunu siliyor. " çıkmaya hazır mısınız?" "Evet."

Aslında koridorda Baby ile yürümeyi ben seçtim. Jacobs ve benden ilk haberdar olan, desteğini ilk sunan kişi oydu ve kız kardeşim olabilir ama o benim en iyi arkadaşım.

Elimi tutuyor ve törene doğru yürüyoruz. Esinti

elbisesini ve dalgalı sarı saçlarını kamçılıyor.

Buranın gerginleşmeye başlayacağım kısım olacağını ama değilim.

Müstakbel kocamı çiçeklerden bir kemerin altında beklerken gördüğümde, o lanet koridordan aşağı koşmamak için tüm çabamı harcıyorum.

Jacobs'un koyu renk saçlarının yanları yeni tıraş edilmiş, üst kısmı biraz daha kısa ama yine de her zamanki gibi yakışıklı. Görünüşü

Gergin - öyle olmasaydı Jacobs'ım olmazdı - ama ona gülümsediğimde omuzları gözle görülür şekilde gevşiyor.

Bebek acele etmemem için bana yardım ediyor ama ona yaklaşır yaklaşmaz neredeyse onu bırakıp kollarımı Jacobs'a doluyorum.

Herkes gülüyor ama benim ona yakın olmaya ihtiyacım var.

Jacobs geri çekiliyor ve ellerimi tutuyor. "İyi misin?" soruyor usulca.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Nikâh memuru işini yapıyor ama bana bulanık geliyor, sanki suyun altında konuşuyormuş gibi. Ta ki yeminlere gelene kadar.

"Teddy ve Christopher kendi yeminlerini etmeye karar verdiler, her ikisi de ölüm onları ayırana kadar birbirlerine söz verdiler."

Jacobs önce benim gitmem için başını sallıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum.

"Hastalıkta ve sağlıkta seni yanıma alacağıma söz veriyorum, seni ne kadar tehlikeli şeylere sokarsam sokayım."

Jacobs'ın . "Seni seveceğime, onurlandıracağıma ama itaat etmeyeceğime söz veriyorum, çünkü bu ürkütücü."

Göz ucuyla Jacobs'un annesinin başını salladığını görebiliyorum, ama babası diğer konukların çoğuyla birlikte kıcıyla gülüyor.

Jacobs'la ciddi bir evlilik yapacağımızı düşünen varsa hayal görüyordur.

"Birlikte başladığımız bir Netflix dizisini sensiz izlemeye devam etmeyeceğime söz veriyorum. Ya da en azından tekrar izlediğimizde ilk kez izliyormuşum gibi davranacağım."

"Skor tutmayacağıma yemin ediyorum... Nasıl olsa hep ben kazanıyorum."

"Saçmalık." Gözlerim büyüdü. "Siktir, yeminimizde saçmalık diyemem, değil mi? Ya da siktir. Bunu kayıtlardan çıkarabilir miyiz?"

Jacobs, "Bu bir mahkeme süreci değil," diyor. "Bence hepiniz iyisiniz."

"Tamam. kimde?"

"Seninkinde." Jacobs
gölümsüyor.

"Aptal suratını seviyorum ve bana atabileceğin her şeye katlanacağıma yemin ediyorum - eğer benim katlanabileceğini düşünüyorsan."

"Seni hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana ya da sen bir zombiye dönüşene kadar yasal kocam olarak kabul ediyorum. Çünkü o zaman başka insanlarla görüşmeye başlamamız gerekecek."

"Yeminlerimizi bir yarışmaya dönüştüreceğimizi nereden bilebilirdim?" diye sordum. Tüm misafirlerimiz kıs kıs gülüyor.

Sanırım büyük silahları çıkarmam gerekecek. "Seni korkunç kocam olarak kabul ediyorum, sahip olmak ve azarlamak için, bugünden itibaren daha iyi ama daha kötü değil, daha zengin, daha fakir değil, hastalığı unut, sadece sağlıkta, nefret etmek ve beslemek için, şüpheli ölüm bizi ayırana kadar."

"Bunu arka cebine koymuştun, değil mi? Her ihtimale karşı," diyor Jacobs.

"Evet. Senin her zaman kazanmanla ilgili olan ?"

Jacobs başını sallar. "Ciddi bir zaman. Seni hayat boyu ortağım olarak kabul ediyorum, beni delirttiğin için değil, seni her şeyimle ve birlikte inşa edeceğimiz her şeyle sevdiğim için. Sen sahip olduğumu bilmediğim hayalim, hesaplayamadığım geleceğimsin ve hayatımın geri kalan her gününü seni severek geçireceğim çünkü sahip olduklarımız beni bir daha bulamayacak. Sen hayatta bir kez yaşanabilecek türden bir aşksın ve ben sana sonsuza dek sarılıp seni el üstünde tutacağım."

Lanet olsun. Bunu nasıl aşabilirim ki?

Sonra gerek olmadığını fark ettim. Sadece basit bir kelime söyledim. "Aynen." Jacobs nefesinin altında, "Tembel herif," diyor.

"Ama ben senin tembel sikicinin. dek."

Yüzükler, evlilik cüzdanının imzalanması ve diğer tüm ziller ve ıslıklar göz açıp kapayıncaya kadar bitti ve tüm ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde tekrar yerimizi alırken, memur duymayı beklediğim sözleri söyledi.

"Şimdi sizi evli ilan ediyorum. Kocanı öpebilirsin." Koca.

Jacobs, beraberliğimizin üzerinden yedi yıl geçtikten sonra bile etiketler arasında gidip gelebilir, ancak kocası asla değişmeyecek olan kişidir.

TEŞEKKÜRLER!

CU üni- versitesindeki bu çılgın yolculukta bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Bittiği için üzgünüz, ancak dört gözle çok daha fazla hikayemiz var! Daha fazlasını öğrenmek için Pucking Disasters grubumuza katılın

-Herkesin felaket olduğu ve herkesten önce bizim ortak yazarlık haberlerimizi aldığınız bir yer.

<https://www.facebook.com/groups/puckingdisasters>

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Daha fazla arkadaştan sevgiliye mi istiyorsunuz?
Saxon James'in Never Just Friends serisini deneyin.

<https://geni.us/neverjustfriends>

Sadece
Arkadaşız Sahte
Arkadaş Dost
Ateşi Yakıyor

Daha fazla spor ister misin?
Eden Finley'in Sahte Erkek Arkadaş serisini deneyin

<https://geni.us/fakeboyfriends>

Fake Out
Trick Play
Deke
Blindsided
Hat Trick

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.